FAJIRTÁS!

AZ AMERIKAI NÉGER NÉP VÁDOL

SZIKRA

EZIKRA

FAJIRTÁS!

AZ AMERIKAI NÉGER NÉP VÁDOL

AZ ÁLLAMPOLGÁRI JOGOK VÉDELMÉRE ALAKULT SZÖVETSÉG
(EGYESÜLT ÁLLAMOK)
BEADVÁNYA AZ ENSz VI. KOZGYŰLÉSÉHEZ

SZIKRA

BUDAPEST 1952

Az angol eredeti címe:

WE CHARGE
GENOCIDE

THE HISTORIC PETITION TO THE UNITED NATIONS
FOR RELIEF FROM A CRIME OF
THE UNITED STATES GOVERNMENT
AGAINST THE NEGRO PEOPLE

Kiadták:

WILLIAM L. PATTERSON, RICHARD O. BOYER, HOWARD FAST, YVONNE GREGORY, Dr. OAKLEY JOHNSON, JOHN HUDSON JONES, LEON JOSEPHSON, STETSON KENNEDY és ELIZABETH LAWSON

Fordította

FARAGÓ BORBÁLA

Felelős kiadó a Szikra Könyvkiadó vezérigazgatója

KIVONAT AZ ENSz 1948 DECEMBER 9-ÉN A FAJIRTÁS BŰNTETTÉNEK MEGAKADÁLYOZÁSÁRA ÉS BÜNTETÉSÉRE HOZOTT EGYEZMÉNYÉBŐL

II. szakasz:

„A jelen Egyezmény értelmében fajirtás bármelyik az alább felsorolt cselekedetek közül, ha az egy nemzeti, nemzetiségi, faji vagy felekezeti csoport teljes vagy részleges elpusztítására irányul, éspedig:

a) a csoporthoz tartozó egyének meggyilkolása;

b) súlyos testi és lelki terror alkalmazása a csoporthoz tartozó egyénekkel szemben;

c) ha olyan életkörülményeket kényszerítenek a csoportra, amelyek teljes vagy részleges fizikai pusztulását célozzák;

d) ha születésszabályozó intézkedéseket kényszerítenek a csoportra;

e) ha gyermekeket erőszakosan áttesznek egyik csoportból a másikba."

III. szakasz:

«Büntetendő cselekmények:

a) fajirtás;

b) összeesküvés fajirtás elkövetésére;

c) közvetlen és nyilt uszítás fajirtás elkövetésére;

d) fajirtás elkövetésének kísérlete;

e) fajirtásban való bűnrészesség."

BEVEZETÉS

Az amerikai városok fekete gettóiról, a déli államok gyapotültetvényeiről szól ez az írás. Faji alapon elkövetett tömeggyilkosságokról számol be, mesterségesen előidézett életkörülmények folytán szegénységre, betegségre és korai halálra ítélt emberek szándékosan megrontott és elnyomorított életéről. Sürgetően követeli, hogy ítéljék el és szüntessék meg azokat a szörnyű igazságtalanságokat, amelyek napnap után, egyre fokozódó mértékben sértik meg az ENSz-nek a fajirtás bűntettének megakadályozására és büntetésére vonatkozó egyezményét.

A fajirtás fogalmát sokszor — helytelenül — úgy értelmezik, hogy az egy faj vagy nép gyökeres kipusztítását jelenti. Ezzel szemben az ENSz 1948 december 9-i Közgyűlésén elfogadott fajirtás elleni egyezmény meghatározása szerint fajirtás a faji alapon elkövetett emberölés, vagy — a meghatározásban foglalt kifejezéssel: „a csoporthoz tartozó egyének meggyilkolása". Az egyezmény szerint minden olyan kísérlet, amely egy nemzeti, faji, nemzetiségi vagy felekezeti csoport teljes vagy részleges elpusztítására irányul, fajirtás. Ennélfogva az egyezmény kimondja, hogy „a csoporthoz tartozó egyéneknek okozott súlyos testi vagy lelki ártalom" ugyanúgy fajirtás, mint „a csoporthoz tartozó egyének meggyilkolása".

Ezért állítjuk, hogy az Egyesült Államok elnyomott néger állampolgárai, akik a többiektől elkülönítve, megkülönböztetve élnek és régtől fogva állandó céltáblái az erőszaknak — a közigazgatás minden ágában ellenük megnyilvánuló, kitartó, tudatos, egyöntetű politika eredményeképpen fajirtás áldozatai.

Az állampolgári jogok védelmére alakult szövetség a néger nép nevében, a béke és demokrácia érdekében petícióval fordul az ENSz Közgyűléséhez. A szövetség az Amerikai Egyesült Államok kormányát az ENSz Alapokmányának, valamint a fajirtás bűntettének megakadályozására és büntetésére vonatkozó egyezménynek megsértésével vádolja.

Úgy érezzük, hogy ennek az okmánynak a kiadásával történelmi felelősségünket rójuk le az amerikai néppel szemben, s egyben felbecsülhetetlen értékű szolgálatot teszünk a haladó emberiségnek. Azért beszélünk itt az amerikai népről, mert az amerikai fehér munkások és középrétegbeliek milliói — különösen a déli államokban, ahol gyak-

ran nevezik őket lenézően szegény fehéreknek — maguk is egyre fokozódó mértékben szenvednek a kormány néger állampolgárok ellen irányuló, jimcrowista[1] elkülönítési politikájának következményeitől. És azért beszélünk a haladó emberiségnek tett szolgálatról, mert az országban folytatott megkülönböztetési politika szükségképpen exportcikké teszi a fajelméletet és menthetetlenül háború felé sodor.

A történelem megmutatta, hogy az Egyesült Államok kormányának faji politikája nem az amerikaiak magánügye, hanem az egész emberiséget érintő kérdés.

Ismeretes, hogy az irtózatos méretű hitleri gaztettek is kezdetben csak a zsidó lakosság ellen irányultak, de végül az egész világot vérözönnel árasztották el és addig még soha nem látott méretű pusztításra és romlásra vezettek. Robert H. Jackson bíró, aki jelenleg az Egyesült Államok Legfelsőbb Bíróságának tagja, a náci vezérek nürnbergi perének megnyitásakor megrendítő szavakban tárta a világ elé ezt a tömegmészárlást. Úgy véljük, hogy minden szava, amellyel a vadállati náci szörnyetegeket illette, ugyanúgy érvényes azokra is, akik az itt feltárt bűncselekedetek elkövetésében vétkesek.

Azt reméljük — és szilárd meggyőződésünk, hogy ebben reménykedtek és ezt óhajtották mindazok az amerikai négerek, akiket „fajvédő" bitangok, Klan-terroristák gyilkos keze idő előtti halálra és örök némaságra ítélt —, hogy az itt lerögzített tényeket az egész világ elé fogják tárni, s az igazság lángoló szavai olthatatlan tüzű erkölcsi hadjáratot lobbantanak majd fel. Ennek a hadjáratnak a világ minden részéből jövő visszhangja mindennemű fajelmélet lélekharangja lesz.

Szigorúan megmaradtunk azon a területen belül, amely a fajirtás büntettének megakadályozására és büntetésére vonatkozó egyezmény meghatározása szerint felöleli „azokat a cselekedeteket, amelyeket egy nemzeti, nemzetiségi, faji vagy felekezeti csoport teljes vagy részleges elpusztításának szándékával követnek el".

Kérjük, hogy különösen nagy figyelemmel olvassák el ezt az anyagot azok, akik mindeddig azt tartották, hogy a fajirtás kifejezése csak abban az esetben használható, ha a terrorcselekedetekben világosan kifejeződik egy egész nemzet kipusztítására irányuló szándék.

A nemzetközi jognak és saját jogrendünknek megfelelően a fajirtás elleni egyezmény, valamint az ENSz Alapokmánya elveti, ki-

---

[1] Jimcrowizmus — az Egyesült Államokban a négerek megalázásának és a fehérektől való elkülönítésének reakciós, burzsoá soviniszta rendszere. — *Szerk.*

iktatja és hatálytalanítja az Egyesült Államok és a többi állam törvénykönyveiben található valamennyi, faji megkülönböztetésen alapuló törvényt. Azzal, hogy elismertük és elfogadtuk az ENSz határozatát, a fajirtás elleni egyezmény az Egyesült Államok törvényeinek szerves része lett.

Itt felsoroljuk és bizonyítékokkal támasztjuk alá azokat a bűntetteket, amelyeket az ENSz-ben vezető szerepet játszó Amerikai Egyesült Államok szövetségi, állami és városi közigazgatása követ el 15 millió amerikai állampolgár — az Egyesült Államok néger lakossága — ellen. Ezek a bűntettek a legsúlyosabban érintik az egész emberiséget. Az ENSz Közgyűlésének az ENSz Alapokmánya és a fajirtás elleni egyezmény értelmében felhatalmazása van arra, hogy átvegye ezt a vádiratot és lépéseket tegyen ez ügyben.

Ennek a ténynek bizonyítéka az az eljárás, amelyet India kormányának Dél-Afrika ellen emelt panasza ügyében indított az ENSz.

Felszólítjuk az Egyesült Nemzetek Szervezetét: kérje számon az Egyesült Államok kormányától az elkövetett bűntetteket.

Úgy véljük, hogy egy kormány politikája alapvető célkitűzéseinek az a döntő próbája, hogy milyen a magatartása saját állampolgáraival szemben, nem pedig azok a fennkölt közhelyek, amelyek általában a szerződéseket és alkotmányokat elárasztják. A lényeg nem a külső alakban, hanem a belső tartalomban van.

Az állampolgári jogok védelmére alakult szövetség az alkotmányos szabadságjogok, az emberi jogok és a béke védelmezője. Kérlelhetetlen ellensége minden olyan hitnek, bölcseleti vagy társadalmi rendszernek, minden olyan életformának, amely bármely emberi lénytől bőrének színe, vallása, nemzetisége vagy politikai meggyőződése miatt megtagadja demokratikus jogait, vagy akár csak egy szemernyit is el akar venni emberi méltóságából.

Minden jóakaratú embert arra kérünk, fogjon össze a beadvány zárószakaszában, az „Összefoglalás és kérelem"-ben megjelölt célkitűzések megvalósítására. Meggyőződésünk, hogy ez a program nagy lépéssel vihet előbbre egy harmadik világháború veszélyének elhárítása felé. Meggyőződésünk, hogy világszerte előmozdíthatja a népi demokratikus rendszer kialakítását.

Befejezésül még azzal akarnánk kiegészíteni az eddigieket, hogy a néger nép egyenlő lehetőségeket követel ebben az országban, ahol hatalmas mértékben és elsőrendű teljesítményekkel járult és járul hozzá a gazdasági, politikai és társadalmi fejlődéshez. Ebből nem hajlandó engedni, és a szüntelen próbálkozások, hogy erőszakkal, elkülönítéssel,

faji törvényekkel és intézményesített elnyomással másodosztályú állampolgárok kategóriájába kényszerítsék, végül is csak azok pusztulására vezethet, akik mindezért felelősek.

Az állampolgári jogok védelmére alakult szövetség tehát a világ népeinek és különösen az Amerikai Egyesült Államok békeszerető és demokratikus érzelmű lakosainak tett szolgálatként az alábbiakban tisztelettel előterjeszti petícióját.

WILLIAM L. PATTERSON
az állampolgári jogok védelmére alakult szövetség
Országos Végrehajtó Bizottságának titkára.

I. BEVEZETŐ NYILATKOZAT

Az Egyesült Nemzetek Szervezete Közgyűlésének!

Tudatában vagyunk annak, hogy mekkora felelősséget vállalunk magunkra, amikor — a történelem folyamán elsőízben — fajirtással vádoljuk az Egyesült Államok kormányát. Különösen súlyos felelősséggel jár ez akkor, ha egy ország állampolgárai saját kormányukat kénytelenek az állampolgárok ellen elkövetett tömeggyilkossággal, intézményesített elnyomással — jelen esetben az Egyesült Államok néger lakosságának „faji" alapon történő, következetes legyilkolásával vádolni. Olyan bűntettek ezek, amelyektől irtózattal fordul el az emberiség és amelyeket a világ lelkiismerete is megtilt — amint ezt ki is fejezi az ENSz Közgyűlésének 1948 december 9-én elfogadott egyezménye a fajirtás bűntettének megakadályozásáról és büntetéséről.

A fajirtás fasizmusra és háborúra vezet

Bármilyen kínos is a feladatunk, teljesítése történeti szükségesség, mind az amerikai nép jóléte, mind pedig a világbéke érdekében. Mint igaz amerikai hazafiaknak, leghőbb óhajunk, hogy megóvjuk honfitársainkat és az egész emberiséget a háború borzalmaitól. Ezért is vállaljuk ezt a kínos, de nagyfontosságú feladatot. Nem feledhetjük el Hitler példáját, amely megmutatta, hogy az országon belüli fajirtás könnyen átterjedhet a határokon túlra és még nagyobb arányú fajirtásra: rablóháborúra vezethet. Az itt felpanaszolt sérelmek annyira kifejezik a zsákmányra éhes amerikai reakciónak és kormányának ilyenirányú szándékát, hogy a civilizált emberiség — ha nem akar vesztébe rohanni — nem nézheti ezt tovább közömbösen. Egyetértünk a Közgyűlés azon tagjaival, akik kijelentették, hogy a fajirtás az egész világot érintő kérdés, mert veszélyezteti az emberiség biztonságát.

Ám a mi nagy felelősségünk is eltörpül az általunk vádolt bűnösök felelőssége mellett. Az emberiség történetében aligha volt rá példa, hogy egy ilyen galád összeesküvést a tiszteletreméltó

cselekedetek pompásan díszített köntösébe bújtassanak. Nem igen fordult még elő, hogy a törvény ennyire szentesítse a faji alapon elkövetett tömeggyilkosságot, és hogy ezt teljesen helyénvalónak találják azok, akik szabad választásokat követelnek más országokban, miközben otthon halomra gyilkolják szabad választásokat követelő honfitársaikat. Még sohasem pusztítottak el ilyen könyörtelenül oly sok egyént, az egyén szent és sérthetetlen voltáról zengett ennyi dicshimnusz közepette. E fajirtás jellemző vonása, hogy elkövetői gyilkolás közben az angolszász jogtudomány tételeit szavalják.

A fajirtás, amelyet felpanaszolunk, ugyanolyan kétségbevonhatatlan tény, mint a gravitáció. Az egész világ tud róla. Az Egyesült Államokban mindenkinek szemeláttára és fülehallatára követik el. A napisajtó hírei éppen eléggé bizonyítják ezt. Háromszáz év óta folytatják egyik vagy másik formájában, azonban még sohasem fenyegette a világ békéjét és jólétét olyan végzetes következményekkel, mint most. Olyan gyakori ez a bűncselekmény és az emberek annyira hozzászoktak már, hogy szinte meg sem látják benne a szörnyűséget. Olyan jól beágyazták a törvénycikkek közé, szemfényvesztő okfejtésekkel olyan alaposan kiforgatták, a szabadságról hangoztatott szólamokkal annyira elködösítették, hogy sokszor még az érzékeny lelkiismeretű embereket is meg tudják téveszteni. Az egész emberiséget azonban nem lehet rászedni és kötelességétől eltéríteni, sem kenetteljes frázisokkal, sem pedig azokkal a szépítgető, gyilkos jogi formulákkal, amelyekkel a tettesek bűnüket magas erkölcsi céllá igyekeznek átformálni.

A csoporthoz tartozó egyének meggyilkolása

E petíció szerzői be fogják bizonyítani, hogy az a bűncselekmény, amely miatt panaszt emelnek, valóban fajirtás, az Egyesült Nemzetek e bűntett megakadályozására és büntetésére kötött egyezményének betűje és szelleme értelmében. Tragikusan bőséges bizonyítási anyagot nyujtunk benne „olyan cselekedetekről, amelyeket azzal a szándékkal követnek el, hogy egy nemzeti, nemzetiségi, faji vagy felekezeti csoportot — teljesen vagy részben — fizikailag megsemmisítsenek". — A mi panaszunk esetében a fajirtás az Egyesült Államok 15 milliós néger népe ellen irányul.

Bizonyítékokkal szolgálunk „a csoporthoz tartozó egyének meggyilkolására" vonatkozólag, amivel a tettesek az egyezmény 2. szakaszát szegték meg. Felsoroljuk a rendőrségi gyilkosságokat, felbujtott bandák gyilkosságait, álarcos banditák éjnek idején elkövetett gyilkosságait — egytől-egyig „faji" alapon elkövetett bűncselekményeket —, a Ku Klux Klan gyilkosságait, amely a kormány félhivatalos végrehajtó szerveként működik az egyes államokban és adómentességet élvez, akárcsak a segélyegyletek.

Bizonyítékaink sokezer négerről beszélnek, akiket az évek hosszú során át kényszermunkán, vagy a sheriff-irodák hátsó szobájában, a megyei börtönök celláiban, kerületi rendőrőrszobákon vagy a városok utcáin vertek holtra — olyanokról, akiket elferdített jogi formulák alapján és bürokratikus törvénykezés segítségével bíróság elé hurcoltak és legálisan meggyilkoltak.

Azokról a négerekről, akiket azért öltek meg, mert állítólag nem szólítottak „uram"-nak egy fehér embert, vagy nem emeltek előtte kalapot, vagy nem tértek ki elég gyorsan az útjából, vagy — ami még gyakoribb — a fehér nő elleni „erőszak" koholt vádja alapján gyilkoltak meg — igazában azonban azért, mert szavazni akartak, vagy más módon követelték az Egyesült Államok állampolgárait megillető, törvényes és elidegeníthetetlen jogaikat. Ezeket a jogokat az Egyesült Államok alkotmánya papíron biztosítja számukra, de „faji" alapon megtagadják tőlük; s ezzel megsértik az Egyesült Államok alkotmányát, az Egyesült Nemzetek Szervezetének Alapokmányát és a fajirtás elleni egyezményt.

Gazdasági fajirtás

Bizonyítékokat terjesztünk be a gazdasági fajirtásra vonatkozóan is. Az egyezmény meghatározása értelmében ez annyit tesz, mint „olyan életkörülmények közé kényszeríteni a csoportot, amelyek teljes vagy részleges pusztulását célozzák". Bebizonyítjuk, hogy ezek az életkörülmények annyira megnövelik az anya- és csecsemőhalandóság, valamint a megbetegedések okozta halálozások arányszámát, hogy az amerikai néger átlagos életkorát, az Egyesült Államok többi lakosának életkorához viszonyítva, több mint nyolc évvel rövidítik meg.

Kimutatjuk továbbá azt is, hogy ezeknek az „életkörülmé-

nyeknek" fenntartása céljából a 15 millió amerikai négert „faji" alapon szándékos nemzeti elnyomásnak vetik alá. Négereket csak végső szükségben alkalmaznak munkára, és elsősorban őket bocsátják el. Városban és vidéken egyaránt gettóba kényszerítik őket. Törvényes úton, vagy a törvény szentesítette erőszakkal mocskos, egészségtelen lakásokban, a betegségek melegágyában különítik el őket és a törvény megtagadja tőlük a megfelelő orvosi ellátást s elzárja őket a tanulás lehetőségétől. Az ENSz Alapokmánya és a fajirtás elleni egyezmény állandó megszegése folytán az amerikai néger osztályrésze születésétől haláláig megaláztatás és üldöztetés. Börtönnel és erőszakkal fenyegetik, úgy kényszerítik a rosszabb, elkülönített lakóhelyekre, jimcrow-autobuszokra, jimcrow-vonatokba, jimcrow-iskolákba, jimcrow-kórházakba, jimcrow-színházakba, jimcrow-vendéglőkbe, jimcrow-lakónegyedekbe és végül jimcrow-temetőkbe.

Be fogjuk bizonyítani, hogy ennek a fajirtásnak — mint minden fajirtásnak — az a célja, hogy a nagy többség tiltakozásának elfojtásával egy kis réteg fenn tudja tartani politikai és gazdasági hatalmát. Módszere: demoralizálja az egész népet és megbontja egységét. Célja: növelni egy reakciós klikk profitját és korlátlan hatalmát. Be fogjuk bizonyítani, hogy ezekért a bűnökért nem az egyszerű emberek felelősek, hanem az úgynevezett „nagyok", nem az amerikai nép, hanem azok, akik félrevezetik, nem az elítélt fegyenc, hanem a taláros bíró, nem a bűnözők, hanem a rendőrség, nem az alkalmilag összeverődött csőcselék, hanem szervezett terroristák, akik az állam engedélyével és jóváhagyásával fejtik ki működésüket és orgiákig fajuló gyilkosságokra izgatnak.

Be fogjuk bizonyítani, hogy a fajirtást korántsem sötétben bujkálva készítik elő, hanem a rádión keresztül nap-nap után milliókat uszítanak elkövetésére, szenátorok és az államok kormányférfiai buzdítanak rá a nyilvános fórumokon. Nagy hatalommal rendelkező politikai szervezeteknek — mint amilyen a dixiekratáké is — valósággal hitvallásuk a fajirtás. Befolyásos lapok védelmükbe veszik. Mindez az ENSz Alapokmányának és a fajirtás elleni egyezménynek megsértését jelenti.

Bizonyítékaink nem a „fehér faj felsőbbrendűségét" hirdetők ellenségeitől, hanem saját nyilatkozataikból, írásaikból, politikai határozataikból, faji törvényeikből, maguk készítette fényképekből származnak. Hitler és Goebbels sem szerkesztett terjedelmesebb és aljasabb elködösítő faji uszításokat tartalmazó írásokat, mint

amerikai hasonmásaik, és az Egyesült Államok postája ugyanolyan akadálytalanul továbbítja ezeket az uszító írásokat, mint ahogyan a náci posta tette.

Összeesküvés fajirtásra

Ezzel és még egyéb adatokkal is be fogjuk bizonyítani, hogy a fajirtás bűne széleskörű összeesküvés eredménye. Ez az összeesküvés annál is pusztítóbb hatású, mivel nagyobbára nem nyiltan hirdetett program, hanem hallgatólagos megegyezés, az uralkodó osztály szokásainak és erkölcseinek kifejezője, gyakorta szépítgetésekkel kendőzik, de minden esetben a négerek elnyomására irányul. Az összeesküvés tagjai nemzedékeken át olyan gyakorlatra tettek szert, oly jól beletanultak szerepükbe, hogy feladataikat gépiesen és úgyszólván szóbeli irányítás nélkül is végre tudják hajtani. Az összeesküvést örökül kapták — az ő dolguk mindössze annyi, hogy mindennapi keresztülviteléről gondoskodjanak. A törvények és a bírósági döntések, a leszorított munkabérek, milliók megrablása a szavazati jogtól és még további milliók megfosztása a földtől, valamint számtalan egyéb politikai és gazdasági tény elegendő alapot ad ahhoz, hogy megállapíthassuk: összeesküvésről van itt szó, amelynek hátterében reakciós érdekek állnak, s amelyben bűnrészes a kormányzat végrehajtó, törvényhozó, bíráskodó hatalmának valamennyi szerve. Ha egy népet évek hosszú során át következetesen, „faji" alapon gyilkolnak — eddig több mint tízezer amerikai néger esett áldozatul ennek a gyilkolásnak —, állandóan azonos módon elkülönítenek, kifosztanak, nyomorba döntenek és megtagadják tőle a törvény előtti egyenlőséget — nyilvánvaló, hogy ez a kormány és a kormányt irányító hatalmasságok céltudatos, mindenre kiterjedő politikájának az eredménye.

A demokrácia megnyomorítása

Részletesebben is bemutatjuk majd, hogy — a fajirtás elleni egyezmény 2. szakaszának megsértésével — miként alkalmaztak terrort és követték el „a csoporthoz tartozó egyének meggyilkolásának" bűntettét azért, hogy megakadályozzák a néger népet a szavazásban az Egyesült Államok egyes nagykiterjedésű

és döntő fontosságú területein, ahol a lakosság túlnyomó része néger. Így akarják megosztani az amerikai népet, letörni a demokráciáért harcoló tömegmozgalmakat és így akarnak szabad kezet biztosítani a reakciónak a szövetségi, állami, megyei és városi közigazgatásban. Be fogjuk bizonyítani, hogy magasállású közéleti személyiségek: kormányzók, szenátorok, bírák és rendőrségi közegek is uszítottak a fajirtás bűntettére, amelynek tényeit orvoslás végett tárjuk Önök elé és amelyre az egész világ figyelmét felhívjuk. Ezzel az uszítással az egyezmény 3. szakaszába ütköző, büntetendő cselekményt követtek el.

Azt is be fogjuk bizonyítani, hogy egész sor olyan amerikai törvény van, amely a néger népet elkülönítéssel vagy más büntetéssel sujtja és amelyeket — Hitler törvényeihez hasonlóan — kizárólag faji alapon szerkesztettek. Ez nemcsak az egyezmény 2. és 3. szakaszába ütközik, hanem az ENSz Alapokmányába is. Végül bizonyítékokat szolgáltatunk majd arra vonatkozólag, hogy csakugyan van egy olyan összeesküvés, amely a néger nép ellen irányul, s ennek keretében az Egyesült Államok kormánya, Legfelsőbb Bírósága, kongresszusa, végrehajtó szervei, valamint a különböző állami, megyei és városi közigazgatási szervek tudatosan olyan politikát folytatnak, amely az Egyesült Államok néger népe elleni következetes és állandó fajirtásra vezet.

A néger kérelmezők

E petíció beterjesztői közül sokan négerek vagyunk. Számunkra az itt előadott vádak nem pusztán szavak, hanem fizikai létünk és emberi méltóságunk ellen elkövetett bűntények.

Mi, néger kérelmezők, akiknek közösségeit feldúlták, otthonát felgyujtották és kifosztották, gyermekeit megölték, asszonyain erőszakot követtek el, kétszeresen elborzadunk annak láttán, hogy a „fehér faj felsőbbrendűsége" amerikai híveinek fajirtó elméleteit és példáját máris exportálták és Ázsia színesbőrű népei ellen használják fel. Ünnepélyesen figyelmeztetünk mindenkit, hogy egy olyan országot, amely fajirtást követ el saját állampolgárai ellen, nem lehet sokáig visszatartani attól, hogy más országokban is fajirtást kövessen el, ha megvan ehhez a hatalma. Ha az országon belül a fehér felsőbbrendűség „eszméje" uralkodik, ez az országon kívül a színesbőrűek lemészárlásához vezet. Mindkét tényben a

színesbőrű ember életének semmibevevése nyilvánul meg. A Koreában használt fagyasztott benzin és a lincselő rőzsenyalábja között nemcsak az a hasonlóság, hogy mindkettő tűzhalált okoz. A lincselő és az atombombázó is közeli rokonok. Ha az egyiket szabadon és büntetlenül hagyják gyilkolni, ez a másikat is szükségképpen gyilkolásra buzdítja, és csakhamar a világ békéjét és embermilliók életét veszélyezteti. Korántsem metafizikai összefüggésről van itt szó. Mindkét jelenség mögött fellelhetők a profit és a politikai uralom érdekei. Nem véletlen, hogy éppen Truman elnök beszélt annak a lehetőségéről, hogy atombombát használnak a színesbőrű népek ellen, s hogy éppen amerikai államférfiak szónokolnak állandóan az „ázsiai hordákról".

„Tagadják és megcsúfolják emberi méltóságunkat"

Mi, néger kérelmezők, mint négerek és mint amerikai hazafiak tiltakozunk ez ellen a fajirtás ellen. Tudjuk, hogy egyetlen amerikai sem lehet igazán szabad mindaddig, amíg 15 millió amerikait „faji" alapon üldöznek, és csak kevés amerikai élhet jólétben mindaddig, amíg 15 millió amerikait szántszándékkal nyomorba döntenek. Hazánkban addig nem valósulhat meg az igazi demokrácia, amíg állampolgárainak millióit bőrük színe miatt megfosztják szavazati joguktól.

De mindenekfelett azért tiltakozunk a fajirtás ellen, mert tagadja és megcsúfolja emberi méltóságunkat. Nem tudjuk elfelejteni, hogy Henderson Lovelace Lanham képviselő (Rome, Georgia állam), a kongresszusban tartott beszámolójában William L. Pattersont, a néger nép egyik vezetőjét „átkozott, aljas fekete dögnek" nevezte és hozzátette: „el kell nyomnunk ezeket a fekete majmokat". Nem felejtjük el, mert ez az amerikai élet egy nagy hatalommal rendelkező rétegének: a „fehér faj felsőbbrendűsége" híveinek véleménye, amely másokat is utánzásra ösztönöz. Nem feledkezhetünk meg arról sem, hogy sok amerikai államban bűnténynek számít az, ha egy fehér ember négerrel köt házasságot, mert fajelméletük alapján a négerek „a természet megmásíthatatlan törvényénél fogva" alacsonyabbrendűek. Az elkülönítés egész intézménye — amely előkészíti a talajt a gyilkosságra és fajirtásra nevel — a néger nép „veleszületett alacsonyabbrendűségének" Hitler fajelméletére emlékeztető tételén alapul. Az elkülönítés

tragikus ténye az alapja a négergyilkosok — kivált Délen — erősen elterjedt kérkedésének, hogy „egy nyomorult négert megölni annyi nekem, mintha egy kutyát ölnék meg".

Elsősorban azért nyujtunk be petíciót, mert erre kényszerít bennünket a négerek legyilkolásának szűnni nem akaró sorozata. Etnikai származásunk tényét, amelyre büszkék vagyunk — hiszen őseink építették fel a világ első civilizációját, háromezer évvel azelőtt, hogy elnyomóink ősei Nyugat-Európa erdeiben túljutottak a barbárság állapotán — nap nap után ürügyül használják fel elkülönítésünkre és legyilkolásunkra. Az itt felsorolt kegyetlenségek változatai kifogyhatatlanok, de valamennyi a faji gyűlölet közös nevezőjére hozható. Nem a bevezető nyilatkozatban van a helye annak, hogy részletesen előadjuk bizonyítékainkat; mégis, úgy véljük, hogy amikor a később bizonyításra kerülő tényeket itt összefoglaljuk, érzékeltetnünk kell ügyünk lényegét: a fajirtó gyilkosságok sablonját, a fajirtásra uszítás technikáját és a tömegterror módszereit.

Bizonyítási anyagunk az 1945. évtől napjainkig terjed. Minthogy nem akarjuk túllépni egy áttekinthető okmány terjedelmét, kénytelenek vagyunk erre a hatéves időszakra szorítkozni. Megállapítható, hogy a nyilvántartott esetek és ezeken belül a halálos áldozatok száma úgyszólván egyenes arányban növekszik a háborús törekvések fokozódásával.

A bizonyítás

Régebben a faji erőszak központja a Dél volt. Azonban, amint az idők folyamán a néger nép — amely menekülni igyekezett a déli pokolból — az ország északi, keleti és nyugati részén is letelepedett, a vele szemben gyakorolt erőszak, amelyet gazdasági okok szültek, ugyancsak gazdasági okokból mindenhova követte. Régebben, a huszas és harmincas évek négervándorlásai előtt, legtöbbnyire vidéken követtek el erőszakosságokat a négerek ellen. Ma már nincs egyetlen olyan amerikai nagyváros sem New Yorktól Clevelandig vagy Detroitig, Washingtontól, az ország fővárosától Chicagóig, Memphistől Atlantáig vagy Birminghamig, New Orleanstól Los Angelesig, amelyet ne mocskolt volna be a vadállati módon meggyilkolt, ártatlan négerek vére. Már régóta nem egy országrészre szorítkozó jelenség ez.

Valamikor a kötél volt a lincselés klasszikus eszköze — ma már a rendőr golyója. Sok amerikai szemében a rendőrség maga a kormányzat, vagy legalább is annak legnyilvánvalóbb képviselője. A bizonyítékokból határozottan arra lehet következtetni, hogy az Egyesült Államokban a négerek legyilkolása a rendőrség politikájává lett és ez a kormány politikájának közvetlen, gyakorlati megnyilvánulása.

Tisztában vagyunk azzal, hogy a bizonyítékok nem kimerítőek. Reméljük, hogy az Egyesült Nemzetek Szervezete kiegészíti majd őket. A bizonyítási anyag nagyrészét — különösen az erőszakot bizonyító eseteket — néger ujságokból, a munkássajtóból, néger egyesületek évvégi beszámolóiból és hivatalos néger évkönyvekből merítettük.

A négergyilkosságok túlnyomó részét azonban senki sem jegyzi fel; csak elkövetőik és az áldozatok gyászoló hozzátartozói tudnak róluk. Néger férfiak és nők egy napon elmennek hazulról, és nem kerülnek többé elő élve. Néha hetek multán az erdőben találják meg, vagy a víz veti partra holttestüket, amely sokszor a felismerhetetlenségig meg van csonkítva. Az „amerikai kultúrának" közismert jelensége ez. Az ország sok részében a rendőrség még csak annyi fáradságot sem vesz magának, hogy feljegyezze a négergyilkosságokat. A legtöbb fehér ujságnak az a politikája, hogy mélyen hallgat a négergyilkosságokról és a négerellenes támadásokról. Minthogy a feljegyzetlen halálesetek inkább szabályt képeznek mintsem kivételt, ezért bizonyítási anyagunk, bármennyire bőséges is, elenyésző a valósághoz képest.

A „híres esetek"

Mi, néger kérelmezők, ismertetni kívánjuk a Közgyűlés előtt azokat a tragikus *híres eseteket*, amelyek a világ tudomására jutottak — bár az amerikai fehér sajtó agyonhallgatta őket. De tájékoztatni kívánjuk a Közgyűlést azokról az úgyszólván ismeretlen esetekről is, amikor a gyilkosság szinte ötletszerű volt: az intézményesített gyilkosság természetes, alkalmi megnyilvánulása.

Emlékeztetni akarjuk a Közgyűlést Willie McGee esetére. McGee-t Mississippiben hamis tanúvallomás alapján hurcolták bíróság elé, és meggyilkolták, mert az Egyesült Államok Legfelsőbb Bírósága nem volt hajlandó megvizsgálni a vádlott ártatlan-

ságát kétségtelenül bizonyító, életbevágóan döntő, új ténymegállapításokat. De tudomást kell szereznie a Közgyűlésnek a Natchezbeli (Mississippi) két néger gyermekről, a 14 éves ifj. James Lewisról és a 15 éves Charles Trudellről is. 1947-ben mindkettőjüket villamosszékbe ültették, miután a Legfelsőbb Bíróság nem volt hajlandó közbelépni. Meg kell ismernie a Közgyűlésnek a Virginia államban mártírhalált halt „Martinsville-i Hét" esetét is. Villamosszékben pusztultak el „fehér nő elleni erőszak" hazug vádja következtében — abban az államban, ahol fehér embert még sohasem végeztek ki hasonló vétségért. És ugyancsak meg kell a Közgyűlésnek ismernie a nyolc néger fegyenc történetét, akiket 1947 július 11-én agyonlőttek Brunswickban (Georgia), mert nem akartak mezitláb dolgozni egy kígyóktól hemzsegő mocsárban.

Megemlítjük a Közgyűlésnek a „Trentoni Hatot", továbbá Paul Washington, a Daniel unokafivérek, Jerry Newsom, Wesley Robert Wells, Rosalee Ingram, John Derrick, Gilbert hadnagy esetét, a columbiai (Tennessee állam) pusztítást, a freeporti mészárlást, a monroe-i öldöklést — csupa jelentős esetet, amikor négereket főbenjáró bűnök vádjával börtönbe vetettek, vagy egyszerűen megöltek. Tudomást kell szereznie a Közgyűlésnek az olyan kevésbbé közismert, de tipikus esetekről is, mint amilyen például William Brown, louisianai farmer esete. Brownt 1947 július 19-én, vadászat közben egy fehér vadőr hátulról agyonlőtte. Charles Ventrill, a vadőr, a következő, félvállról odavetett szavakkal jelentette be bűntettét: „Csak egy nyomorult négert lőttem le. Értesítsétek a családját." Az őr ellen még eljárást sem indítottak.

Jellegzetes esetek

Hadd említsünk meg néhány tipikus esetet a sok közül. Mindegyik a fajirtás egy-egy módját mutatja be. Ezek az esetek az ország minden részében megismétlődnek, délen éppúgy, mint északon, vidéken éppúgy, mint a városokban. A kormány által irányított és szentesített fajirtás módjai ezek.

Az alábbiak jellegzetes rendőri gyilkosságok:

A 42 éves *Henry Gilbert*-et 1947 májusában a Harris-megyei (Georgia) fegyházban holtra verték. Ez Délen történt.

Északon, a Michigan-állambeli Detroitban a 13 éves *Beverly Lee*-t egy Louis Begin nevű rendőr lőtte agyon. Mrs. Francis

Vonbatten (Detroit, Pine Street 1839. sz.) szemtanú vallomása szerint Lee egy másik fiúval együtt az utcán ment, amikor Begin rendőr gépkocsija közeledett. Mrs. Vonbatten hallotta, hogy a rendőr ezt kiáltja: „Állj, te kis fattyú!", és nyomban ezután lövést hallott. A gyilkos rendőrt Lloyd K. Babcock, rendőri halottkém tanúvallomása alapján felmentették.

Roland T. Price, 20 éves, háborútviselt katonát Rochesterben (New York állam) hat rendőr szitává lőtte; huszonöt golyó fúródott a testébe. Price előzőleg egy vendéglőben volt és ott panaszt tett, amiért kevesebbet kapott vissza, mint amennyi járt neki. Behívták William Hamill rendőrt, ez rászegezte a revolverét Price-ra, kituszkolta az utcára és ott öt másik rendőrt hívott. Mind a hat rendőr tüzelt a szerencsétlen négerre. Mind a hatot felmentették. A gyilkosság röviddel azután történt, hogy Price a „Szabadságvonaton" megtekintette a Bill of Rights (Emberi Jogok Törvénye) és a Declaration of Independence (Függetlenségi Nyilatkozat) eredeti példányát.

1947 augusztusában a Mississippi-állambeli Prentiss városban egy fehér nő kiáltozni kezdett, hogy erőszakot követtek el rajta. A közelben tartózkodó 35 éves *Versie Johnson* fűrészmalomi munkás menekülni akart a provokáció elől. Üldözői leterítették. Közülük három rendőrt gyilkosság vádjával letartóztattak. Mindhármat felmentették.

1947 november 16-án Philadelphiában, a Montrose-utcában egy Frank Cacurro nevű rendőr agyonlőtte *Raymond Couser*-t. Szemtanúk elbeszélése szerint a rendőr revolverével célba vette Cousert, amikor ez gyanútlanul ment az utcán, nem is sejtve, hogy követik. A rendőr utóbb azt állította, hogy őt a Couseréknál történt családi veszekedés miatt hívták a helyszínre és azt hitte, hogy Cousernál fegyver van. Cousernál nem volt fegyver. A gyilkos rendőrt nem büntették meg.

A szintén philadelphiai *Charles Fletcher*-t egy Manus McGettingan nevű rendőr lőtte agyon 1947 november 16-án. A rendőr azt állította, hogy a szomszédok egy gyanús külsejű férfi miatt hívták a helyszínre. Fletcher büntetlen előéletű volt. Tíz éve dolgozott az Exide Akkumulátorgyárban.

1948 február 2-án Kosciuskóban (Mississippi) egy rendőr agyonlőtte *George Thomas*, fiatal néger férfit. A rendőr azt állította, hogy Thomas letartóztatása után meg akart szökni.

1948 május 23-án Augustában (Georgia) egy börtönőr holtra

vert egy néger fegyencet, mert az nem akart egy kígyóktól hemzsegő mocsárban dolgozni.

1948 február 27-én Alvin Bladsacker rendőr agyonlőtte a gretnai (Louisiana) *Roy Cyril Brooks*-ot. Brooks szakszervezeti vezető ember volt. Szóváltásba elegyedett egy autobuszsofőrrel. Bladsacker leráncigálta az autóbuszról és megölte.

1948 februárjában Blaylock rendőr agyonverte a 40 éves *James Tolliver*-t (Little Rock, Arkansas). Tolliver egy részeg nőt támogatott az utcán. Blaylock hátulról fejbesujtotta. Azonnal meghalt.

Az 50 éves *John Johnson*-t egy birminghami (Alabama) rendőr meggyilkolta, mert állítólag ellenállt, amikor 1948 március 29-én le akarták tartóztatni.

A 42 éves *Alma Shaw*-t 1948 április 19-én egy birminghami rendőr gyilkolta meg. A rendőr azt állította, hogy ellenállt, amikor le akarták tartóztatni.

A 19 éves *Marion Franklin Noble*-t 1948 április 27-én egy birminghami rendőr agyonlőtte, mert állítólag ellenállt, amikor le akarták tartóztatni.

Willie Johnson-t 1949 május 3-án két brunswicki (Georgia) rendőr agyonlőtte. Azt állították, hogy „gyanúsan nézegetett egy házat". Az 58 éves Johnson 14 év óta brunswicki lakos volt, a baptista Szent Pál-templom diakónusaként működött.

A 86 éves *Robert J. Evans*-t, Norfolk (Virginia) egyik legöregebb lakosát, 1950 december 12-én E. M. Morgan rendőr golyója súlyosan megsebesítette. A rendőr azt állította, hogy az öreg ember megtámadta őt.

A 37 éves *Danny Bryant*-et (Convington, Louisiana) 1948 októberében Kinsie Jenkins rendőr agyonlőtte, mert Bryant megtagadta, hogy fehér emberek jelenlétében levegye a kalapját.

A 30 éves *Herman Glasper*-t (Bryan megye, Georgia) 1949 január 2-án agyonlőtte Dee E. Watson káplár, Georgia-állambeli katona. Glaspert disznólopás gyanúja miatt letartóztatták. E. W. Miles sheriff azt vallotta, hogy a lövés „véletlenül" történt.

Charles Phifer-t 1949 január 16-án Bronxban (New York város), mostohaanyja lakásán Eugene Stasink rendőr hátulról lelőtte. A rendőr azt állította, hogy „önvédelemből" lőtte le hátulról Phifert.

George Waddell-t 1949 február 18-án a brooklyni (New York) rendőrség ölte meg brooklyni lakásán. A rendőrség behatolt

lakásába anélkül, hogy erre hivatalos parancsa lett volna, mert Waddell ellen semilyen vád sem forgott fenn. Azt mondták, ellenőrizni akarják, nem folyik-e szerencsejáték Waddell lakásán. Ennek semmi jelét sem találták.

A 29 éves *Ike Crawford* fegyencet 1948 június 5-én a Richmond-megyei (Georgia) fegyházban David L. Turner, Horace Wingard és Alvin Jones börtönőrök holtra verték. A gyilkosokat „brutális bánásmód" vádjával törvény elé állították, de a törvényszéki orvosszakértők megállapították, hogy Crawford „májbajban halt meg".

Más, faji alapon elkövetett gyilkosságok

Nem minden gyilkosságot és támadást követ el a rendőrség. Igen sok az elkülönítés, a tűzfészkekben lakás következménye, és számos haláleset történik azért, mert súlyosan megsérült négereket a színük miatt nem vesznek fel a kórházakba. Mások halálát a „fehér faj felsőbbrendűsége" hirdetőinek az az állandóan hangoztatott állítása eredményezi, hogy a fehér emberek nem tartoznak a négerek jogait tiszteletben tartani. Jellemzőek erre az alábbi esetek:

Fontanában (California) az *O'Day Short* házaspárra és két kis lányukra két nappal 1945 karácsonya előtt rágyujtották a házat a fehér szomszédok, akik nem akartak négerek közelében lakni. Már előbb fenyegető leveleket küldtek nekik és a rendőrség értesítette őket, hogy „tilos területen laknak". Mialatt a család nem volt otthon, a szomszédok gyúlékony vegyi anyagot szórtak a ház köré. Amikor a lakók hazajöttek és gyufát gyujtottak, robbanás történt és mind a négyen bennégtek.

A 24 éves *Matthew Avery* egyetemi hallgatót, az északkarolinai „A and T" Főiskola növendékét 1950 december 8-án autószerencsétlenség érte. A durhami Duke-kórház nem volt hajlandó felvenni a betegek közé, s így egy órával a szerencsétlenség után meghalt.

Leroy Foley 1950 augusztusában, a hardinsburgi (Kentucky) Breckinridge-megyei kórházban meghalt, miután két másik négerrel együtt, autóbalesetben kapott sérülésekkel, három óra hosszat feküdt a földön, mert az orvosok nem akartak nekik első segélyt nyujtani. Betty Graves kórházi ápolónő azt mondta, azért tagadták meg tőlük az orvosi segítséget, „mert a kórházat nem

színesek számára tartjuk fenn". Értesítették a néger mentőszolgálatot, hogy szállítsa el a kórházból a sebesülteket, azonban három órába telt, míg a hetven mérföldre lévő segítség megérkezett. Jesse Lawrence, a mentőautó soffőrje elmondta, hogy még a vért sem törülték le az arcukról.

Jessie Jefferson-t (Jackson, Georgia) 1948 június 12-én két ember azért ölte meg, mert állítólag nem tért le elég gyorsan jobbra a kocsijával, amikor ők előzni akartak.

Az 50 éves *Ellis Hudson*-t (Nacogdoches, Texas) egy Heppenstead nevű texasi rendőr agyonlőtte. 1948 március végén Heppenstead megverte és lezáratta Hudson fiát, mert az nem szólította őt „uram"-nak. Az idősebb Hudsont akkor ölte meg, mikor ez a törvényszéken járt, hogy letegye a kauciót fia szabadonbocsátásáért.

Hosea W. Allen-t (Tampa, Florida) 1948 szeptember 26-án agyonlőtték, mert egy kocsmában egy üveg sört kért. Victor Pinella, a kocsmáros kijelentette, azért ölte meg Allent, mert kocsmájában nem tűr meg néger vendégeket. Pinellát felmentették.

A 28 éves *Isaiah Nixon* háborútviselt négert 1948 szeptember 6-án felesége és gyermekei szemeláttára ölték meg, miután Montgomeryben (Georgia) az aznapi megyei választásokon leszavazott. Az esküdtszék felmentette M. L. Johnsont, a gyilkost.

Willie Palmer-re, 1950 június 24-én J. C. Bradford öt lövést adott le és súlyosan megsebesítette. Palmer bűne az volt, hogy a jacksoni Knox Üvegtársaság (Mississippi) vendéglőjének fehérek számára fenntartott részén telepedett le. Troy Mashbrun sheriff azt mondta, hogy a lövés „önvédelemből" történt.

A 37 éves *Robert Mallard* néger kereskedőt 1948 november 20-án éjjel Lyonsban (Georgia) agyonlőtték, mert kampányt indított a négerek szavazati jogáért. Három hátulról elébekerülő autó eltorlaszolta kocsijának az útját. Felesége, gyermeke és két unokafivére szemeláttára ölték meg. Mallardot már előbb figyelmeztették, hogy ne szavazzon a Demokrata Párt előválasztásain.

A 25 éves, háborútviselt, háromgyermekes *Otis Newsom*-ot 1948 április elején Wilsonban (Észak-Karolina) N. C. Strickland, benzinkútkezelő agyonlőtte. Strickland azért ölte meg Newsomot, mert ez arra kérte, töltse meg a tartályát a vásárolt benzinnel.

A 23 éves, háborút járt *Roe Nathan Roberts*-et Sardisban (Georgia), 1947 májusában egy fehér ember agyonlőtte, mert nem szólította őt „uram"-nak. Roberts a philadelphiai Temple Egyetem

hallgatója volt a GI Bill of Rights[2] alapján, és rokoni látogatásra ment Sardisba, ahol megölték. A gyilkosság miatt senkit sem állítottak bíróság elé.

Willie Pittman taxisoffőrt 1947 május 28-án holtan találták az országúton, az északkarolinai Rocky Mount közelében. Holtteste borzalmasan meg volt csonkítva: mindkét karját és lábát levágták, hasát felmetszették és koponyáját bezúzták.

Sandy Hook-ban (Mississippi) 1948 május 2-án holtan találták *Hosea Carter*-t. Vadászfegyverrel lőtték le. T. W. White sheriffhelyettes azt mondta, Cartert egy fehér ember ölte meg, „a nevére már nem emlékszem". Hozzátette azonban, hogy a gyilkos csak azt tette, amit helyében minden rendes fehér ember megtett volna, mert állítólag „rajtacsípte Cartert, amint be akart hatolni egy lakásba".

A 22 éves, háromgyermekes és teherben lévő Mrs. *May Noyes*-t 1947 május 4-én Camp Hillben (Alabama) agyonlőtte a fehér Albert Huey. Hueynek szóváltása támadt egy leszerelt néger katonával, s ennek kapcsán valóságos ámokfutást rendezett a négerek közt, vadul lövöldözve rájuk. Mrs. Noyest is feltartóztatta és belelőtt a csipőjébe. Az asszony lerogyott a kövezetre. Huey belérúgott és ráordított, hogy keljen fel. Erre feltápászkodott és futásnak eredt, de Huey hátulról lelőtte. A megsebesített asszony még elvonszolta magát egy fehér nő, Mrs. Enory Reeves ajtajáig és ott holtan esett össze. Hueyt 1 000 dollár kaució ellenében szabadonbocsátották és többé nem is helyezték vád alá.

1947 november 23-án Marvin Matthews és Wyatt Adams, az északkarolinai Lillington néger negyedében garázdálkodtak s eközben megölték *Charles Smith*-t. A két gyilkos rálőtt *Daniel Lee Brasford*-ra is, súlyosan megsebesítette, és még négy másik négert is megtámadott. Egy Harnett-megyei esküdtszék 27 perces tanácskozás után felmentette a gyilkosokat.

Az 51 éves *Wesley Thomas* favágót június 30-án Louisianában megölte W. D. Thompson, 21 éves fehér suhanc. Thomas aznap reggel szóváltásba keveredett egy fehér farmerrel, akitől kérte a végzett munkájáért járó pénzt. Ezért egy lincselő banda indult az üldözésére. Thompson megpillantotta Thomast, amint üldözői elől a háza felé rohant, és hátulról lelőtte. „Be akart szaladni a házba, de én megadtam neki" — mondta Thompson.

---

[2] GI Bill of Rights — a hadviseltek jogait szabályozó törvény. — *Szerk.*

Azzal az indokolással mentették fel, hogy fegyverek voltak abban a házban, amely felé Thomas szaladt.

A 30 éves *Elmore Bolling*-ot 1947 decemberében Lowndesboroban (Alabama) agyonlőtték. Clark Luckie-t, a fehér gyilkost, aki azt állította, hogy a néger telefonon keresztül sértegette a feleségét, letartóztatták, de utóbb szabadon engedték.

Galib Hill-t, az irwingtoni (Georgia) börtön fegyencét, 1949 május 30-án két fehér ember kivitte a cellájából — amelyet George Hatcher sheriff állítása szerint az ő íróasztaláról ellopott kulcsokkal nyitottak ki — és előbb félholtra verték, azután pedig agyonlőtték. Holttestét a várostól három mérföldre találták meg.

Dr. M. A. Santa Cruz kiváló néger fogorvost 1951 február 6-án a virginiai Pulaski városban agyonverte két fehér suhanc, akik bele akartak kötni két néger lányba. Santa Cruzt azért ölték meg, mert a lányok segítségére sietett.

1950 október elején Lindenben (Alabama) William R. Welch és George Baker meggyilkolta *Morris Scott*-ot. Welch beismerte, hogy ő sütötte rá a fegyvert Scottra. T. Wilmer Shields megyei sheriff nem volt hajlandó felfedni a gyilkosság okát.

Ez a töredékes lista talán érzékeltetni fogja a „faji" alapon elkövetett tömeggyilkosságok gyakoriságát. Minden egyes gyilkosság egész négernegyedeket ejt rémületbe. És ez is a célja. Gyakran megesik, hogy a négernegyed lakói egy-egy gyilkosság után napokig az erdőben és a mocsarak között bujkálnak. Ezek a bűntettek összefüggésben vannak a négerek harcával szavazati jogukért, amelyet az Egyesült Államok alkotmányának 14. és 15. módosító szakasza biztosít számukra. Ha a négertől elvitatják az élethez való jogát, világos, hogy a szavazati jogot sem adják meg neki. Ha rendjén van az, hogy egy néger meghaljon azért, mert egy üveg sört kért, miért ne járhatna ugyanígy akkor is, ha fizetésemelést kér, vagy a neki járó pénzt kéri, vagy ha megpróbál a szakszervezetek számára szervező munkát végezni vagy sztrájkolni. Délen a négerüldözés középponti kérdése a négerek harca a szavazati jogért. Ezzel kapcsolatos a fajirtásra való uszítások legnagyobb része és úgyszólván a Ku Klux Klan egész széleskörű terrortevékenysége.

Az uszításnak számos formája van, de valamennyinek közös nevezője az a nyiltan bevallott célkitűzés, hogy a néger ne élhessen az Egyesült Államok alkotmányában, az Egyesült Nemzetek Szervezetének Alapokmányában és a fajirtás elleni egyezményben biztosított jogaival. James E. Byrnes, Dél-Karolina kormányzója, az Egyesült Államok Legfelsőbb Bíróságának volt bírája, volt külügyminiszter, volt szenátor, legutóbb kijelentette: inkább egészen megszüntetné az állami iskolarendszert, mintsem hogy megszüntesse a néger gyerekek elkülönítését az iskolában. Byrnes az Egyesült Államok alkotmányának és az Egyesült Nemzetek Szervezete Alapokmányának nyilt semmibevételével nemcsak fajirtásra uszított, hanem hivatalos tekintélyével is alátámasztott egy rendszert, amely a gyermekek ezreibe oltja be a fehér felsőbbrendűség hitét, és ezzel biztosítja, hogy a fajirtás a jövőben is fennmaradjon és főkolomposai tovább működhessenek. Amikor egy másik nyilatkozatában a volt külügyminiszter — aki minisztersége idején olyan hőn óhajtotta a szabad választásokat minden országban, tulajdon hazáját kivéve — kijelentette, hogy Dél-Karolina „módját fogja ejteni" annak, hogy ezután is megtarthassa a fehér előválasztásokat, ezzel fajirtásra uszított minden olyan délkarolinai néger ellen, aki megkísérli, hogy éljen a törvény által biztosított szavazati jogával. Hogy ez nem üres beszéd, azt számos néger esetével fogjuk bebizonyítani, akiket megöltek vagy bántalmaztak, amikor szavazni akartak. Ez kétségtelenül a Byrnes-féle és a többi, hasonló, négergyilkosságra és egyéb erőszakos cselekedetre uszító nyilatkozat eredménye.

Be fogjuk bizonyítani továbbá azt is, hogy sok déli államban az ilyen magas kormányszervektől származó uszítások nem kivételnek, hanem szabálynak számítanak. Be fogjuk mutatni Herman Talmadge-et, Georgia állam kormányzóját, amint rádión keresztül uszít fajirtásra. 1949 október 22-én a négereknek az alkotmány érvényesítéséért folytatott harcáról szólva, ezt mondta: „Felvesszük velük a harcot a megyékben és a városokban . . . Kíméletlenül fogunk harcolni minden fegyverrel, és sohasem fogunk belemenni abba, hogy egy hajszálnyira is megcsorbítsák hagyományos elkülönítési rendszerünket." Számos ilyen példát fogunk idézni Talmadge kormányzó és Georgia állam más magasrangú kormányhivatalnokai beszédeiből.

Elő fogjuk terjeszteni és figyelmükbe ajánljuk J. Strom Thurmondnak, Dél-Karolina volt kormányzójának, Fielding M. Wrightnak, Mississippi kormányzójának és Dixonnak, Alabama volt kormányzójának kijelentéseit. Ezek a kijelentések — bár olykor finoman körülírt fogalmazásban — mindig ugyanazt fejezik ki és következményük mindig egyformán tragikus. Ki fogjuk mutatni, hogy a fentemlített és még más, magas hivatalt betöltő személyek 1948-ban összeesküvést szőttek azzal a céllal, hogy a néger népet erőszakkal megfosszák szavazati jogától. Az összeesküvés egy politikai párt, az úgynevezett Államok Jogai-mozgalom, vagy Dixiekrata-mozgalom fedőnév mögött húzódott meg. Sikeresen megvalósított célja az volt, hogy hatálytalanítsa Truman elnök állampolgári jogok ügyében tett demagóg felhívását. Kivonatokat fogunk bemutatni az Államok Jogai-mozgalom uszítással teletűzdelt kézikönyvéből, amelyet Thurmond, Dixon és Wright jóváhagyott. Az uszításra legjellemzőbb az 52. oldal alábbi szakasza:

„A déli államok számos megyéjében néhányezer fehér gazdálkodik a farmokon, iparral és kereskedelemmel foglalkozik és a négerek százezreit foglalkoztatja. Ha ezek a négerek a maguk fajtájából választanák meg a vezetőket — amit kétségkívül megtennének, ha szavazhatnának —, egy év leforgása alatt üzemen kívül kellene helyezni az összes gyárakat, és megszűnne a kereskedelem — *hacsak nem folyamodnánk erőszakhoz az ipar, a kereskedelem és a mezőgazdaság megvédésére, egy kontár és korrupt közigazgatás intézkedéseivel szemben. Alig hihető, hogy akadna olyan tisztességes gondolkodású amerikai, aki nemzetgazdaságunk bármely ágazatát erőnek-erejével tönkre akarná juttatni.*" (Kiemelés tőlünk.)

Látni fogjuk, hogy még az Egyesült Államok legmagasabb törvényhozó testületei: a szenátus és a képviselőház sem mentesek a faji uszítás bűnétől. Így például 1948 júniusában Allan J. Ellender, louisianai szenátor, az Egyesült Államok szenátusában a következőket mondta: „Minél több szabadságot és jogot adunk a négernek, annál jobban vissza fog vele élni. Egyszeriben vérszemet kap és erőszakos cselekedeteivel veszélyeztetni fogja azt a társadalmat, amelyben él." Nyilvánvaló, hogy sok fehér amerikai, aki hallgatta Ellender szenátor szavait, ezután kötelességének tartja megakadályozni, hogy a négerek „erőszakos cselekedeteikkel veszélyeztessék a társadalmat", s ezért gondja lesz rá, hogy ne kapjanak „nagyobb szabadságot" és „több jogot".

Ilyen hamis érveléssel avatják a fajirtást hazafias erénnyé. Csak az láthat ezekben a megnyilatkozásokban pusztán filozófiai absztrakciót vagy politikai szalmacséplést, aki nem tudja, hogy közvetlen eredményük a néger népnek naponta kijutó erőszak. Walter F. George, georgiai szenátor 1936-ban, egy őszinte pillanatában ezt írta: „Miért mentegetőzzünk és keressünk kibúvókat? Gondosan ügyeltünk arra, hogy betartsuk a szövetségi alkotmány betűjét, de ugyanakkor gondunk volt arra is, hogy megsértsük az olyan módosítások és alapszabályok szellemét, amelyek arra vezetnének, hogy a négerek a fehér emberrel egyenrangúnak tartsák magukat. És továbbra is így fogunk eljárni."

Klan terror

Minthogy az államférfiak jogosnak ismerik el a fajirtást, a déli államokat ellepő négerellenes szervezeteknek nincs egyéb feladatuk, mint a bűntett gyakorlati végrehajtása. Ezeket a szervezeteket — amint majd be is bizonyítjuk — az egyes államok kormányai működési engedéllyel látják el és tevékenységre ösztönzik. A déli államokban — különösen a választási években — napirenden vannak a négerek elleni bujtogató nagygyűlések, amelyeken a bírói kar tagjai is résztvesznek. Egy Harrison nevű lelkész, akit „Utazó Evangélista" néven ismernek, 1948 november 1-én, egy atlantai Ku Klux Klan-gyűlésen a következőket mondta: „Isten szemében nem bűn az undok négert megölni, mert az nem több mint a kutya." Ugyanezen a gyűlésen — fültanúk bizonysága szerint Nash, „a ravasz meghúzásán nem sokat gondolkodó" atlantai rendőr — akit a Klan megjutalmazott, mert több négert ölt meg, mint bármelyik rendőrtársa — kijelentette: „remélem, nem egymagamnak kell majd minden déli négert megölnöm. Szeretném, ha Klan-testvéreim segítségemre lennének".

E fasiszta szervezetek tagfelvételi esküjére jellemző a Dixie Egyesült Fiai szervezet esküszövege. Ez a szövetség 1943 december 28-án alakult meg Tennessee-ben, mint a Ku Klux Klan háborús frontszervezete. Az esküszöveg egyik szakasza így hangzik: „Kész vagy-e harcolni azért, hogy az USA a fehér emberek országa legyen? Az Amerikai Egyesült Államoknak a fehér emberek, az uralkodó fehér faj országának kell lennie, és az is lesz. Rajtunk áll, hogy így legyen . . ." A tagfelvételi szertartás egyik pontján — a Szö-

vetségi Nyomozó Irodához befutott jelentés szerint — a Dixie Egyesült Fiai elnöke ezt mondja: „15 millió tagra van szükségünk az Egyesült Államokban, s e tagok mindegyikének jó fegyverre és sok golyóra. Végre is meg kell tisztítanunk ezt az országot a négerektől."

Ugyancsak jellemző a déli városokban gyakran hallható utcai szónokok beszédeire az ifjabb Homer Loomis 1946 október 1-én Georgia állam Atlanta városában (Stovall Street és Flatshoals Avenue sarkán) tartott utcai szónoklata. Loomis a Georgia állam által pártolt kolumbiánusok fajvédő szervezetének az elnöke. Beszédében ezt mondta: „Csak olyanok csatlakozzanak hozzánk, akik készek arra, hogy négereket és zsidókat öljenek." Két nappal később, a kolumbiánusok egy atlantai gyűlésén (198 $^{1}/_{2}$ Whitehall Street) Loomis ezt mondta: „Szavazati rendszerünk korlátlan lehetőségeket nyujt nekünk. Ha valamennyi néger kutyát el akarjuk tenni az útból, ha meg akarjuk politikailag szervezni fehér keresztény fajtestvéreinket a zsidó és néger blokk letörésére, módunkban van olyan törvényeket megszavaztatni, amelyek lehetővé teszik, hogy a néger kutyákat mind eltegyük láb alól." Ugyanebben az évben Loomis a georgiai East Point-ban a Ku Klux Klan Birodalmi Nagygyűlésén ezt mondta: „Indítványozzuk, hogy valamennyi amerikai néger kutyát rakják hajóra és vigyék vissza Afrikába. A hajó fedélzetén célszerűségi rendszabályképpen, helyezzenek el időzített bombákat."

A többi fajvédő terrorista szervezetek sorában ott találjuk az Amerikai Keresztény Hadsereget, amelyet Közemberek Pártjának is hívnak és J. B. Stoner Zsidóellenes Pártját. De valamennyi közül a legnagyobb a Ku Klux Klan, amelynek működési engedélye van a legtöbb déli államban és még több más államban is. Filozófiáját, amely annyira emlékeztet Hitlerére, híven tükrözi Hiram W. Evans, „Birodalmi Főmágus" kijelentése „A négerek választójogának hamis elmélete" című írásában:

„Bármely ország — kiváltképpen a demokratikus országok — boldogulásának fő feltétele a nép egységes gondolkodása. Az állampolgároknak egyazon néphez kell tartozniok. Közös hajlamokkal, közös faji és nemzeti célkitűzésekkel kell rendelkezniök ... A négert egy tőlünk még a kínaiaknál is jobban különböző, szellemében, jellemében alacsonyabbrendű, csökkent erkölcsiségű és képességű fajnak kell tekintenünk ... ugyancsak faji alacsonyrendűség mutatkozik meg a többi idegen fajnál is és igazolja a kínaiakkal, japánokkal és hinduk-

kal szembeni magatartásunkat. Semilyen magasfokú műveltség nem tud egy színes emberből fehér embert csinálni. Ősi törvény, hogy a különböző fajok nem élhetnek együtt teljes békében és barátságban és még kevésbbé az egyenlőség állapotában."

Ennek az elvnek alapján csuklyás, álarcos, fehércsuhás Klan-tagok autókaravánnal bejárják a vidéket, öldökölnek, ütlegelnek, lövöldöznek, rombolnak, fosztogatnak. Az állítólag demokratikusan választott törvényes hatóságok szívesen látják, és sok esetben ők maguk kezdeményezik ezeket a cselekményeket. Gyakran rendőrségi közegek is résztvesznek benne. A szervezett terror céltáblája csaknem mindig a néger nép, habár újabban egyre gyakrabban arra a feladatra bérelik fel a Klan embereit, hogy akadályozzák meg a munkások szakszervezetbe tömörülését, hogy így a munkabérek alacsonyak maradjanak. A Klan-terror, amelynek szervezésében — amint látni fogjuk — az egyes államok is közreműködnek, hatalmas gépezet: hét déli államban a választóknak csaknem kétharmadát akadályozza meg abban, hogy törvényes és alkotmányos szavazati jogukat gyakorolhassák. Az USA déli államaiban a Klan a terror legfőbb eszköze a politikai demokrácia meggátolására és arra, hogy továbbra is biztosítsa egy csekélyszámú klikk hatalmát és megvédje a nagy trösztök érdekeit, amelyeket nemcsak helyi, hanem országos viszonylatban is képvisel a szövetségi kongresszusban.

Lelki terror

Bizonyítékaink között számos példán keresztül bemutatjuk hogyan alkalmaznak lelki terrort és hogyan félemlítik meg a tömegeket „faji alapon", különösen a Klan által alkalmazott módszerekkel. Megállapítjuk, hogy ez a fajirtás elleni egyezménynek abba a pontjába ütközik, amely tiltja „lelki terror alkalmazását a csoporthoz tartozó egyénekkel szemben". Az alább felsorolt esetek jellemző képet adnak erről a terrorról.

Roper, a georgiai Ku Klux Klan Ciklopsza 1946 április 1-én beszámol arról, hogy Eugene Talmadge kormányzójelölttel arról tanácskozott, milyen módon lehetne megakadályozni, hogy a georgiai négerek szavazzanak. Talmadge válaszképpen felírta egy papírszeletre a „pisztolyok" szót.

Theodore Bilbo, Mississippi állam szenátora, 1946 június

22-én a jacksoni rádióban bejelentette, hogy tagja a Klannak. Felszólított „minden Mississippi-állambeli amerikait, akinek piros vér lüktet az ereiben, akadályozza meg minden rendelkezésére álló eszközzel", hogy négerek szavazzanak. Miután tömegesen követtek el erőszakos cselekedeteket azon négerek ellen, akik szavazni akartak, Bilbót újra megválasztották.

1948 március 2-án a georgiai Wrightsville-ben, a választást megelőző este 300 csuhás Klan-tag felvonulást rendezett a bírósági épület körül, majd ünnepélyesen elégetett egy keresztet.[3] Green Nagysárkány ezt mondta: „Valahányszor egy néger a fehér emberekkel egy vonalba meri magát állítani, vér fog folyni a déli városok utcáin."

1948 március 20-án Jeffersonville-ben (Georgia), a megyei előválasztásokat megelőző szombat és vasárnap éjjel kereszteket égettek el a bírósági épület előtt. Kis „KKK" feliratú koporsókat helyeztek azoknak a négereknek a küszöbére, akikről feltételezték, hogy szavazni szándékoznak.

A georgiai Columbusban a Ku Klux Klan, közvetlenül az előválasztások előtt, a fehér faj felsőbbrendűségét hirdető röpiratokat dobott le repülőgépről a néger lakónegyedekre.

1948 június 30-án a georgiai Maconben egy keresztet égettek el Larkin Marshall, a Néger Haladó Párt tagja, szenátorjelölt háza előtt. Ugyanakkor levelekben felszólították, hogy lépjen vissza a jelöltségtől.

1948 július 23-án Stone Mountainben (Georgia) Georgia és tizennégy más állam minden részéből összesereglett 3 000 csuhás Klan-tag 700 új tagot avatott fel egy 30 láb magas égő kereszt alatt. Green Nagysárkány kiemelte Herman Talmadge-et, mint „az egyedüli olyan embert a választási harc jelöltjei közül, aki hisz a fehér faj felsőbbrendűségében". Ezenkívül megjósolta, hogy patakokban fog folyni a vér, ha a négereknek megengedik, hogy alkotmányos jogaikkal éljenek.

1948 augusztus 9-én a délkarolinai Columbiában a Klan a demokratapárti előválasztások előestéjén kereszteket égetett el egy néger templom előtt, ahol a szavazás módját magyarázták meg a néger szavazóknak.

Nashville-ben (Tennessee) 1948 november 2-án a posta-

[3] Keresztégetés: a Ku Klux Klan fenyegető jeladása, amellyel terrorszándékaira figyelmezteti a lakosságot. — *Szerk.*

igazgatóság nyomozást indított többszáz fenyegető levél ügyében. Ezekben a levelekben a Klan figyelmeztette a négereket, hogy ne szavazzanak.

1948 november 3-án Florida államban a Klan motorizált osztaga bejárta a néger lakónegyedeket Mount Dorától Miamiig és mindenütt lángoló kereszteket vitt magával.

1948 december 22-én az alabamai Brighton utcáin a Klan ötven autóval vonult fel a négerek megfélemlítésére.

Ugyanaznap az alabamai Bessemerben is egy négereknek szóló tüntetést rendeztek.

1949 január 17-én negyven autóval felvonuló Klan-tagok figyelmeztették az alabamai Talladega Főiskola diákságát, hogy ne próbáljon részt venni az alabamai diákoknak az állampolgári jogok védelmére rendezett konferenciáján.

1949 január 24-én, Richmondban (Virginia) Mrs. J. M. Sweat, néger tanítónő fenyegető levelet kapott a Ku Klux Klantól, amiért fehér emberek szomszédságába költözött. A levél, amelyhez egy golyó volt mellékelve, így hangzott: „Elment az esze? Jó lesz, ha vigyáz magára."

1949 január 27-én, a floridai Tallahassee-ben Klan-terroristák, a rendőrség fedezete mellett, kivilágított kereszttel és Klan-zászlókkal vonultak fel.

1949 február 9-én a délkarolinai Denmarkban 269 csuklyás Klan-terrorista négerellenes tüntetést rendezett. Zuhogó esőben, vörösfényű fáklyákkal vonultak fel.

Azonban a Klan működése és a csőcselék hasonló megnyilvánulásai nem szorítkoznak a déli államok területére. A négerellenes szervezett erőszak — amit gyakran a rendőrség védelme alatt követnek el — az északi államokra is rányomta a bélyegét.

1949 február 19-én a new jersey-i Unionban egy öt láb magas keresztet égettek el egy néger iskola előtt, ahol ezt megelőzően tiltakozó gyűlést tartottak az úgynevezett „Trentoni Hat" halálos ítélete ellen.

1949 augusztus 27-én Peekskillben (New York) egy keresztet égettek el, miközben támadást intéztek egy hangverseny közönsége ellen.

Ez a fizikai és lelki terror, amelyet a Ku Klux Klan és más szervezett csoportok fejtenek ki a négerekkel szemben, céljának megfelelően, a négerek millióit riasztja vissza attól, hogy éljenek szavazati jogukkal és az Egyesült Államok alkotmányában, az

ENSz Alapokmányában biztosított egyéb jogaikkal. Ezeknek a tervszerűen előkészített tüntetéseknek a nyomása alatt a néger lakosság — kivált a déli államokban — állandó rettegésben él, minden pillanatban várva a megtorlást a fehér faj felsőbbrendűségét hirdető, törvénykönyvön kívüli törvények valamelyik tilalmának megszegéséért. Ezeket a tilalmakat a Klan emelte törvényerőre, amely valóságos „állam az államban". Ha meg is esik néha, hogy négerek megmenekülnek a fizikai erőszaktól, „a csoporttal szemben alkalmazott súlyos lelki terrort" — amely a fajirtás elleni egyezmény 2. szakaszába ütközik — egy néger sem kerüli el.

A szavazati jog megtagadása

A négerek millióit riasztják el a szavazástól a megfélemlítés eszközével, ezrével akadnak azonban bátorlelkű négerek, akik mégis megkísérlik a szavazást és ezzel vállalják azt a kockázatot, hogy Robert Mallard, Isaiah Nixon és Macio Snipes tragikus sorsára jutnak. Ezeket a georgiai négereket azért ölték meg, mert alkotmányos joguknak megfelelően, szavazni akartak. A szavazni akaró néger állampolgárok keserű tapasztalataira jellemzően rávilágítanak azok a szenátus vizsgáló bizottsága előtt tanusított esetek, amelyek Mississippi államban, 1946-ban Theodore Bilbo szenátorrá választásával kapcsolatban játszódtak le. Az alább következő, bebizonyított esetek ellenére a szenátus vizsgáló bizottsága megállapította, hogy a választásnál nem alkalmaztak erőszakot.

Etoy Fletcher, az Egyesült Államok hadseregének leszerelt katonája elmondta, hogy 1946 június 12-én, amikor Brandonban (Mississippi) a választói névjegyzékbe való felvételre jelentkezett, súlyos drótkötéllel agyba-főbe verték és megfenyegették, hogy megölik, ha még egyszer megkísérli, hogy szavazzon.

Richard Daniel, az Egyesült Államok hadseregének leszerelt katonája elmondta, hogy 1946 július 2-án Gulfportban (Mississippi) két választási tisztviselő fejbeverte, amikor a választói névjegyzékbe való felvételre jelentkezett. Ezután letartóztatták és cellájában addig verték, amíg elvesztette eszméletét.

Dr. William Bender, a Touhaloo Főiskola (Touhaloo, Mississippi) lelkésze elmondta, hogy a választás napján, amikor a szavazóhelyre ért, két fehér ember megtámadta és bántalmazta, egy harmadik pedig revolverrel kergette el az urnáktól.

Joseph Parham elmondta, hogy a szavazás napján a sheriff azt mondta neki: „Öregember létére minek akar bajba keveredni?" Néhány fehér ember pedig megkérdezte tőle, hogy „milyen virágot óhajt a temetésére".

C. M. Eiland, louisville-i lelkész (Mississippi) elmondta, hogy két fehér ember megállította a szavazóhelyen és felszólította, hogy ne szavazzon, mert ha neki megengedik, hogy szavazzon, akkor esetleg a leszerelt néger katonák is követhetnék példáját — ezt pedig ők semmiképpen sem tűrhetik.

J. D. Collins (Greenwood, Mississippi) elmondta, hogy Greenwood polgármestere és a város két másik vezető embere hivatta őt és A. C. Montgomeryt, átadták nekik a hadviselt néger katonák névjegyzékét és igyekeztek őket rábeszélni, hogy keressék fel ezeket és mondják meg nekik, hogy ne szavazzanak.

Tanúk igazolták a szenátus bizottsága előtt, hogy Mississippi államban a választás napján kifejtett terror következtében az 500 000 szavazásra jogosult néger állampolgár közül mindössze 2 500 tudott leszavazni. Ugyanezt a Mississippiben elterjedt módszert követi a többi déli állam is: valamennyi egyformán szem előtt tartja az Egyesült Államok alkotmányának 14. és 15. módosító szakaszát — de nem azért, hogy kövesse, hanem azért, hogy következetesen megszegje előírásait. Mi azonban reméljük, hogy a fajirtás megakadályozására és büntetésére vonatkozó egyezmény, amelyet az ENSz Közgyűlése elfogadott, nem fog ugyanerre a sorsra jutni.

A „fekete övezet"

Az amerikai négerek ellen elkövetett fajirtás kiindulóhelye — mind történeti, mind földrajzi szempontból — a déli államok úgynevezett „fekete övezete". Mintegy ötmillió néger — az Egyesült Államok néger összlakosságának harmadrésze — él itt. A fekete övezet félholdalakban szel át tizenkét államot: Virginia vadvizeitől Észak- és Dél-Karolinán keresztül Georgia és Alabama alsó és középső részébe nyúlik és átfogva a Mississippit és a Louisiana deltáját, Texas keleti és Tennessee északkeleti része felé tart, s nyugati ágát Dél-Arkansasba bocsátja le. Az itteni néger lakosság, amely történeti szempontból a többségi elem, nagyobb számú, mint például Svájc vagy Norvégia összlakossága.

Mivel ez az övezet volt a központja a rabszolgatulajdonnak — amit, legalább a törvény betűje szerint, idestova 86 évvel ezelőtt megszüntettek — és mivel itt maradtak fenn a legnagyobb mértékben a rabszolgaság csökevényei: az ültetvényeken fennálló részesbérlő és peon-rendszer[4], a fekete övezet a főfészke a fajgyűlölet ragályának, amely az Egyesült Államok egész területét elárasztja. Itt az amerikai néger állampolgárnak úgyszólván semmiféle politikai vagy gazdasági joga sincs. Röghöz köti a szó szoros értelmében vett rabszolgarendszer és örökös adósságai. Többnyire nem pénzzel, hanem az általa megmunkált föld termésének egy részével fizetik ki. Az erőszak állandóan fenyegető veszélye abban is megátolja, hogy elszámolást kérjen a birtokostól, ha ez — amint gyakran megesik — a munkaidény végén kijelenti, hogy nem jár neki semmi. Sok négert megöltek már azért, mert számadást mert kérni.

A legtöbb részesbérlő látástól vakulásig dolgozik az éhséggel határos létminimumért. Ezek a fekete amerikaiak sokszor még csak el sem mehetnek régi helyükről, nemcsak azért, mert nincs pénzük, hanem azért sem, mert egy régi adóstörvény alapján mindaddig tilos elköltözniök, míg adósságukat le nem törlesztették. Ezeknek a négereknek pedig csaknem állandóan tartozásaik vannak, mivel kénytelenek mindent uzsoraáron vásárolni az ültetvényeken lévő boltokban. Ezenfelül pedig a fekete övezet államainak számos törvénye arra irányul, hogy ezeknek az államoknak a részére egy sem politikai, sem emberi jogokkal nem rendelkező parasztréteget biztosítson, amellyel éhbérért lehet megműveltetni a földet.

A négerkérdés — lényegében agrárkérdés

„A négerkérdés az Egyesült Államokban mezőgazdasági eredetű — írja Harry Haywood «Az amerikai négerkérdés» című hiteltérdemlő könyvében. — Magábafoglalja az elnyomott parasztság problémáját is, mely a feles-harmados bérletrendszer lóhátról parancsoló felügyelői, az adósság kényszerű ledolgoztatása, a krónikus földínség és függőség rendszerében, vagyis az ültetvényes rendszerben, a rabszolgaság maradványában él.

---

[4] A peon-rendszer adósrabszolgaság — félig rabszolgai függőség a munkaadó földbirtokostól. — *Szerk.*

Ez a rendszer a valóságos jobbágyság érdekes kinövése a világ legmagasabb fokon álló ipari országának szívében. Rabszolgákat korbácsoló barbárság a «felvilágosult» XX. századbeli kapitalista «kultúra» középpontjában: ez a magva Amerika «faji» problémájának"[5].

A déli államok ültetvényes rendszere, amelyet az Egyesült Államok statisztikája azzal takargat, hogy a részesbérlők által megművelt földterületeket a „farm" elnevezés alatt veszi lajstromba, elsősorban a legtöbbet jövedelmező cikkre, a gyapotra van alapozva. 1944-ben az amerikai gyapot, amelynek termelési feltételei sikeresen veszik fel a világpiacon a versenyt az egyiptomi és indiai kulimunkával, másfél milliárd dollárt jövedelmezett. Azok az aránylag kisszámú birtokosok, akik az amerikai mezőgazdaságnak ebben a szektorában uralkodó szerepet visznek, a hatalmas termés kitermelését és piacra bocsátását az ország legnagyobb bankjaitól kapott széleskörű hitel alapján végzik. Ezek a bankok viszont a Morganok, Rockefellerek, du Pontok, Mellonok és a finánctőke többi oligarcháinak kezében vannak. De nem csupán a legjövedelmezőbb mezőgazdasági termelési ágnak nyujtott bankhitel irányítása biztosítja az uralmukat a déli államokban, hanem még ennél is szorosabban ellenőrzik a legfontosabb ottani iparágakat. Ennélfogva nemcsak a részesbérlők kizsákmányolásából húznak hasznot, hanem az alacsony ipari munkabérekből is, amelyek éppen ennek a kizsákmányolásnak eredményei.

Arthur F. Raper, a déli államok kérdéseinek elismert szakértője kijelentette, hogy a fekete övezet ültetvényes rendszere a néger és a fehér munkásokra egyaránt lidércnyomásként nehezedik és ez biztosítja, hogy az ipari munkabéreket alacsony szinten tudják tartani. Raper ezt írja:

„A fekete övezet az országnak az a része, ahol aránylag a legkevesebb felnőtt gyakorolja a választójogát és egyben a «Tömör Dél» legtömörebb része . . . Az emberek egymásközti kapcsolatát Atlanta, Birmingham, Montgomery, Memphis, New Orleans és Dallas városokban nagy mértékben a fekete övezetbeli ültetvények lakóinak magatartása határozza meg, ahonnan e városok fehér és néger lakóinak nagyrésze jött. Ezeknek a városoknak az életszínvonalán megérezhető ennek az állandóan rosszabbodó helyzetben lévő területnek a befolyása. Egy vidék helyzetén nem lehet igazán segíteni mindaddig, míg az ültetvényes — akinek munkásokra van szüksége — ezt helytelenül

[5] *H. Haywood.* Az amerikai négerkérdés. Szikra 1950. 11. old.

úgy értelmezi, hogy a fehér munkást a fekete fölé helyezi, és mindaddig, míg a gyáros, akinek olcsó munkaerőre van szüksége, elérheti célját úgy, hogy a városi munkást a földmunkás, a parasztság ellen uszítja. A fekete övezetben szószerint többmillió farmmunkás vár türelmetlenül arra az alkalomra, hogy még alacsonyabb bérért dolgozhasson, mint amennyit most a déli városokban a textil- és acélmunkásoknak fizetnek"[6].

Fajirtás profitért

Megállapíthatjuk, tehát, hogy petíciónk tárgyának, a fajirtásnak gazdasági alapja van: profitért történik. A „törvényesség és jogrend" bonyolult felépítménye, valamint a törvényen kívüli terror olyan elnyomást eredményez, amely profitot biztosít. Ez a szabály érvényes arra a fajirtásra is — talán a legvéresebbre a történelem folyamán —, amely 250 éven át rabszolgasorban tartotta az amerikai négert. A multban is, akárcsak most, a néger nép harci készségének növekedésével, azzal, hogy ki akarta vívni a maga számára a demokráciát — még csak fokozódtak ennek a fajirtásnak vérengzései. Különösen véres volt a fajirtás a rabszolgaság idején, mert a néger nép sohasem tett le arról, hogy szabadságáért harcoljon. Közel 250 évig tartott a rabszolgaság rendszere az Egyesült Államokban.

Az a fajirtás, amit az amerikai rabszolgaság jelentett: a csoport egy részének megölése azért, hogy a megmaradt részt még jobban ki lehessen zsákmányolni, még nagyobb legyen a profit, két háborúra vezetett. Az első Mexico megtámadása 1846-ban, amelynek az volt a célja, hogy nagyobb területre terjeszthessék ki a rabszolgaságot. A második az amerikai polgárháború volt, a XIX. század leggyilkosabb háborúja. Az amerikai polgárháború (1861—1865) forradalmi háború volt, amelyben az amerikai nép megdöntötte a rabszolgatartók uralmát — azét a kisebbségét, amely nemzedékeken keresztül kezében tartotta az országot és a kormányzatot. Ezt az összecsapást nyomon követte az akkori amerikai élet uralkodó és egyben legforradalmibb áramlatának, az iparosodásnak kibontakozása. Ez az áramlat magával sodorta a négymillió felszabadított rabszolgát és a déli államok fehér

[6] Ugyanott, 12. old.

szegényeit, és demokráciájával váltotta fel a rabszolgatartók uralmát. Szavazati jogot adott a négereknek és lehetővé tette, hogy résztvegyenek a déli államok politikai életében.

A háborús módosítások

Ebben a haladószellemű időszakban történt — mielőtt még az ipar a fejlődés monopolkapitalista szakaszába jutott volna —, hogy a forradalmi harc végső eredményeképpen megszavazták az alkotmány 14. és 15. módosító szakaszát, amelyek teljes és korlátlan állampolgári jogokat biztosítanak a négereknek. A 14. módosító szakaszt 1868 július 28-án ratifikálták, a 15.-et 1870 március 30-án. Ha a gyakorlatban érvényesítenék ezeket az alkotmányos biztosítékokat ahelyett, hogy a közigazgatási és törvényhozó szervek közreműködésével, vagy adott esetben közbe nem lépésével (amit még az Egyesült Államok Legfelsőbb Bíróságának aljas döntései is támogatnak) érvényen kívül helyezik őket — aligha volna szükség erre a petícióra.

A 14. módosító szakasz előírja, hogy ... „Egy állam se hozzon vagy léptessen érvénybe olyan törvényt, amely megcsonkíthatná az Egyesült Államok állampolgárainak jogait vagy sérthetetlenségét. Egy állam se fosszon meg megfelelő törvényes eljárás nélkül senkit sem az életétől, sem a szabadságától, sem tulajdonától, és ne tagadja meg a fennhatósága alá tartozó egyetlen személytől sem a törvény által mindenki számára egyenlő mértékben biztosított védelmet ...”

A 15. módosító szakasz leszögezi, hogy: „Az Egyesült Államok, illetőleg annak egyetlen állama sem tagadhatja meg és nem korlátozhatja az Egyesült Államok állampolgárainak szavazati jogát az illető faja, színe vagy régebbi függő helyzete miatt.” És hozzáteszi: „A kongresszus feladata, hogy megfelelő törvényhozói intézkedéssel gondoskodjék ennek a szakasznak érvényrejuttatásáról”. A szövetségi kormány legfőbb jogi szerve, az Igazságügyminisztérium azt állítja, hogy a kongresszus nem hozott semmiféle olyan intézkedést, amelyben felhatalmazná őt arra, hogy lépéseket tegyen e törvények érvényesítésére. Theron L. Candle, helyettes igazságügyminiszter, az Igazságügyminisztérium Bűnügyi Osztályának vezetője 1946-ban kereken kijelentette, hogy „a szövetségi kormány tehetetlen”.

A Republikánus Párt uralma alatt a szövetségi kormány rövid ideig érvényre juttatta ezeket a módosításokat. Virágzott a demokrácia. Elsőízben történt meg, hogy Délen ingyenes, nyilvános iskolarendszert vezettek be. A négerek ezrei működtek együtt a demokratikus fehér állami hivatalnokokkal az államok, városok, megyék kormányzatában és közigazgatásában mint törvényhozók, polgármesterek, adótisztviselők, iskolabizottsági tagok és községi tisztviselők. A déli államok lakossága huszonhárom négert választott be az Egyesült Államok szenátusába és a képviselőházba. Ezek közül a négerek közül tizenhárom azelőtt rabszolga volt. A rabszolgaság valamennyi maradványát, az elkülönítés minden formáját törvényekkel szüntették meg, s ezeket a törvényeket rövid ideig tiszteletben is tartották.

Azonban a Republikánus Párt, amely abban az időben az ország uralkodó pártja és a rohamosan trösztösödő északi gyáripar eszköze volt, 1876-ban cserbenhagyta a négereket. Politikai „alkut" kötött a déli demokratákkal: a republikánus Hayes lett az elnök, azzal a kikötéssel, hogy szabad kezet enged Délen a régi rabszolgatartóknak. Ez a politikai alku csupán hivatalos formáját adta meg annak a szövetségnek, amelyet az északi nagyipar és a déli kiskirályok kötöttek, és amelynek az volt a célja, hogy a munkások és farmerek növekvő ellenállását letörje és alávesse őket a monopóliumok kapzsi hatalmának. Nyilvánvaló, hogy a déli kiskirályok jobb szövetségesek voltak a *status quo* fenntartására, mint a déli haladószellemű néger-fehér szövetség.

A néger nép felvette a harcot az elnyomókkal és küzdelmét főleg a populista pártokon keresztül folytatta, amelyek a mult század nyolcvanas és kilencvenes éveiben szembehelyezkedtek a Wall Street trösztjeivel. Ám harcuk egyre reménytelenebb lett az amerikai monopóliumok növekvő erejével szemben. Szabadjára engedték ellenük a terrort. 1889-től 1901-ig — a Tuskegee Intézet igen alacsony becslése szerint — 1955 *feljegyzett* lincselés történt. S ezzel párhuzamosan, amint az amerikai imperializmus a nemzetközi porondra lépett, az országon kívül is szabadjára engedték a terrort, leigázták a Fülöp-szigetek, Puerto Rico és Cuba népét, gazdasági és politikai függőségbe döntöttek több latinamerikai országot.

Az amerikai imperializmus külföldi portyázásainak ebben az időszakában iktatták be a déli államokban a legtöbb olyan törvényt, amely elkülöníti a négereket és jogtalanul megtagadja tőlük a szavazati jogot. A szavazati jogot megszüntető törvényeket hoztak Louisianában 1898-ban, Észak-Karolinában és Alabamában 1901-ben, Virginiában 1902-ben, Georgiában 1908-ban, Oklahomában 1910-ben. Ezek egyébként csak törvénybe iktatták azt, ami a gyakorlatban már érvényben volt. A szegény fehéreket is éppenúgy megfosztották a választójogtól, mint a négereket, s ezzel letörték a populista mozgalmat. Ugyancsak ebben az időszakban, amikor a négereknek még volt némi politikai hatalmuk, intézményesítették a fehér nő elleni „erőszak" elkövetésének hazug vádját, s törvényen kívüli politikai eszközzé tették a négerek terrorizálására, kivált azokéra, akik alkotmányos jogaikat követelték. A reakció a fehér nő elleni „erőszak" vádjával iparkodott igazolni vadállati kegyetlenségét és ezzel igyekezett elválasztani a négerektől azokat a fehér szövetségeseket, akik segítettek keresztülvinni az újjáépítési korszak demokratikus intézkedéseit.

1898 novemberében, a spanyol-amerikai háború alatt A. M. Wadell ezredes a raleigh-i *News and Observer* szerint, ezt mondta Észak-Karolinában: „Eltökéltük, hogy megnyerjük a választásokat Wilmingtonban (Észak-Karolina) még akkor is, ha a Cape Fear áradatát hullákkal kellene eltorlaszolnunk. A nyájas szavak ideje lejárt, eljutottunk türelmünk legvégső határához." Öt nappal később az ezredes fegyveres csapattal vonult a wilmingtoni néger-fehér közigazgatási szervek ellen, tömegmészárlást rendezett és önmagát kiáltotta ki új polgármesternek. A kormány hallgatólagos beleegyezését adta mindehhez.

1900-ban, amikor az emberek és az ujságok nem beszéltek még olyan virágos nyelven, mint napjainkban, a sanfrancisco-i *Argonaut* ezt írta: „Mi nem a fülöpszigetieket akarjuk, hanem a Fülöp-szigeteket. A szigetek mérhetetlenül gazdagok, de sajnos hemzsegnek a bennszülöttektől: sok-sok millió van belőlük, és félő, hogy kiirtásuk lassan fog menni".[7] Ugyanebben a szellemben és

[7] *H. Aptheker.* Amerikai imperializmus és fehér sovinizmus. *Jewish Life.* (Zsidó élet.) New York. 1950 július. 24. old.

ugyanebben az évben, Tillman, délkarolinai szenátor az Egyesült Államok szenátusában kijelentette: „Eltávolítottuk a kormányt. Csaltunk a választásoknál. Négereket lőttünk le! Nem szégyenkezünk miatta!"[8]

Fajirtás és háború

Látjuk, hogy bőségesen vannak történeti példák arra, hogy a néger nép ellen irányuló fajirtás új erőre kap háború vagy háborús fenyegetés idején, úgy, ahogy most is egyre jobban növekszik 1945 óta. Edwin C. Johnson szenátor 1950 május 17-én az Egyesült Államok szenátusában a koreai háború megszüntetését követelő felszólalásában megállapította, hogy a háború „melegágya az elkeseredett fajgyűlöletnek". A rendőrség és a törvényszék faji alapon elkövetett gyilkosságai — mint például a Mississippi-állambeli ártatlan Willie McGee és a Virginia-állambeli „Martinsville-i Hét" jellegzetes esetei — már régóta olyan gyakoriak és elterjedtek, hogy az amerikai élet tipikus jelenségének számítanak. És ez a jelenség most egyre jobban terjed.

Terjedésének részben az is az oka, hogy a népszerűtlen háború szükségessé teszi a nép elhallgattatását, ellenálló erejének megtörését. A néger nép elleni erőszak fokozásával egyidőben fokozódik az elnyomás az amerikai élet minden területén. A passzív egyvéleményűség az amerikai egyetemeken, ahol a *New York Times* szerint minden új vagy demokratikus eszme gyanús, csak az egész tünetnek egy részét tükrözi. A reakció jól tudja, hogy a szabadság oszthatatlan, hogy a néger nép győzelme szabadságért vívott harcában előfutára lehet a munkásság és a béke erői győzelmének. Érzi továbbá azt is, hogy ugyanakkor, amikor az ellenséget igyekszik minden gonoszság megtestesítőjének feltüntetni, nem tűrheti el, hogy az Egyesült Államok kormányának fejére olvassák a fajirtás szörnyű bűnét. Az Egyesült Államokban a jelenlegi körülmények közt a néger nép létének puszta ténye is már vád és leleplezés, s ez gyűlöletet vált ki ellenük.

Mindennek tetejébe, a négerek nagy többsége a béke híve, a béke pedig veszélyezteti a profitot. George Bott, a Munkaügyi Kapcsolatok Országos Hivatalának jogtanácsosa megállapította,

[8] Ugyanott.

hogy ha egy munkás a béke mellett nyilatkozik, ez elég ok arra, hogy elbocsássák. Dr. W. E. B. Du Bois, a néger nép idős államférfia, író és nemzetközi hírű tudós ellen az Egyesült Államok kormánya vádat emelt, amiért a béke ügyéért szállt síkra. A vád szerint ez a magatartása „idegen ügynökké" teszi. Paul Robeson, az amerikai néger nép szószólója, akit világszerte ismernek és becsülnek, nem kapta meg útlevelét, mert megalkuvás nélkül harcol a békéért. Az ő hangja is veszélyezteti a háborús profitokat. Mindezek a tényezők együttvéve azt eredményezik, hogy az Egyesült Államok néger népe egyre növekvő mértékben válik a reakció fajirtó dühének céltáblájává.

A fajirtás megszüntetése megszilárdítja a békét

A kérelmezők panaszának tárgya, a fajirtás tehát most is, éppenúgy, mint előző megjelenési formáiban a multban is, meghatározott politikai és gazdasági célok szolgálatában áll. A fajirtás célja egykor az volt, hogy a rabszolgatartásból származó profit érdekében leigázzák az amerikai négereket. Mostani célja a békéért és a demokráciáért harcoló tömegmozgalmak egységének és erejének megtörése azért, hogy a reakció továbbra is fenntarthassa uralmát és zavartalanul zsebelhessen be olyan profitokat, amilyenekre az emberiség történetében még nem volt példa. Az ENSz lerögzített célkitűzése: „A népek közötti békés és baráti kapcsolatok fenntartása az alapvető emberi jogok tiszteletbentartásának előmozdítása által, fajra való tekintet nélkül." A néger nép mai helyzete e célkitűzés szempontjainak lábbal tiprását jelenti.

Ügyünk szilárd, mert igaz ügy. Amilyen igaz az, hogy minden ember halandó, éppen olyan igaz az is, hogy az Egyesült Államokban a négereket nap nap után faji alapon üldözik, elkülönítik, megtámadják és megölik, és mindez olyan tömegesen fordul elő, hogy ezáltal ez az elnyomás amerikai intézménnyé válik. Ennélfogva ünnepélyesen felkérjük a Közgyűlést, bélyegezze meg ezt a fajirtást, azon az alapon, hogy ez az ENSz Alapokmányának és a fajirtás elleni egyezménynek megsértése folytán nemcsak a nemzetközi bűncselekmény tényét meríti ki, de fenyegeti a világbékét is.

Az Egyesült Államok néger népe elleni fajirtás megszűnte azt fogja jelenteni, hogy a nép visszakapja országát, és gyarapodni fognak a demokrácia és a béke erői.

II. A BIZONYÍTÁS

Noha meggyőződésünk, hogy a bizonyítékok eléggé tanúsítják igazunkat, mégsem mint bírósághoz folyamodunk a Közgyűléshez — mert nem az —, hanem mint az emberiség lelkiismeretéhez — aminek lennie kellene. Nem az emberiség jogi felfogására hivatkozunk, hanem józan értelméhez fordulunk. Ha egy bűn nyilvánvalóan és megcáfolhatatlanul igaz, ha a multban és a jelenben az egész világ előtt ismert történeti tény, úgy a Közgyűlés előtt ez a körülmény is a bizonyítékok közé számít.

Hasonlóképpen, noha nem vehetjük fel bizonyítékaink közé azt, amit a Közgyűlés minden egyes delegátusa megfigyelt és tapasztalt, alapjában véve ez is bizonyítékaink kiegészítő része. Minden delegátus, aki az Egyesült Államok fővárosában, Washingtonban járt, amely nem a helyi hatóságok, hanem közvetlenül a központi kormány igazgatása alatt áll, személyes tapasztalatból tudja, hogy az ENSz Alapokmányának megsértésével rendszeresített elkülönítés és elnyomás — az Egyesült Államok politikája és műve. Az ENSz egyik neves amerikai munkatársa, Ralph Bunche a fővárosban folytatott embertelen elkülönítési politika miatt kereken visszautasított egy magas állást saját kormányának külügyminisztériumában.

Korántsem tudunk azonban a valóságnak megfelelő képet adni a néger népen elkövetett fajirtás bűntényéről. A feljegyzett bűntények az elkövetett bűntényeknek arról a nyilvánvalóan csak kis részéről adnak számot csupán, amelyről történetesen említés esett a néger évkönyvekben, a néger sajtóban vagy a munkássajtóban. A bűntények túlnyomó többségét fel sem jegyzik. Az a körülmény, hogy a néger nép ellen elkövetett merényleteket általában nem tartják nyilván, már önmagában is a fajirtás tényére utal. Egyes esetek — más néger lapok mellett — a *Pittsburgh Courier*-ben, a *The Black Dispatch*-ben, és az *Amsterdam News*-ban láttak napvilágot, tovább a Tuskegee Intézet, a Színesbőrűek Haladását Előmozdító Országos Egyesület, az Amerikai Zsidó Kongresszus Szociális Bizottsága, az Urbánus Liga, a Faji Kapcsolatok Amerikai Tanácsa, az Amerikai Állampolgári Szabadságjogok Egyesülete jelentéseiben és munkásujságokban.

2. SZAKASZ (A)

A CSOPORTHOZ TARTOZÓ EGYÉNEK MEGGYILKOLÁSA

Nem lehet eléggé hangsúlyozni, hogy a csoporthoz tartozó egyének megölésének nyilvántartott esetei a gyilkosságok tényleges számának csak elenyésző hányadát alkotják. Ez történeti tény. Hivatkozunk arra, hogy Reynolds, szövetségi tábornok, az újjáépítési korszak idején ezt mondta a Felkelési Ügyek Kongresszusi Bizottsága előtt: „A négergyilkosságok olyan gyakoriak, hogy lehetetlen őket pontosan számontartani"[9]. 1940-ben pedig egy kongresszusi beszámoló idéz „egy déli származású amerikait, akinek névtelennek kell maradnia" és aki szerint „számtalan négert lincselnek meg évente, de eltűnésüket homály fedi, mert csendben és feltűnés nélkül intézik el őket".

Felhívjuk a figyelmet arra a számos esetre, amelyben az Egyesült Államok kormánya közvetlenül bűnrészes, mint például Willie McGee, Edward Honeycutt és a „Martinsville-i Hét" meggyilkolása, amikor az Egyesült Államok Legfelsőbb Bírósága nem volt hajlandó lehetővé tenni a vádlottak életbenmaradását, holott a 14. módosítás értelmében törvényes hatalma és kötelessége ezt írta elő. Ez a módosítás biztosítja ugyanis a megfelelő törvényes eljárást és a törvény előtti egyenlőséget. Egyikben sem volt valójában sohasem részük a kivégzetteknek.

Úgyszintén nyomatékosan rámutatunk azokra a nagyszámú esetekre is, amikor az elítéltek ügyében az Igazságügyminisztériumhoz, a szövetségi kormány végrehajtó szervéhez fordultak, hogy a 14. és 15. módosító szakasz értelmében lépjen közbe, ez azonban elutasította a kérést. Ha a két módosítást a gyakorlatban érvényesítenék, aligha történtek volna meg ezek a faji alapon elkövetett gyilkosságok.

Arra is felhívjuk a figyelmet, hogy a gyilkosságok Északon és Délen egyaránt rohamosan terjednek, a rendőrségi közegek pedig mindenütt egyformán pártolják ezeket a terrorcselekményeket és maguk is résztvesznek bennük.

A petíció ehhez a szakaszhoz bizonyítékként a sokszáz bűntény közül 180 konkrét esetet sorol fel 217 áldozattal. — *Szerk.*

---

[9] Az állampolgári jogok védelmére alakult szövetség áttekintése az 1950. év fontosabb fejleményeiről, különös tekintettel a néger népre. 12. old.

2. SZAKASZ (B)

SÚLYOS TESTI ÉS LELKI TERROR ALKALMAZÁSA A CSOPORTHOZ TARTOZÓ EGYÉNEKKEL SZEMBEN

A súlyos testi terror könnyen kimutatható. A súlyos lelki terror kérdése már bonyolultabb. A négerek születésüktől halálukig az erőszaktól és a lincseléstől való szakadatlan rettegésben élnek; a törvények és a rendőrség állandó fenyegetése, „a fehér faj felsőbbrendűségének" törvényen kívüli, íratlan tanai és a Ku Klux Klan terrorisztikus működése közepette. Mindez súlyos lelki sérülésekre vezet a csoport tagjainál.

„A négert szűntelenül, minden órában, minden pillanatban a testi és lelki kínzások megszámlálhatatlan formáiban lincselik. Ez a legsúlyosabb és legkínosabb lincselés" — mondják Harry Haywood és Earl Conrad „Atrocitások 15 millió néger állampolgár ellen" című, kiadatlan írásukban. „Sokmillió ember lelki elnyomorodására vezet ez — folytatják — belevésődik mindennapi gondolataikba, és életük minden mozzanatát át meg átszövi. Az ország minden részében naponta újra meg újra meglincseli őket a fehér felsőbbrendűség hirdetőinek tekintete, durvasága, sértései, pöffeszkedése."

Egy fehér riporter, Ray Sprigle, 1948-ban Délen négernek adta ki magát. Könyvében leírja mindazt a sok sérelmet és megaláztatást, gyalázatot és keserűséget, amit elszenvedett. Nemrégiben Abram Kardiner pszichiáter tanulmányozta, milyen lelki ártalmat okoz a néger egyéneknek az elkülönítés. Számos életrajz és önéletrajz meggyőző részletességgel beszél erről a lelki terrorról.

Megfigyelhetjük a négereknek okozott súlyos testi és lelki ártalmakról tanúskodó tudományos bizonyítékok egyre jobban felgyülemlő halmazát. Ezekről részletesebben a 2. szakasz (c.)-ben írunk. Itt a lelki terror bizonyítékait jegyezzük fel. A szövetségi kormány legmagasabbrangú igazságügyi tisztviselői nyiltan elismerték: komoly lelki terrort okoz a négereknek, hogy elkülönítve laknak. 1948-ban Tom Clark, akkori igazságügyminiszter — most a Legfelsőbb Bíróság tagja — a Philip B. Perlman, az akkori helyettes igazságügyminiszter az Egyesült Államok Legfelsőbb Bíróságához intézett, a korlátozó rendelkezések, és a faji elkülönítettségben lakás elleni beadványukban megállapították:

„. . . a nyomorúságos lakásviszonyokkal párosuló faji elkülöní-

tettségnek a lehető legszerencsétlenebb gazdasági, társadalmi és lélektani következménye van. A színes emberek kénytelenek magasabb lakbért fizetni, mert az elkülönítés folytán valóságos monopóliummá lett a négereknek bérbeadott lakás. A bűncselekmények és az ifjúkori bűnözés jóval nagyobb arányban fordul itt elő és a halálozások és megbetegedések száma is tetemesen megnövekedett a négerek között. És ahhoz a romboláshoz, amelyet az ilyen sanyarú lakásviszonyok és az összezsúfoltság bármely nyomorúságosan lakó egyénnek — mint állampolgárnak és emberi lénynek — a lelkében okoznak, hozzá kell még venni azt a sajátos, bomlasztó hatású mérget, amelyet az erőszakos elkülönítés fejleszt ki, s amely nemcsak az áldozatra, hanem az amerikai élet egész szerkezetére is károsan hat"[10].

A csoporthoz tartozó egyéneknek súlyos lelki ártalmat okozó cselekedetek közé tartoznak a Ku Klux Klan állandó és következetes négerellenes fenyegetései és tüntetései is.

Ehhez a szakaszhoz a lelki terror sokezer esete közül 267-et sorol fel konkrétan a petíció. Közöttük szerepel három város teljes néger lakosságának tömeges bántalmazása. — *Szerk.*

2. SZAKASZ (C)

OLYAN ÉLETKÖRÜLMÉNYEKET KÉNYSZERÍTENEK A CSOPORTRA, AMELYEK TELJES VAGY RÉSZLEGES FIZIKAI PUSZTULÁSÁT CÉLOZZÁK

Az a törvénykezésben, gazdaságpolitikában és bírósági döntésekben megnyilvánuló, tudatos és szándékos politika, amely a négereket mocskos gettókba kényszeríti, megakadályozza, hogy megfelelő orvosi kezelésben részesüljenek és az alkalmaztatásnál is érvényesülő megkülönböztetés folytán keresetüket az ország legalacsonyabb munkabérének szintjén tartja — ez a politika azt eredményezi, hogy az Egyesült Államokban évente több mint 30 000 négernek kell meghalnia kizárólag azért, mert nem fehérnek született, a négerek átlagos életkora pedig több mint nyolc évvel rövidül meg.

Az Egyesült Államokban évente törvény útján vagy törvényen kívüli lincseléssel megölt négerek száma aránylag csekély azoknak

[10] Megjelent „Prejudice and Poverty" (Előítélet és szegénység) címen, 1948-ban.

a számához képest, akik a rájuk kényszerített, fajirtást szolgáló életkörülmények következtében pusztulnak el. Az Egyesült Államok kormánya hivatalos szervének, az Országos Születési és Halálozási Statisztikai Hivatalnak jelentéseiből kiderül, hogy a négerek halálozási arányszáma 1948-ban (ebből az évből valók a legutolsó rendelkezésre álló adatok) a fehérek halálozási arányszámánál 16 százalékkal volt magasabb.

Ha nem állna fenn ez a különbség a halálozási arányszámban, ez azt jelentené, hogy 1948-ban az Egyesült Államokban 31 839 négerrel kevesebb halt volna meg.

Vizsgáljuk meg, mi mindent foglal magában ez a tény. Az Egyesült Államokban évente közel 32 000 négert ölnek meg azáltal, hogy nyomorúságos és egészségtelen életkörülményeket kényszerítenek rájuk. Az egyes évek adatait összegezve megállapíthatjuk, hogy csak amióta az Egyesült Államok aláírta az ENSz Alapokmányát, közel 200 000 életet oltottak ki ilyen eszközökkel.

Az Országos Születési és Halálozási Statisztikai Hivatal jelentésében szereplő adatok összehasonlításánál igen sok felháborító tény kerül napvilágra, amelyek megmutatják, hogy a megkülönböztető bánásmód betegséghez és halálhoz, fajirtáshoz vezet.

Az Egyesült Államokban a négerek elleni fajirtás még a megszületés előtt, a fogamzástól kezdődik. Ugyancsak az Országos Születési és Halálozási Statisztikai Hivatal adatai szerint a koraszülésekből eredő halálozások száma 1948-ban a négereknél kétszer akkora volt, mint a fehéreknél. A koraszülés következtében elpusztult néger újszülöttek száma abban az évben 4 628 volt. Ha Amerikában nem tombolna a fajirtó düh, ha az arányszámok egyenlők volnának, a halálozások fele — számszerint 2 314 — nem következett volna be.

De az Egyesült Államokban az élve született néger csecsemők közül is sok nem éri meg az első életévét. A négerekre kényszerített életkörülmények következtében, az egész néger lakossághoz viszonyított arányszámot tekintve, megállapíthatjuk, hogy az első életévben 50 százalékkal több néger gyermek hal meg, mint fehér gyermek. Másszóval, ismét az Egyesült Államok fentemlített hivatalának kimutatása szerint, 1948-ban 7 808 néger csecsemőt pusztítottak el még egy éves kora előtt a fajirtási halálozási arányszámot eredményező életkörülmények.

Ugyanazok az életkörülmények, amelyek már a születés

körüli időben ilyen nagy mértékben megtizedelik a néger csecsemőket, a néger anyákat is ijesztően pusztítják. A hivatalos számadatok szerint 1948 folyamán az élő gyermeket szülő néger anyák közül több mint háromszor annyi halt meg, mint a fehér anyák közül. Bízvást kimondhatjuk tehát, hogy ebben az évben a terhességgel kapcsolatos betegségben elpusztult néger anyák közül 959-et azok a fajirtó körülmények öltek meg, amelyek közt gyermeküket megszülni kényszerültek.

Említésre méltó még az is, hogy a hivatalos statisztika adatai szerint az 1948-ban szülő néger anyák közül a kórházban, orvosi segítséggel szülők arányszáma fele annyi volt, mint a fehér anyáké. 100 néger anya közül 26 szülésznőre volt utalva, 100 fehér anya közül csupán egy. Még rosszabb volt a helyzet a vidéki körzetekben, ahol 100 néger anya közül 46-nál vezette le szülésznő a szülést és csak 24 szült kórházban, orvosi segítséggel.

Az Egyesült Államok néger lakosát, aki az élet útján elindul, sokkal nagyobb mértékben fenyegeti az a veszély, hogy még felnőtt kora előtt áldozatul esik valamilyen halálos betegségnek, mint a fehér embert. A négerek halálozási arányszáma az első 24 évben két-háromszorosa a fehérekének, 25. és 29. életévük között pedig a négyszerese.

Bizonyos betegségek különösen nagy mértékben pusztítják a néger lakosságot. A tüdővészben elpusztult négerek arányszáma 1949-ben — hivatalos kimutatás szerint — három és félszerese volt a fehérekének. E téren tehát a jimcrow-életviszonyok, amelyek jimcrow-halálozási arányszámot eredményeznek, 8 039 néger életét rabolták el.

A tüdővész után a tüdőgyulladás és az influenza szedi a legtöbb áldozatot a négerek között. 1949-ben több mint kétszer annyi volt ezeknek a betegségeknek folytán bekövetkezett halálozások arányszáma a négereknél, mint a fehéreknél. 3 800-zal több néger halt tehát meg, mint ha a halálozási arányszámok egyenlők lettek volna.

Erősen pusztítanak a négerek között a vesemegbetegedések is. Itt is a négerek arányszáma a fehérekének több mint kétszerese. A faji megkülönböztetés eredménye 3 135 elpusztított néger.

Ugyanez a helyzet a gyomorhurut, bélhurut, vastagbélhurut (nem számítva az újszülöttek bélhurutját) folytán bekövetkezett halálozások esetében is. Itt a faji megkülönböztetésnek 1 140 áldozata volt.

A rossz munka- és életkörülmények a halálos balesetek statisztikáját is növelik (az autóbaleseteket nem számítjuk). Közismert tény, hogy a fehér munkaadók a fekete alkalmazottakat mindig a legveszélyesebb feladatokra jelölik ki — olyan munkára, amelyet általánosan használt szóval „néger munkának" szoktak nevezni. Ez az egyik oka annak, hogy 1949-ben a baleset következtében elpusztult négerek arányszáma több mint 18 százalékkal volt magasabb a fehérekénél. Itt tehát a faji megkülönböztetés 1 562 életbe került.

Mintegy huszonöt halált okozó betegségi kategória felsorolása után, az Országos Születési és Halálozási Statisztikai Hivatal beszámol arról is, hogy az „egyéb" megbetegedésekből eredő halálesetek arányszáma 1949-ben 81 százalékkal volt magasabb a négereknél, mint a fehéreknél. Ez a vegyes rovat 10 070 olyan négerről beszél, akik ténylegesen a Jim Crow-féle fajirtás következtében haltak meg.

Az élet realitásaival számoló biztosítóintézetek teljes mértékben felismerték, hogy az Egyesült Államokban külön kockázattal jár az, ha valaki néger. Csoportbiztosítási rendszerük nem nyílt faji megkülönböztetés alapján áll, hanem magasabb díjkategóriában szerepelteti azokat az iparágakat, amelyekben nagyszámú négert foglalkoztatnak. Az olyan üzemek biztosításánál, ahol nagyobbára fehérek, de négerek is dolgoznak, egyes ipari biztosító társaságok a megkülönböztetést nem magukkal a négerekkel szemben teszik, hanem egyszerűen kizárják a biztosításból a bizonyos munkakörben dolgozó munkásokat — és ezekben a munkakörökben „történetesen" négereket foglalkoztatnak.

A magas halálozási arányszám egyik oka az, hogy a kórházakba nem vesznek fel sem néger betegeket, sem néger orvosokat. Ez a déli államok valamennyi és az északi államok legtöbb magán- és államilag támogatott magánkórházára érvényes. Mivel az Egyesült Államok néger népének mintegy kétharmada a déli államokban lakik, a faji megkülönböztetés szükségszerű következménye, hogy a néger anyák zöme rosszul felszerelt közkórházak túlzsúfolt kórtermeiben hozza világra gyermekét (ha egyáltalán van ilyen kórház a megyéjükben), vagy tudatlan bábaasszonyokra van utalva.

Az Egyesült Államok számos orvosi egyetemére nem vesznek fel néger hallgatót és a déli államok egészségügyi intézményeiben négerek nem részesülhetnek orvosképzésben. Ennek eredménye-

képpen 4 409 négerre esik egy néger orvos, míg 843 fehérre egy fehér orvos. Ez országos viszonylatban azt jelenti, hogy a fehérek ötszörte jobban vannak ellátva e tekintetben mint a négerek, de Délen, ahol a legtöbb néger lakik, az arány még sokkal rosszabb. Például Mississippi államban a fehér lakosságra eső fehér orvosok száma a négerekre eső néger orvosok 22-szerese.

Az egészségi állapot a kereset és az egyéb életkörülmények függvénye. Délen a nem farmokon élő néger családok 73 százalékának évi keresete felét sem teszi ki annak, amit az Egyesült Államok Munkastatisztikai Hivatala „a rendes megélhetéshez szükséges minimumnak" nevez, és több mint 20 százalékának keresete ennek a „minimumnak" 10 százaléka körül mozog. A farmokon dolgozó családok kiszipolyozása még gyalázatosabb, csak legelemibb szükségleteiket elégíthetik ki. Itt, a rendelkezésre álló legutolsó hivatalos adatok szerint, a néger családok több mint 40 százaléka 200 dollárnál kevesebbet kap egy évre.

Az Egyesült Államok 4 479 069 néger bérmunkásának több mint a fele a legrosszabbul fizetett és legkevésbbé védett foglalkozási ágakban kap alkalmazást. Több mint egymillió házimunkát végez és csaknem másfélmillió a mezőgazdaságban dolgozik. Legtöbbjük rosszul fizetett állásokban és iparágakban kénytelen dolgozni. Ennek következtében 1946-ban, az Egyesült Államok Népszámlálási Hivatalának adatai szerint, a nem farmon dolgozó néger családok átlagos keresete körülbelül fele volt a farmon dolgozó fehér családokénak és kevesebb mint „a rendes megélhetéshez szükséges minimum" fele.

A nyomorúságos, sötét, nyirkos, hideg lakás közismerten a betegség és halál melegágya, és hatásos eszköze a fajirtásnak ott, ahol a bírósági döntések és a céltudatos gazdaságpolitika lehetetlenné teszik egy nép számára, hogy az ilyen lakást jobbal cserélje fel. „A legtöbb néger számára nincs meg annak a lehetősége, hogy rendes, egészséges és biztonságos lakóhelyet vegyen bérbe vagy tulajdonba és gyermekeit ilyen lakásban nevelhesse fel" — írta 1946-ban a kormány „A lakáskérdés és a négerek" című kiadványa.

Az Egyesült Államokban a legutolsó rendelkezésre álló statisztikai kimutatás szerint a négerek 3 293 406 lakással rendelkeznek. Ezek közül több mint egymillió (1 082 128) „nagyobb javításokra szorul" és csaknem kétmillióban nincs folyóvíz. A villanyvilágítású lakással rendelkező fehérek arányszáma kétszer annyi mint a nége-

reké. És az egész világon kevés csúfabb, mocskosabb, betegségektől jobban megtámadott városnegyed van, mint az Egyesült Államok gettói, ahová az elkülönítő törvényekkel és korlátozó célzatú megállapodásokkal (valamint erőszakkal is) belekényszerítik a városi néger lakosságot.

Hivatalos adatok igazolják, hogy az Egyesült Államokban mintegy 40 millió lakást „tilos" a négereknek megvenni vagy kibérelni, e lakások tulajdonosainak korlátozó jellegű megállapodásai folytán. Az Egyesült Államok bíróságai nem voltak hajlandók hatálytalanítani ezeket a megállapodásokat. Ezek a négereknek ki nem adható lakások magukban foglalják azoknak a házaknak 90 százalékát is, amelyeket az Egyesült Államokban a második világháború befejezése óta építettek — nagyrészt állami pénzből.

1948-ban az Egyesült Államok Legfelsőbb Bírósága egyik nagy garral bejelentett határozatában látszólag olyan döntést hozott, hogy a bíróságok nem érvényesítenek többé ilyen megállapodásokat. A valóság — ahogy az atlantai *Constitution* című ujság leszögezte — az volt, hogy a Legfelsőbb Bíróság „visszatáncolt és olyan határozatot hozott, amelynek értelmében a faji elkülönítés a lakásügy terén önkéntes megegyezés alapján megengedhető és a törvény nem emelhet kifogást az ilyen megállapodások ellen". A Legfelsőbb Bíróság újabb döntése értelmében érvényt lehet szerezni a korlátozó jellegű megállapodásoknak, azok ellen indított kártérítési per útján, akik a megállapodások egyes pontjait megszegik.

A United Press (hírszolgálat) 1949-ben tartott országos vizsgálata kapcsán megállapította, hogy nem törölték el a régebbi megállapodásokat és a létesülő megállapodások száma sem csökken. Tetejébe a United Press azt is feltárta, hogy a megállapodásokat igazában a bankok és hitelintézetek erőszakolják ki azzal, hogy kijelentik, nem hajlandók finanszírozni az olyan ház vagy lakás helyrehozatalát, amely faji szempontból „nem tiszta".

Maga az amerikai büntetőrendszer is közrejátszik abban, hogy „olyan életkörülményeket kényszerítenek a csoportra, amelyek teljes vagy részleges fizikai pusztulását célozzák". 1946-ban az Egyesült Államokban halálra ítélt 130 egyén közül 46 volt fehér és 84 néger, jóllehet a négerek az Egyesült Államok összlakosságának mindössze tíz százalékát teszik ki. 1946-ban 21 négert végeztek ki „erőszak" vádja alapján, viszont egyetlen fehér

embert sem ítéltek halálra ugyanezért a vétségért. Az 1941 és 1945 közötti börtönstatisztikák híven tükrözik a négerek törvény elé hurcolását, állandóan megismétlődő letartóztatását és hamis vádak alapján való bebörtönzését. Ebben az időszakban az Egyesült Államok börtönlakóinak 30 százaléka néger volt, vagyis a négerek népességi százalékszámának háromszorosa[11].

A rendőrségi négerüldözésre rávilágít az 1945-ös év börtönstatisztikája. Ebben — Michigan, Georgia és Mississippi kivételével — minden állam valamennyi fegyence szerepel. A lakosság 10 százalékát kitevő négerek közül 737-et ítéltek el gyilkosság miatt, ugyanakkor a lakosság 90 százalékát kitevő fehérek közül 529-et. 555 négert, de csak 423 fehéret ítéltek el emberölésért. A súlyos tettlegesség elkövetése miatt elítélt négerek száma 1 265 volt, míg a fehéreké 1 099.

A művelődési lehetőség megtagadásának politikája is elősegíti a fajirtást, mert a négereket veszélyes iparágakba és rosszul fizetett munka vállalására kényszeríti, csökkenti keresetüket és megvonja tőlük a rendes lakást, orvosi kezelést, a megfelelő táplálékot és ruházatot.

17 amerikai államban és Washington területén vannak külön alapfokú és magasabbfokú iskolák négerek részére. A néger iskolák lényegesen kevesebb tanulási lehetőséget nyujtanak, mint a fehérek számára fenntartott iskolák.

Így például az 1945—1946-os tanévben az iskolákban a néger tanulókra fejenként előirányzott átlagos tanügyi költség — az Egyesült Államok Közoktatásügyi Minisztériumának adatai szerint — alig volt valamivel több a fehérekre szánt összeg felénél. A fehér gyerekek iskoláinak fenntartása tanulónként 82 százalékkal kerül többe, mint a néger gyermekeké. A néger iskola felszerelésének értéke tanulónként egyötöde annak, amennyit a fehér iskolák egy tanulóra eső értéke kitesz.

A néger tanerők fizetése 30 százalékkal alacsonyabb, mint a fehér tanerőké.

A tanuló—tanerő arány a néger iskolákban 20,7 százalékkal rosszabb, mint a fehér iskolákban.

---

[11] Forrás: Az Egyesült Államok Kereskedelmi Minisztériuma, Népszámlálási Hivatal. Idézi The Negro Handbook 1949 (Kézikönyv a négerkérdésről.) Florence Murray szerkesztésében. New York 1949.

Az Egyesült Államok Népszámlálási Hivatalának 1947 októberi adatai szerint a néger nép írástudatlansági arányszáma hatszorosa a fehérekének.

„Az elmúlt háború alatt megdöbbentő erővel mutatkozott meg az amerikai nép előtt az a tragikus valóság, amely ezek mögött a statisztikák mögött rejlik — írja dr. Herbert Aptheker. — Az iskolázás hiánya (írástudatlanság) miatt katonai szolgálatra alkalmatlan négerek százalékszáma — 1941 május 15-től szeptember 14-ig — tizenegyszer akkora volt, mint a fehéreké. Világos, hogy ennek kizárólag a számukra létesített iskolarendszer volt az oka.

A nem egyenlő lehetőségeknek ez a rendszere nemcsak az elemi oktatásban van meg, hanem — még nagyobb mértékben — fennáll a magasabb fokú oktatásban is. Napnál világosabban megmutatkozik ez abban, hogy 1940-ben az iskolázási évek száma a négereknél átlag csaknem 3 évvel alacsonyabb volt, mint a fehéreknél. Az 1940-es adatok szerint a néger összlakosságnak több mint 40 százaléka mindössze négy éven át részesülhetett iskolai oktatásban."

Cole Blease, Dél-Karolina volt kormányzója és sok éven át az Egyesült Államok szenátusának tagja, egy beszédében ezt mondta a fehér faj felsőbbrendűségét hirdető társainak: „Isten a négert arra teremtette, hogy ... benneteket szolgáljon, fát vágjon és vizet hordjon nektek"[12].

Noha ebben a formában ritkán hangzik el, valójában azonban ez a fajta okoskodás szolgáltatja az „elméleti" alapot az elkülönítésre, elnyomásra és fajirtásra. A valóságban az Egyesült Államok négerét nem isten, hanem a monopolkapitalizmus akaratából nyomják el; ezen az elnyomáson épül fel egy reakciós klikk politikai és gazdasági hatalma az amerikai nép felett. Az alacsony munkabérek, a rossz egészségügyi és lakásviszonyok és a megfelelő iskolázás hiánya a néger nép szándékosan előidézett, fizikai pusztulását eredményezi. És — amint meg fogjuk mutatni — még valamit eredményez: az amerikai monopoltőke sokmilliárdos profitját. A profit, nempedig a szemforgató érvelésekben szereplő „faj" és „isten" az oka annak, hogy „olyan életkörülményeket kényszerítenek a csoportra, amelyek teljes vagy részleges pusztulását célozzák".

[12] Petition to the United Nations by National Negro Congress. (A négerek országos szövetségének az ENSz-hez intézett beadványa.)

3. SZAKASZ (B)

ÖSSZEESKÜVÉS FAJIRTÁS ELKÖVETÉSÉRE

Annak a hatalmas és céltudatos összeesküvésnek, amely a néger nép fajirtó pusztítására jött létre az Egyesült Államokban, fő mozgatója a monopoltőke: a monopóliumok közvetlen érdekeltsége abban a közel 4 milliárd dolláros extraprofitban, amelyet — egy korábban a kormány szolgálatában álló illetékes közgazdász becslése szerint — évente a néger nép elnyomásából és kizsákmányolásából húz[13]. És magától Wilsontól, az Egyesült Államok egykori elnökétől származik az a megállapítás, hogy az Egyesült Államok kormánya a monopoltőke kreatúrája. „Az Egyesült Államok kormányának urai — jelentette ki Wilson elnök 1913-ban — az Egyesült Államok szövetkezett kapitalistái és gyárosai."

De urai ők a városi, megyei és állami kormányzatoknak is, amelyek a szövetségi kormánnyal és magukkal a monopolkapitalistákkal egyetemben a világtörténelem egyik legnagyobb, és legtöbb hasznot hajtó összeesküvésének részesei. A monopoltőke közvetlen érdeke a négymilliárd dollár profit, hosszabb lejáratú célja azonban — amint már mondtuk — az, hogy továbbra is megőrizze politikai és gazdasági hatalmát az amerikai nép és az amerikai kormány felett. Azt a hatalmat, amelyet a tömegmozgalmak megnyirbálásával, milliók szavazójogának megvonásával és az amerikaiak egyik csoportjának a másik ellen uszításával biztosít magának. Ez a nyitja az alacsony munkabérek és magas profitok fenntartásának.

Csak akik azt hiszik, hogy a szavak eltakarhatják a tényeket, hogy szólamokkal és kerteléssel el lehet ködösíteni az igazságot — azok állítják, hogy egy ország feletti gazdasági uralom nem jelent egyben politikai hatalmat is az illető ország felett. Adam Smith már 1776-ban megállapította, hogy „A polgári kormányzat . . . a valóságban a gazdagok védelmét szolgálja a szegények ellen. . . "[14] Azt is hozzátehette volna: „a gazdagok gyarapodására és a szegények rovására". És ez volt az Egyesült Államok kormánya saját Ideiglenes Országos Gazdasági Bizottságának megfontolt véleménye is

[13] *Perlo.* American Imperialism. (Amerikai imperializmus) New York 1951. 89. old.

[14] *A. Smith.* Inquiry Into the Nature and Causes of the Wealth of Nations. (Vizsgálódás a nemzetek vagyonosodásának természetéről és okairól.) London 1930. 2. köt. 207. old.

egy igen mélyreható kutatások alapján elkészített tanulmányában, amelynek tárgya a monopoltőke uralma az Egyesült Államokban. Száznégy évvel Adam Smith után, maguk a kormány közgazdászai ezt mondták a monopóliumról: „Aligha lehetne kigondolni tökéletesebb gépezetet a szegény szegényebbé és a gazdag gazdagabbá tételére."

A monopóliumok érdekcsoportja kezében tartja az egész kormánygépezetet, s ez lehetővé teszi számára a fajirtás kezdeményezését, amelyből hasznot húz. Adolph J. Sabath, illinoisi képviselő, aki több mint 43 éve kongresszusi tag, részben rátapint arra, hogyan hajtják végre ezt az összeesküvést. 1947 decemberében Sabath kongresszusi tag megállapította, hogy hosszú működése során eddig még sohasem észlelte, hogy a kongresszus ilyen buzgó sietséggel teljesítette volna a Gyáriparosok Országos Szövetségének, a monopoltőke szócsövének parancsait. „A parancsok — mondta — a Gyáriparosok Országos Szövetségétől egyenesen a Republikánus Párt washingtoni főhadiszállására mennek és ez utasítja a kongresszusi tagokat, hogy teljesítsék az előírt feladatokat. A Pew-k és a du Pontok, akik a Gyáriparosok Országos Szövetségét irányítják, irányítják a Republikánus Pártot is és ők irányítják a republikánus párti elnökjelölt jelölését is. Teljesen biztosak abban, hogy parancsaikat végrehajtják, és ha bepillantunk a republikánus Párt kongresszusi jegyzőkönyvébe, látni fogjuk, mennyire igazuk van"[15].

Ám a Pew-k és du Pontok hatalma, ugyanúgy, mint a Morganoké, Rockefellereké, Mellonoké és Fordoké, nem szorítkozik a Republikánus Pártra. Ahogy Frederick Townsend Martin milliomos bankár írta 1911-ben,— és ez ma, a monopóliumok hatalmának hihetetlen megerősödése idején fokozottan igaz: „Egy jótányit sem számít, hogy milyen politikai párt van uralmon és milyen elnök tartja a kormánygyeplőt. Mi nem vagyunk sem politikusok, sem filozófusok; mi gazdagok vagyunk és miénk Amerika. Csak az isten tudja, hogyan szereztük meg magunknak, de szilárd elhatározásunk, hogy ha egy mód van rá, megtartjuk, azáltal, hogy támogatásunk, befolyásunk, pénzünk, politikai kapcsolataink, megvásárolt szenátoraink, éhes kongresszusi embereink, demagóg szónokaink egész súlyát latbavetjük mindennemű olyan törvény-

[15] *L. Huberman.* The Truth About Socialism. (Az igazság a szocializmusról.) New York 1950. 103—104. old.

hozás, politikai program és elnökválasztási kampány ellen, amely tulajdonunk épségét fenyegeti"[16].

A néger nép politikai és gazdasági szabadsága nagyobb szabadságot jelentene az egész amerikai nép számára és egy olyan „politikai program" megvalósulásának kezdetét, amely az antidemokratikus monopoltőke uralmának „épségét fenyegeti". De fenyegeti az extraprofit épségét is azáltal, hogy sikeresen küzd a petíciónkban felpanaszolt összeesküvés ellen.

Az összeesküvés meghatározása: „olyan körülmények céltudatos összekapcsolása, amelyek egy esemény megvalósítására irányulnak; közös tevékenység; általános törekvés és a körülmények egy esemény megvalósítására való irányítása". Jogilag: két vagy több személy között egy törvényellenes cselekedet elkövetésére létrejött megállapodás. Az összeesküvést fel lehet ismerni eredményeiről, valamint le lehet leplezni diktafon segítségével, kémek elárulhatják. Az emberi tanuskodásban ugyan megvan a tévedés lehetősége, de az összeesküvés eredménye elvitathatatlanul, láthatóan áll mindenki előtt.

Annál a bűncselekménynél, amelyről itt most szó van, megtaláljuk az „olyan körülmények céltudatos összekapcsolását, amelyek egy esemény megvalósítására irányulnak", valamint a „közös tevékenységet" és az „általános törekvést" is. De ennél döntőbbek a lemérhető eredmények, amelyekhez sok személy előzetes, összeesküvő célzattal történő megállapodására volt szükség. Találunk itt írott törvényeket, bértáblázatokat és más gazdasági dokumentumokat, bíróságok jogi véleményét, hatósági közegek uszító nyilatkozatait, a kormány politikáját és intézkedéseit, a törvény cselekvő közbelépését és bűnös benemavatkozását, a rendőrség és a bíróság tudatos felhasználását, a nagytőke megkülönböztetési módszereit, a szövetségi, állami és megyei kormányzatok megkülönböztető és elkülönítő politikáját — csupa olyan körülményt, amelyek évek folyamán változatlanul ugyanannak az eredménynek elérésére kapcsolódnak össze egymással: az Egyesült Államok néger népének profit céljából történő, intézményesített fajirtó elnyomására. Ilyen alapos eredményt nem lehet elérni előzetes megegyezés és megállapodás nélkül. Olyan kitűnően hangolták össze ennek az összeesküvésnek a tényezőit,

[16] *F. Martin.* The Passing of the Idle Rich. (Az élősdi gazdagok letűnése.) 149. old.

hogy nemcsak a szövetségi kormány bíráskodó, törvényhozó és végrehajtó szervei támogatják egymást a kívánt cél elérésének előmozdításában, hanem ezenkívül a szövetségi kormány cselekedetei összevágnak az alárendeltebb állami, megyei és városi közigazgatási csoportok működésével. A mindenkori „eredmény": megkülönböztetés az alkalmaztatásnál, alacsony munkabér, rossz lakás, az orvosi kezelés megtagadása, gettóba kényszerítés, az egyenlőség megtagadása az intézmények használatában és a közszolgáltatások juttatásánál, a törvény előtti egyenlőség megtagadása — mindezt a fajirtó terror és a faji törvény összekapcsolása vitte véghez, s mindez hozzájárult a monopóliumok hatalmas profitjához.

Egy egész nép intézményesített elnyomása nem lehet véletlen, vagy nemtörődömség következménye. Ugyanilyen kevéssé kereshetjük okát az eredendő bűnben, vagy a történelem szeszélyében, vagy a néger nép „különleges" természetében. Ez az elnyomás szándékosan, tervszerűen jött létre, egy embercsoport szándékos együttműködéséből. E csoport tagjai törvényeket írnak és a törvényeknek fizikai, gazdasági és jogi érvényt szereznek s ezzel megfosztják a négereket a szavazati jogtól és attól a jogtól, hogy politikai és gazdasági fejlődésük érdekében szervezkedjenek. Ez az elnyomás — ismételjük — összeesküvés eredménye, olyan összeesküvésé, amelynek célja profitért való fajirtás, amit a monopoltőke irányít és az ő kezében lévő államhatalom hajt végre, szövetségi, állami, megyei és városi vonalon egyaránt.

„Az Egyesült Államok imperializmusa ma a kapitalista világ minden részéből profitokat húz — írja Perlo. — De a Wall Street extraprofitjainak eredeti alapja és még ma is bármely külföldi országnál bőségesebb forrása a néger nép elnyomása az Egyesült Államokon belül"[17].

Perlo, miután megmutatja, hogyan hagyta cserben az északi tőke a Republikánus Párton keresztül a déli államok néger népét a polgárháború és az újjáépítési korszak után, elmondja, miként építette ki az északi tőke lépésről-lépésre, a négerek újraleigázásával a déli ipar feletti uralmát.

„A Republikánus Párt és a hadsereg azt a politikai irányvonalat követte Délen, hogy szövetséget kötött a régebbi rabszolgatartókkal

[17] *Perlo.* American Imperialism. 82. old.

a néger nép újraleigázására. Ez a szövetség előfutára volt a finánctőke, valamint a gyarmati és félgyarmati reakciós földbirtokosok közötti későbbi szövetségeknek. Gazdasági célkitűzésük értelmében igyekeztek megakadályozni, hogy a négerek földhöz jussanak és arra törekedtek, hogy az ültetvényrendszert új változatban tarthassák fenn, úgy, hogy most a profit oroszlánrészét az északi bankár, kereskedő, gyáros fölözze le, s a déli földbirtokos az «ifjabb társ» és a hajcsár szerepét játssza.

Ez a folyamat a mult század kilencvenes éveiben érte el a tetőfokát, amikor az új ipari és bankmonopóliumok terjeszkedési feszültsége első nagy levezetődését Délen találta meg. Főként ebben az évtizedben és a rákövetkező években iktatták be Délen a Jim Crow-féle törvényeket. Az államok új alkotmányokat hoztak, amelyek megfosztották a négereket szavazati joguktól. A négereket kikergették a helyi közigazgatási testületekből és az Egyesült Államok kongresszusából. 13 év alatt közel 2 000 volt csak a feljegyzett lincselések száma. Terrorral és propagandával teljesen szétrombolták a négerek és a szegény fehérek szövetségét, s e szövetség kifejezőjét, a Populista Pártot megfosztották befolyásától.

A terrorral együttjárt a néger nép gazdasági leigázása is. Azokat a néger munkásokat, akikből a polgárháború után a Dél szakmunkásrétege nagyrészt állt, tervszerűen elkergették a jobban fizetett állásokból és egész iparágakból kizárták őket (például a pamuttextil-iparból). Egymáshoz láncolva útépítési kényszermunkára, terpentinlepárlók rabszolgamunkájára fogták, fakitermelésre és bányamunkára terelték őket. Külön intézkedéseket hoztak, amelyek meggátolták a négereket abban, hogy földet vásárolhassanak, és egyre nagyobb tömegben kényszerítették őket az ültetvények rabszolgaságába és rosszul fizetett ipari munkára.

Ugyanakkor az Észak bankárai és ipari monopolistái még erősebben a markukba kaparintották a Dél gazdasági életét, hogy extraprofitokat facsarjanak ki az elnyomott néger nép munkájából. Kisebb mértékben, de ugyanezt tették a déli fehér munkásokkal és részesbérlőkkel is, akiket bizonyos gazdasági kedvezésekkel és faji ellentéteket szító propagandával elidegenítettek a négerektől. Kibővítették a vasúti hálózatot, a pamuttextil-üzemeket, a vas-, acél- és dohányipart és különböző mértékben valamennyit az északi tőke uralma alá hajtották. Az ültetvényterületek nagyrésze a Wall Street bankjainak és biztosítótársaságainak érdekeltsége lett, akár közvetlenül, akár közvetve, a hitel és az árutőzsde monopolisztikus uralma révén. A század elejére egymilliárd dollárra szaporodtak fel a Délen eszközölt északi befektetések, ami kétszerese volt az akkori külföldi befektetéseknek. A későbbi évek folyamán megsokszorozták ezeket a befektetéseket és új iparágakra — az olaj-, elektromosenergia-, műselyem- és

vegyiiparra — is kiterjesztették őket. Ezek még teljesebb mértékben vannak északi tulajdonban, mint a régi iparágak.

Ilymódon a Dél valósággal a Wall Street félgyarmatává lett, ahol a gyarmati munka nagyrészét a néger munkások végezték"[18].

Amint az idők folyamán sok néger munkás északra és nyugatra vándorolt, ugyanazok a monopolisták, akik a Dél fölött uralkodtak, ezeknél is a déliekkel azonos kizsákmányolási módszereket alkalmazták, csak talán kevésbbé szembetűnő formában. A néger nemzetnek ez a külön kizsákmányolása és az ennek a hasznát élvezők összeesküvése, ma még nagyobb mértékben és még több hasznot hajtó eszközökkel folyik, mint valaha. Ahogy a világhatalomra törő amerikai monopoltőke ereje növekszik, a négerek kizsákmányolása is egyre nagyobb méreteket ölt és egyre nyomasztóbb lesz az Egyesült Államokban. Az Egyesült Államok Kereskedelmi Minisztériumának adatai szerint 1947-ben a néger munkások átlagbére a fehérek bérének 43,6 százaléka, a hivatalos „létminimumnak" alig 20 százaléka volt. 1949-ben — az Egyesült Államok Népszámlálási Hivatalának jelentése szerint — a 4 700 000 legszegényebb amerikai család közül is a néger családok jövedelme feleakkora volt, mint a fehér családoké.

Az 1947-es számadatokat véve alapul, ez a 127 százalékos különbözet az évi jövedelemben fogalmat ad annak a *külön* jövedelemnek és azoknak az extraprofitoknak a nagyságáról, amelyeket a munkaadók a fehér munkások munkájából nyert rendes profiton felül préselnek ki az átlagos néger munkásból. Vannak, akik megpróbálják ezt a keresetbeli különbséget a négerek alacsonyabb műveltségi fokával magyarázni. Először megfosztják őket a műveltség megszerzésének lehetőségétől, azután pedig megbüntetik őket annak hiánya miatt. A kormánystatisztikákból azonban világosan kiderül, hogy a keresetbeli különbség kizárólag faji megkülönböztetésen alapul. 1939-ben a főiskolai végzettségű négerek átlagjövedelme az ugyanilyen iskolázottságú fehérekének 51 százalékát tette ki.

De a néger nép gyarmati mintára történő elnyomása a legszélsőségesebb formában a mezőgazdaságban nyilvánul meg. Délen a farmokon gazdálkodó négerek többsége részesbérlő. Ezek termésük felét a bérleti díj fejében fizetik le, a termények áránál pedig uzsorakamattal és számos egyéb módon csapják őket be. Még

[18] Ugyanott, 82—83. old.

nagyobb számúak a földnélküli néger földművesek, és ezeket zsákmányolják ki a legjobban. 1947 júliusában a középdélkeleti államokban, ahol az összes földműveseknek mintegy a fele néger, az átlagos napszám a fele sem volt annak, amit a középészaknyugati államokban fizettek, ahol igen kevés négert alkalmaznak. 1947-ben az összes falusi néger családok átlagkeresete a fehérekének alig 48 százaléka volt. Itt is körülbelül ugyanaz a különbözet mutatkozik meg, mint a nem farmon dolgozó bérmunkásoknál az 1947-es évben.

Délen a profit másik forrása az, hogy évente a négerek tízezreit börtönzik be. Ezeket nem elkövetett vétségek miatt ítélik el, hanem azért, hogy börtöngazdaságokon és útépítésnél kényszermunkára lehessen őket fogni, s az ingyenmunkából származó profitot élelmiszergyárosok és vállalkozók zsebeljék be.

Vajjon milyen magasak az amerikai imperializmusnak a néger nemzet szándékos kizsákmányolásából nyert extraprofitjai? — kérdi Perlo. Hozzávetőleges választ adhatunk erre a kérdésre, ha extraprofitnak tekintjük a néger és a fehér munkás átlagos bére közötti 127 százalékos különbözetet és ezt megszorozzuk a mezőgazdaságban és iparban dolgozó néger munkások számával. 1947-ben az Egyesült Államok Munkaügyi Minisztériumának adatai szerint a keresettel rendelkező 6 millió néger munkás közül mintegy 3,5 millió végzett termelőmunkát a mezőgazdaságban és az iparban — s ezek külön kizsákmányolása közel 4 milliárd dollár extraprofitot eredményezett. Az újabb számadatok 1948-ra és 1949-re vonatkozólag is hasonló eredményt mutatnak.

Ez az extraprofitokból származó 4 milliárd dolláros hatalmas összeg a négerek fajirtására irányuló összeesküvés igazi indítóoka. Ha ehhez hozzávesszük még a kintről jövő 7,5 milliárd dolláros zsákmányt, megállapíthatjuk, hogy az amerikai imperialistáknak az elnyomott népek munkájából származó extraprofitja évi 11,5 milliárd dollár. Az amerikai imperializmus külföldi hatalmának letörésére azzal tehetjük meg az első lépést, ha rákényszerítjük, hogy a saját országában engedje ki a néger népet a szolgaságból.

Gunnar Myrdal „Amerikai dilemma" című munkájában rámutat arra, hogy a négereket nemcsak rosszabbul fizetik, mint a fehér munkásokat, de olyan munkákért fizetik rosszabbul, amelyek több fáradságot, ügyességet, kitartást igényelnek, amelyek veszélyesebbek és egészségtelenebbek, mint általában a fehér munkásokkal végeztetett munkák. Myrdal szavaival, a négereknek

fenntartott munka „hosszú, kimerítő izomerőfeszítést" követel meg és „nagymérvű fizikai és szellemi felőrlődéssel" jár.

A tipikus állapotok jellemzésére a Ford-autógyárat hozza fel, holott Ford viszonylag több néger munkást alkalmaz és *magasabb szaktudást* igénylő munkára teszi őket, mint bármely más autógyár. Ford szerszámüzemében — írja —, ahol a bérek magasak, a munkásoknak alig egy százaléka néger. Az öntődében viszont, ahol a munka ugyanolyan szaktudást igényel, mint a szerszámüzemben, de sokkal nehezebb és veszélyesebb, a munkások 47 százaléka néger és a bérek lényegesen alacsonyabbak, mint a szerszámműhely munkásainak a bére.

Az Egyesült Államok 1947-es gyári bérstatisztikája valamelyes fogalmat ad a néger munkások külön-kizsákmányolásáról az egyes iparágakban:

	Órabér
1. Fűrészmalmok Oregonban (majdnem kizárólag fehér munkások)	1,61 dollár
Fűrészmalmok Alabamában (legnagyobbrészt néger munkások)	0,63 „
2. Lenolaj-sajtolók (Minnesota, fehér munkások)	1,28 „
Gyapotmagolaj-sajtolók (déli ipar)	0,73 „
3. Műtrágyagyártás Északon (kisszámú néger munkás)	1,13 „
Műtrágyagyártás Georgiában (nagyrészt néger munkások)	0,76 „
4. Cigarettagyártás (főleg fehér munkások)	1,12 „
Dohányszedés és szárítás (túlnyomórészt négerek)	0,75 „

Az alkalmazásnál érvényesített faji megkülönböztetés leszorítva tartja a négerek bérét. Ez a fajirtás elleni egyezmény nyilvánvaló megsértését jelenti. A négert olyan gazdasági rabszolgaságban tartják, hogy ha meg akar élni, kénytelen bármilyen bért elfogadni. Emellett a megkülönböztetési politika fokozott munkanélküliséget is eredményez a négerek között; hatásos féke ez a munkabérek emelésének és a fehér munkások bérét is lenyomja. Az Egyesült Államokban a munkáltatásban történő megkülönböztetések túlnyomó részének fő forrása a monopoltőke — a monopoltőke kívánságainak hűséges tükrözője, az Egyesült Államok kormánya pedig a második a megkülönböztetések kezdeményezőinek sorában.

A Munkaalkalmak Igazságos Elosztásának Szövetségi Bizottsága (FEPC) beszámolója szerint az 1943—1944-es adóévben a vállalkozókat a bizottság által tárgyalt esetek 69,4 százalékában

vádolták megkülönböztetési politikával. A panaszok 80,8 százaléka az alkalmazásnak faji alapon történő megtagadására vonatkozott, s ennek 96,7 százaléka négerekre. A bizottság elé került esetekben tehát öt közül négynél négerekről volt szó, akiket faji alapon nem alkalmaztak munkára.

Ez a profithoz elengedhetetlenül szükséges recept természetesen mind a mai napig használatban van. Használatát megkönnyítette az, hogy megszüntették a FEPC-et, amely gátló tényező lehetett volna. Az Egyesült Autóipari Munkások Szakszervezete Ford-gyárban működő 600. helyi szervezetének néger alelnöke az 1950 június 11-én Chicagóban tartott, a négerek jogait tárgyaló országos szakszervezeti konferencián megállapította, hogy:

„Ma a Ford-gyár felvételi irodája előtt hosszú sorokban álló munkások 60 százaléka néger... A néger nép újra szükségesnek látja, hogy harcoljon a munkához való jogáért és elérkezett a harcnak ahhoz a szakaszához, amikor mint nemzet harcol az amerikai nemzeten belül ezekért a jogokért."

Világos, hogy a Ford-gyár kapuja előtt álló munkások hosszú sora szoros összefüggésben van a Ford-gyárban dolgozó munkások munkabérével. A fentemlített konferencia kimondta, hogy „a munkaadók új lehetőséget látnak arra, hogy a fehér és fekete munkásokat kijátsszák egymás ellen". A konferencia vázolta, hogy milyen súlyos helyzettel kell ma szembenéznie az állásban lévő négernek. Többek között ezt mondta:

„Új és súlyos helyzettel állunk szemben mi is, akárcsak az egész munkásmozgalom... A munkanélküliséget rohamos növekedése csakhamar tömegproblémává teszi közöttünk (Chicagóban a munkanélküli segélyben részesülők 69 százaléka, Toledóban 50 százaléka néger). A munkahelyek túlnyomó részénél nem sikerült elérni, hogy négereket magasabb munkabeosztásban is alkalmazzanak. Nem gondoskodnak megfelelő módon és megfelelő mértékben a munkahelyhez fűződő jogaink védelméről, ipari tanulóképzésről és szakmunkásképzésről, sem pedig állásról egyre nagyobb számban főiskolát végző ifjúságunk számára. Mindebben a munkaadók új lehetőséget látnak arra, hogy a fehér és fekete munkásokat kijátsszák egymás ellen... Semilyen kenetteljes beszéd és olcsó, hangzatos szólam sem rejtheti el az élet rideg tényeit... a szegénység, a munkanélküliség, a betegség növekedését, az embertelen lakásviszonyokat, az állampolgári jogaink elleni támadásokat, 15 millió néger elevenébe vágó sérelmeket..."

A profit érdekében folytatott megkülönböztetési politika

egyre inkább tért hódít. Ennek bizonyítására csak néhány adatot közlünk az idevágó hivatalos megállapításokból:

A Michigani Munkanélküli Segély Bizottság küldötte az Egyesült Autómunkások Szervezete Munkaalkalmak Igazságos Elosztásának Bizottsága detroiti városi konferenciáján elmondta, hogy fokozódóban van a négerek elleni megkülönböztetés az állások betöltése terén. A beszámoló szerint 1945-ben a munkaadóknak mintegy 35 százaléka kért munkást „csak fehéreket" kikötéssel. 1947 áprilisában ez a százalékszám 44,5-re emelkedett, 1949-ben 49,8-re és 1950-ben elérte a 80-at.

Az Emberi Kapcsolatok Chicagói Bizottsága 1950 májusában arról számol be, hogy az alkalmaztatásnál a négerekkel és más kisebbségi csoportokkal szemben tett megkülönböztetés növekedőben van. Az összmunkaerőnek csupán 9 százaléka nem fehér, ezzel szemben Chicagóban a becslések szerint a munkanélküliek 22 százalékát ők teszik ki.

A Fisk Egyetem fajok közötti kapcsolatokkal foglalkozó osztálya tanulmányozta az Egyesült Húsipari Munkások Ipari Szervezetének (CIO) a különböző csoportokkal kapcsolatos tapasztalatait, és ennek kapcsán kiderült, hogy Kansas City-ben a néger munkásoknak kisebb fizetésük és több sérelmük van, mint az ugyanehhez az egyesülethez tartozó fehér munkásoknak.

New York államban 1949-ben — a New York Állam Megkülönböztetés Elleni Bizottságához befutott panaszok szerint — az alkalmaztatásban történő megkülönböztetés 15 százalékkal nőtt 1948-hoz viszonyítva.

A néger gettókból húzott profit

Az Egyesült Államok finánctőkéjének egy másik profitforrása a négerek elkülönítése nyomornegyedekbe és gettókba. Ilyenek úgyszólván minden amerikai nagyvárosban találhatók. E tekintetben New York jellemző képet ad a többi nagyvárosban uralkodó állapotokról is. A harlemi gettó az ország legnagyobb biztosítótársaságainak, jelzálogintézeteinek, bankjainak és bankhitellel dolgozó telekspekulánsainak a tulajdona. Ezeknek „jelzálog-összeesküvése" azt tűzte ki céljául, hogy a négerek lakáslehetőségét korlátozott területre szorítsa. A szövetségi kormány egyszer elkezdett ugyan foglalkozni ezzel, de csakhamar meg-

feledkezett róla. Azon a területen, ahova a négerek be vannak zárva, a lakbérek 50 százalékkal magasabbak, mint a többi munkásnegyedben.

A nyomornegyedek megszüntetése és helyükön új lakónegyedek építése nem oldja meg a négerek lakáskérdését sem New Yorkban, sem másutt, mert a nyomornegyedekből kikergetik őket, de az új negyedeket, amelyek azok helyén az ő adójukból is épülnek, elzárják előlük. Azt, hogy a kormány mennyire kiszolgálja a monopóliumok profithajhászását, talán semmi sem bizonyítja jobban, mint a hatalmas Metropolitan Életbiztosító Társaság sikeres törekvése, hogy elzárja a négerek elől az adókból támogatott Stuyvesant Town lakónegyedet. Ez a biztosítási polip nem engedte, hogy négerek is lakjanak azokban a házakban, amelyeket a társaságnak nyujtott adóengedmény biztosította összegek segítségével tartanak fenn. Az előzékeny bíróságok is a monopoltőke segítségére siettek: egyszerűen kilakoltatták azokat a fehér lakókat, akik szembehelyezkedtek a négerek kitiltásával.

„A néger állampolgárokat egész Amerikában valóságos rabságban tartják a nyomorúságos lakónegyedekben" — írja Leslie S. Perry, a Színesbőrűek Haladását Előmozdító Országos Egyesület tagja[19]. A négerek profitért való gettóba zárása Baltimore-ban is megmutatkozik, ahol a lakosság 20 százalékát kitevő négereket a lakóterület 2 százalékára zsúfolták össze. Chicago „fekete övezetében" a néger lakosság sűrűsége négyzetmérföldenként 90 000, jóllehet az ekkora területre eső optimális sűrűség, amely mellett a közegészségi állapotok még nem szenvednek kárt, 35 000. 1949-ben az Egyesült Államok egy új szenátora azzal botránkoztatta meg kollégáit, hogy bemutatta nekik „Amerika legrosszabb lakásviszonyait" — csupán két háztömb távolságra a szenátusi palotától. Egy évvel később le is bontották ezt a sivár épületet — hogy a helyére új palotát építsenek a szenátoroknak. Harlemben viszont egyetlen háztömbben 3 871 ember lakik. „Ilyen népsűrűség mellett — írja az *Architectural Forum* — az Egyesült Államok egész lakosságát el lehetne helyezni New York város fél területén."

„Az Egyesült Államok minden olyan városában, ahol a négerek a lakosság számottevő részét teszik ki, kiszorították őket a bérkaszárnyák és nyomornegyedek területére" — írja Perry, és

[19] „An Appeal to the World." (Felhivás a világhoz.) Készült a Színesbőrűek Haladását Előmozdító Országos Egyesület számára. 1947. 79. old.

hozzáteszi, hogy erőszak, korlátozó jellegű megállapodások és bírósági döntések gondoskodnak ennek az állapotnak a fenntartásáról[20].

Arra is rámutat, hogy a néger negyedektől megtagadják a szükséges közszolgáltatásokat:

„Az utcák és utak elhanyagolt, megrongált állapotban maradnak. A szemetet és hulladékot csak nagyritkán hordják el és a legritkább esetben találni itt a fehér negyedekhez hasonlóan parkokat, játszótereket vagy köztereket. A lakosság védelmét szolgáló szervek: a rendőrség, az egészségügyi közegek és hatóságok tunya és korrupt volta ezeket a negyedeket az egész város bűnözőinek valóságos fészkévé teszi."

Úgyszólván az összes hatóságok egyetértenek abban, hogy ezeket a néger gettókat azért kell fenntartani, mert hasznot hajtanak tulajdonosaiknak, a biztosítótársaságoknak, jelzálogkonszerneknek és telekérdekeltségeknek. „Minden megfigyelő, aki betekintést nyert a dolgokba — írja Perry — elismeri, hogy a négerek 10—15 százalékkal magasabb lakbért fizetnek szállásaikért, mint a fehérek hasonló lakásokért"[21]. Ez a monopoltőke tudatos politikájának eredménye, amely mesterségesen korlátozza a lakásellátást. Az Egyesült Államok kormányának hivatalos jelentései maguk is elismerik időnként, hogy az amerikai néger gettókat azért tartják fenn, mert hasznot hajtanak a „big business"-nek. Így az 1947-ben Truman elnök rendeletére benyujtott jelentés az állampolgári jogok ügyében, az „E jogok biztosítására" megállapítja, hogy: „A megkülönböztetés a lakásügy terén elsősorban üzleti manőverezésből ered; ez kapcsolatban lehet bizonyos üzletcsoportok speciális érdekeivel, mint például a profittal, amit a kisebbségeknek nyomornegyedekbe zsúfolása hoz... «Jó üzlet» a «kizárólag» fehér emberek számára fenntartott lakóházak építése is." Miután a jelentés beszámol arról is, hogy a bankok nem hajlandók a háborúban résztvett négereknek a GI Bill of Rights értelmében építkezési kölcsönt adni, és hogy magánvállalkozók „nem szívesen" építenek négereknek, kimondja: „Ezek az egymásba kapcsolódó üzleti mesterkedések és fondorlatok képezik megkülönböztetési politikánk magvát"[22].

---

[20] Ugyanott, 77. old.
[21] Ugyanott.
[22] Ugyanott, 67, 68. old.

A legenda szerint, más országok zsarnoki rendszerétől eltérően, minden amerikai állampolgárnak — gazdagnak és szegénynek, fehérnek, és feketének, férfinak és nőnek egyaránt — joga van meggyőződése szerint szavazni.

A valóság ezzel szemben az, hogy Amerikában millióktól tagadják meg a szavazati jogot egyszerűen azért, mert szegények vagy mert színesek — vagy mert szegények és színesek.

Az amerikai legenda szerint, mindenki szavazhat, aki akar. A valóságban az Egyesült Államok népe, a *ténylegesen* szavazók számaránya tekintetében, az utolsók közt van az iparosított országok népeinek sorában.

Az amerikai legenda szerint, a szavazati egyenlőség folytán a gazdagoknak semmivel sincs több befolyásuk, mint a szegényeknek.

A valóságban az amerikaiaknak hét amerikai államban fizetniök kell a szavazati jogért. A választók megadóztatását a gazdagok vitték keresztül, azzal a határozott szándékkal, hogy a szegényeket meggátolják a szavazásban. Ez a korlátozó intézkedés a legsúlyosabban azokat érinti, akiknek a legalacsonyabb a jövedelmük. Egyes államokban, ha nem fizetik ki a szavazati jogért járó úgynevezett választói adót, az évről-évre felhalmozódik, és a választó addig nem szavazhat, míg egész hátralékát ki nem fizeti. Amerikában fizetni kell a szavazati jogért Alabamában, Arkansasban, Mississippiben, Dél-Karolinában, Tennessee-ben, Texasban és Virginiában.

Az összeesküvés indítóoka a profit, módszere a szavazati jog megtagadása. Ezt a módszert néha „törvényes" úton, a választói adó kirovásával alkalmazzák, néha pedig burkolt politikai machinációkon keresztül. Délen, ahol egy uralkodó párt van, az összeesküvés az úgynevezett demokratapárti „fehér előválasztások" segítségével valósítja meg céljait. Ahol pedig a „fehér előválasztások" rendszere nem valósítható meg, ott mindenféle mesterkedésekkel és külön e célra kiagyalt fogásokkal igyekeznek a négereket alkotmányos szavazati joguk gyakorlásában megakadályozni. De bármi legyen is a szavazati jog faji alapon történő megvonásának a módozata, az eszköze mindig gyilkolás, tettlegesség, terror. Ezeknek a gaztetteknek csak kis részét soroljuk fel petíciónkban, a fajirtás elleni egyezmény megfelelő szakaszai alatt.

A néger nép elnyomásának profitot hozó gazdasági, politikai feltételeit azáltal tudják fenntartani, hogy sokmillió amerikait megrabolnak a szavazati jogtól. Leszögezhetjük azt a tényt, hogy Délen csak a gazdagok, a konzervatívok és a fehér faj felsőbbrendűségének hívei szavazhatnak. Csakis ők szervezkedhetnek szabadon politikai szervezetekbe és egyesületekbe. A szavazati jognak ez a korlátozása Délen nemcsak egész államok, megyék, falvak, városok fölötti hatalmat biztosít a reakciónak, hanem döntő beleszólást a szövetségi kormány működésébe is. A monopoltőke korlátozza a választójogot és az általa irányított választásokon választják meg a szövetségi kongresszus tagjait, akiknek döntő szavuk van az ország ügyeiben a kongresszus bizottsági rendszere, valamint a bizottságokba való kinevezések rendszere folytán.

A szövetségi törvényeket olyan bizottságok írják, amelyeknek tényked ését sokszor egy elnök és az a maroknyi ember szabja meg és irányítja, aki vele szavaz. A képviselőház tizenkilenc állandó bizottsága közül például tíznek mindig déli elnöke van; és ezeket az elnököket egy oligarchia — a szavazóknak igen kis, fehérekből álló része, amely megfelel a választási törvények előírásainak — választja meg. Ugyanígy, a választói adónak köszönheti megválasztását a szenátus három legnagyobb hatalommal bíró bizottságának elnöke is: Connally, a külügyi, Russell, a hadügyi és George, a pénzügyi bizottság elnöke. Egy texasi és két georgiai ember határoz az egész nemzet kül- és belpolitikájának alapvető kérdéseiben. Ebben a két államban néger csak élete veszélyeztetésével szavazhat.

Ott, ahol a szavazati jogtól megfosztott néger lakosság van többségben vagy megközelítően többségben, a fehér szavazók politikai ereje sokszor tízszerte, húszszorta nagyobb, mint északi és nyugati honfitársaiké. Így Dél-Karolinában 1946-ban 4 393 szavazó választott be a kongresszusba egy képviselőt, míg Illinoisban 137 877 szavazó kellett ehhez. Mississippiben 1946-ban 4 993 szavazó választott meg egy kongresszusi tagot, Rhode Islandben 136 197 szavazó. Tíz kongresszusi tag megválasztása összszavazatainak száma Georgiában, 1946-ban 161 578 volt, míg Wisconsinban 983 918 szavazatot adtak le tíz kongresszusi tag megválasztására. Mivel Délen a választásokon csak egy párt és egy „faj" vehet részt, 1946-ban Rankint, a Mississippi-állambeli fő fajvédőt 5 429 szavazatból 5 429-cel választották meg, míg a newyorki néger A. Clayton Powellt 53 087 szavazatból 32 573-mal. A délkarolinai Dornt

3 530 szavazatból 3 527-tel választották meg, viszont Dawson, illinoisi néger kongresszusi tag 66 885 összszavazatból 38 040-nel jutott be.

1947 július 21-én magában a képviselőházban állapították meg, hogy „az 1944-es elnökválasztáson a szavazásra jogosultak 10 százaléka szavazott abban a hét államban, ahol választói adórendszer van és 49 százaléka azokban az államokban, ahol a szavazati jogért nem kell fizetni. Az 1946-os kongresszusi választások megfelelő százalékszámai: 5 százalék a választói adót kirovó államokban, 33 százalék azokban az államokban, ahol ingyenes a szavazati jog"[23].

Délen a szavazati joguktól megfosztottak száma meghaladja a szavazókét. Így például a délatlanti államokban — az 1940-es választói cenzus számadatait és az 1946-os kongresszusi választásokat véve alapul — a szavazásra jogosult egyének 24,4 százaléka a szavazás lehetőségétől megfosztott néger volt, míg ténylegesen mindössze 22,2 százalék szavazott. A középdélkeleti államokban az Egyesült Államok alkotmánya értelmében szavazásra jogosultak 25 százaléka volt néger — ezeket teljesen megfosztották szavazati joguktól — és a tényleges szavazók száma 16,5 százalék volt. A középdélnyugati államokban a választók 17,9 százaléka szavazati jogától megfosztott néger volt, és az összes 21 éven felülinek csak 14,2 százaléka szavazott. A déli államok egész területén azok közül, akik az Egyesült Államok alkotmánya értelmében az 1946-os választásokon szavazásra jogosultak voltak, mindössze 18 százalék szavazott, 82 százalék nem szavazott.

Vannak rövidlátó emberek, akik elhiszik, hogy ez a tömeges jogfosztás csak a négereket sujtja. Dr. W. E. B. Du Bois, a kiváló tudós rámutat arra, hogy ez a jogfosztás nemcsak Amerika egész népe, hanem az egész világ számára is veszély jelent.

„... az, hogy az amerikai négerektől megvonják a szavazat jogot, kerékkötője az egész demokratikus gépezet működésének az országban; és ha a demokrácia gépezete elakad a kapitalista világ vezető demokráciájában, akkor mindenütt, az egész kapitalista világon elakad... Vizsgáljuk meg, milyen hatással van az Egyesült Államokban a demokráciára a négerek szavazati jogának megvonása. 1944-ben, az elnökválasztáson 531 elektori szavazatot adtak le.

[23] „To Secure These Rights." (E jogok biztosítására.) Az Állampolgári Jogok Elnöki Bizottságának jelentése. 39. old.

Ezekből 129 jött Alabamából, Arkansasból, Georgiából, Louisianából, Oklahomából, Észak- és Dél-Karolinából, Texasból, Virginiából, Floridából és Mississippiből. Ezek a szavazatok, és az, hogy milyen pártra adták le őket, elsősorban a négerek szavazásának megakadályozásán múltak és sem a közvéleménynek, sem demokratikus ellenőrzésnek nem adtak helyt ezen a választáson. Ezek az elektori szavazatok az elnökválasztó testület erejének csaknem egynegyedét képviselték, noha ezeket az elektorokat mindössze a szavazásra valóban jogosultak egytized részének szavazata alapján választották meg . . .

Másszóval, az amerikai népnek az a törekvése, hogy demokratikus kormányzatot tartson fenn, nem járhat sikerrel akkor, amikor Délen valósággal premizálják a négerek szavazásának megakadályozását. Ezenfelül az ilyen jogfosztásra alapozott politikai hatalom folytán a vezetők előre ki vannak szemelve és a politika is előre meghatározott. A kongresszusi tagok száma az állam lakosainak számától függ. Minél nagyobb számban vannak a szavazati joguktól megfosztottak, annál nagyobb hatalma van annak a kevés embernek, aki szavazhat. Ahogy egy illinoisi republikánus kongresszusi tag kijelentette: „A déli államoknak módjukban van megakadályozni az Egyesült Államok alkotmányának bármilyen módosítását és semmissé tenni a lakosainál kétszerte több északi és nyugati állampolgár kívánságait."

1946-ban tehát a déli államok minden tényleges választója 6,6-szer, a peremállamoké pedig 2,3-szer akkora politikai hatalommal rendelkezett, mint az ország többi részének választói.

Az Egyesült Államok két fő politikai pártja elfogadhatatlanná lett a szavazók tömegei számára, a választói kerületi beosztás jogfosztásra alapozott rendszere miatt azonban teljességgel lehetetlen bármelyiküket is egy harmadik párttal helyettesíteni.

De vajjon kinek az érdeke ez a jogfosztás és kinek a hatalmát növeli meg? Ne feledjük el, hogy a Dél iskolázatlansági, szegénységi és betegségi statisztikája a legmagasabb az egész országban. Ugyanakkor, és részben emiatt, itt a legkevésbbé előrehaladott a munkásmozgalom; kevesebb a szakszervezet és ami van, az sincs olyan jól megszervezve, mint Északon. Ezenkívül az iparon belül is a legádázabb, demokráciaellenes harcnak Délen van a központja, azon a területen, ahol a főként fajra, szegénységre és tudatlanságra alapozott középkori kasztrendszer jobban el van terjedve. És éppen azért, mert itt a munkásságnak sem politikai, sem gazdasági ereje nincs, a vállalkozók és monopolisták ma sokkal nagyobb számban és erőteljesebb szervezkedéssel irányulnak Dél felé, mint az Egyesült Államok bármely más része felé"[24].

[24] „An Appeal to the World." 6, 7, 9, 10. old.

Dr. Du Bois, a négerek egyik vezető embere, aki béketörekvései miatt most maga is vád alatt van[25], pontról-pontra kimutatta, hogyan biztosít hatalmat a monopoltőkének a négerektől elrabolt szavazati jog. A monopoltőke hatalmát mindenekelőtt az biztosítja, hogy kezében tartja az egész kormánygépezetet, amely Hitleréhez hasonló politikát és törvényeket alkalmaz a néger nép leigázására. A monopoltőke ezt a hatalmát arra használja fel, hogy törvénytelen erőszakra uszítson a négerek ellen, kivált ha ezek megkísérlik, hogy szavazzanak. Gyakran egész nyiltan történik ez, a Ku Klux Klan államilag támogatott szervezetén keresztül.

Stetson Kennedy, a déli négerek helyzetéről írt tanulmányok ismert szerzője, a Georgiai Nyomozó Iroda volt tagja, adatokkal alátámasztott okiratokkal bizonyította be, hogy az Egyesült Államokban megszegik az alkotmány 15. módosító szakaszát. Ezt az okiratot az Amerikai Egyesült Államok W. L. Patterson ellen indított eljárásának ügyében terjesztette be. W. L. Patterson nemzetközi hírű néger vezető ember és az állampolgári jogok védelmére alakult szövetség országos titkára. Az Egyesült Államok kongresszusa iránti tiszteletlenséggel vádolták azok után, hogy Henderson Lanham georgiai képviselő „aljas fekete dögnek" nevezte és erőszakos támadást kísérelt meg ellene az állítólagos kongresszusi „kijárás" miatt ellene indított vizsgálat során.

Hogyan akadályozzák meg Georgiában terror útján a szavazati jog gyakorlását

Itt közlünk egy részletet Stetson Kennedy okiratából:

„Stetson Kennedy tanú tanúskodni kíván arról, hogyan rabolták el, vagy csonkították meg a georgiai lakosság tekintélyes részének szavazati jogát az 1940 és 1950 közötti kongresszusi választások során. Ezek a tények a következők:

1. Az 1940-től 1948-ig terjedő időszakban kizárólag az szavazhatott Georgiában, aki előbb bejegyeztette magát a választók névjegyzékébe.

2. *Az 1940-es választás.* Az Egyesült Államok Népszámlálási Hivatalának adatai szerint 1940-ben Georgiában a 21 éven felüli, vagyis az alkotmány 2. módosító szakaszának értelmében a kon-

[25] A tömegek nyomására közben felmentették, — *Szerk.*

gresszusi választásokon szavazni jogosult lakosok száma 1 766 969 volt. A georgiai államtitkár hivatalos jelentése szerint 1940-ben 312 539 szavazatot adtak le. Másszóval Georgia 21 éven felüli lakosai közül mindössze 17 százaléknak sikerült szavaznia 1940-ben.

3. *Az 1948-as választás.* A Népszámlálási Hivatal adatai szerint 1948-ban Georgia 21 éven felüli lakosainak a száma 1 968 519 volt. Ugyanebben az évben a georgiai államtitkár jelentése szerint 365 356 szavazatot adtak le a választásokon. A szavazók a 21 éven felüli lakosság 18 százalékát tették ki.

4. *A néger lakosság és a szavazás.* A Népszámlálási Hivatal adatai szerint 1940 és 1948 között Georgiában minden harmadik ember néger volt. De ugyanennek a forrásnak az adatai szerint 1948-ban a 21 éven felüli fehér lakosság 82 százalékát vették fel a választók jegyzékére, a 21 éven felüli néger lakosságnak pedig csak 18 százalékát.

Ezek a szám- és százalékadatok mutatják, hogy Georgia 21 éven felüli néger lakosainak túlnyomó része nem gyakorolta szavazati jogát a kongresszusi választásokon.

A tanú — ha megengednék, hogy tanúskodjék — bebizonyítaná, hogy a négerek azért nem gyakorolták a szavazati jogot, mert megvonták tőlük, illetve megnyirbálták ezt a jogukat, s ebben a következő három tényező játszotta a főszerepet: a georgiai hatóságok közvetlen beavatkozása; az állam eszközeként működő georgiai Demokrata Párt közreműködése; magánszervezetek és testületek hírhedt akciója, amely a georgiai államszervek tényleges vagy hallgatólagos jóváhagyásával történt.

5. Az első tényezőt illetően: Georgia állam hivatalos beavatkozásának eredményeképpen ebben az államban az 1940-től 1950-ig terjedő évtizedben a kongresszusi választásokon a következő eszközök alkalmazásával vonták meg, illetve nyirbálták meg a 21 éven felüli néger állampolgárok szavazati jogát:

a) választói adó törvénybeiktatása;

b) a választók névjegyzékét kiállító közegek elutasították a feliratkozni akaró, szavazásra jogosult néger állampolgárokat;

c) a georgiai hatóságok törölték a szavazásra jogosult néger állampolgárok nagyrészének nevét a választók jegyzékéről;

d) Georgiában olyan törvényt iktattak be, amely érvénytelennek mondja ki a régi választói névjegyzékeket és a választásra jogosult állampolgárok új jegyzékbe vételét írja elő. Ez a törvény úgyszólván korlátlan diszkrecionális hatalmat ad a választói

jegyzékek vezetőinek bármely állampolgár szavazati jogának megtagadására.

6. A georgiai Demokrata Párt intézkedései, rendszabályai és előválasztásai az állam választási gépezetének szerves részét képezik, úgy hogy ez a párt az állam ügynökeként működött az állam kongresszusi jelöltjeinek előválasztásain. A Demokrata Párt 1940-től 1946-ig hatályban volt intézkedései és rendszabályai következtében előválasztásain a négereket eltiltották a szavazástól, és mivel republikánus párti kongresszusi előválasztás nem volt, tehát ebben az időszakban Georgiában néger állampolgárok egyáltalában nem vehettek részt a kongresszusi előválasztásokon.

7. Magánszervezetek és testületek, mint amilyenek a Ku Klux Klan és a Kolumbiánusok Szövetsége, az 1940 és 1950 közötti évtizedben Georgia állam hatóságainak hivatalos jóváhagyásával és támogatásával működtek, és az állam szentesítésével terrorista tevékenységet fejtettek ki, amely olyan megfélemlitően hatott. mind a szavazásra jogosult néger állampolgárok, mindpedig a választói névjegyzéket összeállító tisztviselők között, hogy az 1940 és 1950 közötti kongresszusi választásokon megakadályozta Georgia néger lakossága nagy tömegeinek jegyzékbe vételét és szavazását.

8. Az alább következő, időrendi sorrendben röviden összefoglalt, 1943 és 1948 között elkövetett cselekedetek, úgy mint: nyilt fenyegetések, keresztégetések, álarcos felvonulások, korbácsolások, lincselések, a választói jegyzékről való törlések és egyéb négerellenes megkülönböztető cselekedetek azt célozták, illetve eredményezték, hogy Georgia szavazásra jogosult néger lakosait megakadályozták szavazati joguk gyakorlásában a kongresszusi választásokon. A feljegyzett esetek közül nem egyben maga a tanú végezte a vizsgálatot a georgiai jogügyi osztály megbízásából. Sok más esetet az állam napi- és hetilapjainak hasábjain tártak a nagy nyilvánosság elé (a forrásokat megjelöltem); ezek a közlések is arra szolgáltak, hogy nemcsak abban a helységben, ahol a terrorcselekedet történt, hanem az állam egész területén elriasszák a négereket a szavazástól."

Kennedy tanulmánya ezután 107 terrorcselekedetet és gaztettet sorol fel. A tőkés érdekeltségek szolgálatában álló Georgia állam valamennyit nyiltan szentesítette, és valamennyit azzal az egyértelmű szándékkal követték el, hogy a négerek szavazati jogának megvonásával megfojtsák a demokráciát. A felsorolt

bűntettek és mesterkedések egyformán érvényesek a Dél minden részére, csupán a helyet, a dátumokat és a szereplőket kellene megváltoztatni, hogy megkapjuk a megfelelő bűnlajstromot Mississippi, Louisiana, Alabama, Florida, Észak- és Dél-Karolina, Virginia, Arkansas, Texas és a többi államról, ahol — amint más beterjesztett bizonyítékaink igazolják — ugyanilyen gaztetteket követnek el.

A georgiai üggyel kapcsolatos okiratban részletesen közölt esetekből, — amelyek a Dél minden egyes államára egyformán jellemzők — találomra összegyüjtöttünk néhányat és alább közöljük őket:

Porterdale, 1943 december 10. „Ebből a szörnyű katasztrófából két nagyszerű dolognak kell kibontakoznia: a keresztény demokráciának és a fehér faj kizárólagos uralmának" — mondta Eugene Talmadge volt kormányzó, a második világháborúról szólva, a Ku Klux Klan porterdale-i évi „klonklávéján"[26] a Bibb Manufacturing Company (szövőgyár) tulajdonában lévő Porter Emlékteremben. A megjelentek közt volt: James A. Colescott, a Ku Klux Klan Birodalmi Főmágusa; Dr. Samuel Green, a georgiai Klan Nagysárkánya; Harold S. Gates, a porterdale-i Klan Legfőbb Ciklopsza; George Hamilton, Georgia állam pénzügyi államtitkára; Pat Campbell, az állami törvényhozó testület tagja Newton megyéből; Zach Cravey, aki halászati és vadászati felügyelő volt Talmadge kormányzósága idején; Johnny Goodwin, aki korábban, Talmadge alatt az országúti forgalmi rendőrség parancsnoka és Talmadge személyi testőre volt, majd pedig a Vigilánsok Társasága vezetője lett. Ennek az eseménynek országos propagandát csinált az *Atlanta Constitution* című lap 1943 december 18-i száma.

Gainesville, 1946 január 28. Georgia minden részéből összesereglett Klan-tagok álarcos felvonulást rendeztek és három keresztet égettek el a négernegyedben. A városi tűzoltóparancsnok is közreműködött a felvonulás megrendezésében. (A Georgiai Nyomozó Irodához érkezett jelentés.)

Atlanta, 297. sz. „Klaverna"[27] 1946 február 14. A gyűlésen korbácsolást és lincselést ajánlottak a Klan-tagoknak a négerkérdés megoldására és buzdították őket, hogy a felvonulásokra vigyenek magukkal fegyvert. (A Georgiai Nyomozó Irodához érkezett jelentés.)

Atlanta, 297. sz. „Klaverna", 1946 április 1. Roper Ciklopsz közölte a Klan-tagokkal Talmadge ígéretét, hogy kormányzósága alatt „szabad kezet" enged a Klannak minden faji zavargásban.

---

[26] Klonkláve = a Klan-tagok titkos összejövetele. — *Szerk.*

[27] Klaverna = a Ku Klux Klan helyi csoportjának neve. — *Szerk.*

Ezután bejelentették a gyűlésen, hogy „Luke Arnold bíró, Klan-testvér" május második csütörtökén a 297. sz. „Klavernában" előad egy tervezetet a négerek szavazása megakadályozásának módozatairól. Roper beszámolt egy Samuel Green Nagysárkány és Roy Harris, georgiai képviselőházi elnök közt Augustában lefolyt beszélgetésről, amelyben Harris felkérte a Klan-vezéreket, tanácskozzák meg vele, hogyan lehetne keresztülvinni a fehér előválasztások törvénybeiktatását és a négerek szavazása megakadályozásának egyéb módjait. (A Georgiai Nyomozó Irodához érkezett jelentés.)

Atlanta, 1. sz. „Klaverna", 1946 április 8. Green Nagysárkány beszámolt Talmadge ígéretéről, hogy megválasztása után megtisztítja a hivatalokat mindazoktól, akik nem hisznek „a fehér faj felsőbbrendűségében és a százszázalékos amerikaiságban". Támadták az Ipari Szervezetek Kongresszusának a Dél megszervezésére irányuló akcióját, mint „tisztára politikai akciót a nyomorult négerek és zsidók érdekében". „A Ku Klux Klan hadat üzen az Ipari Szervezetek Kongresszusának. Csirájában fojtjuk meg a szervezési akciót" — mondta Green. A 98 új tagfelvételi kérést és a 37 újrabeiktatási kérelmet annak tulajdonították, hogy a Klan támogatja a Talmadge-kampányt. (A Georgiai Nyomozó Irodához érkezett jelentés.)

Stone Mountain, 1946 május 9. Mintegy 1 000 Klan-tag, csuhába öltözve és nagy ceremónia keretében 300 új tagot iktatott be Georgia minden részéből. A háború óta ez volt a Klan első nagy keresztégető tüntetése. (Associated Press. 1946 május 9.)

Swainsboro, 1946 július 11. Talmadge egy országos rádiófelhívásban a következőket mondta: „Július 17-én a józaneszű négerek távol fogják magukat tartani a fehér urnáktól. Mi a négerek őszinte barátai vagyunk, mindig is azok voltunk, és azok leszünk mindaddig, amíg azon a helyen maradnak, amelyet mi a számukra kijelöltünk." (Associated Press 1946 július 11.)

Eatonville, 1946 július 11. W. S. Hooten, a választói névjegyzéket összeállító bizottság elnöke bejelentette, hogy Putnam megye névjegyzékbe vett néger lakosait törölte a szavazók közül, mert „hiányos iskolázottságuk, fogyatékos értelmi képességük és jellembeli gyengeségük alkalmatlanná teszi őket a szavazásra". A törlési eljárás, amely egész Georgián végigsepert, abból állt, hogy a névjegyzéket összeállító Talmadge-pártiak a feliratkozott négerek ezreinek kézbesítettek ki sheriffi idézéseket, hogy jelenjenek meg (munkaidőben) és bizonyítsák be, hogy nem lehet őket „írástudatlanságuk, bűnözői multjuk, rossz jellemük stb." miatt kizárni a szavazásból. Mindazokat, akik az idézésre nem jelentek meg, automatikusan törölték a jegyzékről. (*Atlanta Constitution*. 1946 július 12.)

Ellaville. A megye lakosságának ötven százalékát törölték a választók jegyzékéről. Amikor emiatt egyes névjegyzék-összeállítók

leköszöntek tisztségükről, W. H. Harper, az állami felsőbb bíróság tagja másokat nevezett ki a helyükbe és a törlési eljárás folytatódott. (*Atlanta Constitution.* 1946 július 12.)

Appling megye. 1946 július 10-én, egy héttel az előválasztás előtt, Frank H. Scarlett járásbíró rendeletet adott ki, hogy szüntessék be a törlést Atkinson, Ben Hill, Pierce és Coffee megyékben és elrendelte, hogy az Appling megyében törölt 800 négert vegyék vissza a választók közé. A Színesbőrűek Haladását Előmozdító Országos Egyesület vádat emelt a törlési eljárás miatt. A vádban kijelenti, hogy az egész állam területén több mint 20 000 néger lakost töröltek, és kérte az Egyesült Államok Igazságügyminisztériumát, hogy lépjen közbe. Az Igazságügyminisztérium azonban a „benemavatkozási" politika mellett döntött.

Fitzgerald, 1946 július 16. A néger templomok ajtajára cédulákat ragasztottak ezzel a felirattal: „Az első néger kutya, aki szavazni merészel, halál fia." (*Atlanta Constitution.* 1946 július 17.)

Manchester, 1946 július 17. Georgia állam egyik szenátora vadászpuskájával járt fel s alá a szavazóhelyiség előtt, a négereknek szóló figyelmeztetésképpen, nehogy szavazni merjenek. (*Atlanta Constitution.* 1946 július 18.)

Atlanta, 1946 augusztus 26. Hoke Gewinner a kolumbiánusok egyik utcai gyűlésén egy hangszóróval felszerelt teherautóról beszélt és felszólította hallgatóságát, szervezzen szilárd alapon álló blokkot „hogy megakadályozza a néger kutyákat a szavazásban". „Kétféleképpen lehet ezt megakadályozni — mondta — a választásról való kigolyózással, vagy revolvergolyóval. Előbb az elsőt próbáljuk meg." (Jelentés a Georgiai Nyomozó Irodának.)

Mount Vernon, 1948 szeptember 6. A néger Isaiah Nixont otthonában lelőtték, mert szavazott a Demokrata Párt előválasztásán. (Associated Press. 1948 szeptember 9.)

Lyons, 1948 november 20. Robert Mallardot, a négerek szavazati jogának érvényesítésére indított mozgalom vezetőjét csuhás banditák hátulról megtámadták és lelőtték, amikor a templomból hazaigyekezett Toombs-megyei otthonába. (Associated Press. 1948 november 28.)

Íme néhány módszere annak az összeesküvésnek, amelyben a finánctőke szövetkezik az állammal és a terrorista szervezetekkel, hogy a politikai hatalom és a magánprofit megszerzésére amerikai állampolgárokat megfosszon szavazati joguktól. Az összeesküvés egyik sűrűn használt, hatásos politikai fegyvere a „fehér nő elleni erőszak" vádja. Ez a koholt vád tudatos politikai eszköz. Legelőször a déli államokban ütötte fel a fejét, a választói adóval

egyidőben. Azóta állandóan arra használják fel, hogy a harcos szellemű négereket a lincselés, a rendőrségi törvényes gyilkosság, a felbujtott csőcselék és a megvásárolt bíróságok veszélyével terrorizálják. Bőségesen találunk példát arra, hogyan használják fel, mindig faji alapon, az erőszak elkövetésének vádját. Az esetek között van — a sok többi mellett — a Virginiában kivégzett „Martinsville-i Hét", a Mississippiben mártírhalált halt McGee és a louisianai Paul Washington esete is.

Egészen 1890-ig a legtöbb déli államban az „erőszaknak" mint bűntettnek nem volt különös jelentősége. Csak ezután kezdték politikai fogásnak használni a néger nép elnyomására. Fontos kelléke lett ez annak a törekvésnek, hogy a néger népet teljesen megfosszák szavazati jogától és megtörjék a populista mozgalmat. Ugyanakkor, amikor a déli államokban új alkotmányt hoztak a négerek jogfosztására, az „erőszak" vádját a terror és a halál eszközévé tették. Összevágott ez azokkal az elnyomó, megkülönböztető törvényekkel, amelyek még ma is érvényben vannak a déli törvénykezésben. Az „erőszak" vádját, mint a fehér felsőbbrendűség fő fegyverét csak akkor kezdték használni, amikor a nyolcvanas évek végén és a kilencvenes évek elején a „fehér Bourbonok" ismét hatalomra kerültek. Ezt az időszakot megelőzően ritkán számított főbenjáró vétségnek, legalább is a polgárháború óta nem. A büntetést eredetileg a fehérek és a négerek közötti egyenlőség alapján szabták ki. Azonban az 1890-es évek óta a négerek ezreit lincselték meg és végezték ki „törvényesen", faji alapon, az „erőszak" hazug vádjával, míg ugyanezen vétség miatt alig egy-két fehér embert végeztek ki.

Az „erőszak" jelszó felbujtás lett a lincselésre, és a lincselés — ahogy ezt 1947-ben maga az Elnöki Bizottság is megállapította — a terror legfőbb eszköze arra, hogy a néger nép alárendelt helyzetét fenntartsa. Délen mindenki tisztában van az „erőszak" vádjának gyilkos, fajirtó jellegével. Két hónappal azután, hogy Willie McGee-t Mississippiben „erőszak" vádja miatt törvényes úton meggyilkolták, egy csak fehérekből álló esküdtszék rövid letartóztatás után az úgyszólván teljesen egybehangzó terhelő tanúvallomások ellenére is felmentett egy fehért, aki erőszakot követett el. —

Dr. Oakley C. Johnson mélyreható tanulmányban írta meg az „erőszak" vádjának történetét Louisiana államban és feltárta e vád faji jellegét.

Dr. Johnson tüzetesen átvizsgálta Louisiana állam baton-

rouge-i irattárát és megállapította, hogy az 1907-től 1950-ig terjedő *43 év alatt Louisianában egyetlen fehér embert sem ítéltek halálra erőszak elkövetése miatt, míg ugyanebben az időszakban 29 négert végeztek ki ennek a vádnak az alapján.* 1900-tól 1950-ig 39 kivégzés volt erőszak miatt. Kettő kivételével, valamennyi elítélt néger volt. A Louisianában hivatalosan halálra ítélt négerek mellett az Egyesült Államok kormánya a második világháború alatt még három négert végeztetett ki ugyanennek a vádnak az alapján: a 29 éves John Walter Bordenave káplárt, a 18 éves Lawrence Mitchell közkatonát és a 25 éves Richard Philip Adams közkatonát.

„A csatolt névjegyzékhez írom az ő nevüket is — írja Dr. Johnson —, mert Louisiana földjén végezték ki őket, az államtól erre az alkalomra kölcsönvett villamosszéken. *Velük együtt 1900 óta összesen 40 négert végeztek ki erőszak vádja miatt, fehéret pedig csak kettőt.*"

Dr. Johnson összehasonlította ezeket az adatokat az 1866-tól 1889-ig terjedő anyaggal — annak az időszaknak az adataival, amikor az „erőszak" vádjából még nem kovácsoltak politikai fegyvert a néger nép elnyomására. Dr. Johnson ezt írja:

„Ezekből a régebbi iratokból világosan kiderülnek az alábbi tények:

1. A polgárháború óta egészen a fehérek politikai hatalmának megszilárdulásáig az erőszakért járó büntetés csupán elzárás volt, sohasem halál. Gyakran felmentették a bűnöst. És mindig megkülönböztetést tettek «erőszak elkövetése» és «erőszak elkövetésének a szándéka» között.

2. A faji különbség bejegyzése csak a jegyzőkönyv pontossága céljából történt, de nem fajult még kasztmegkülönböztetéssé.

3. A fehérek politikai uralmának megszilárdulása után csakhamar bevezették a halálbüntetést az erőszak vétségére, és ebből szinte önként következett, hogy újra érvénybe léptették a Fekete Törvénykönyvet, amely a négerekre külön büntetéseket állapít meg."

Az állam hivatalos gyilkosságai példát mutatnak a lincselés törvénytelen gyilkosságainak elkövetésére, és a büntetlenül elkövetett lincselés lényegében nem különbözik az állam által elkövetett fajirtástól. Dr. Johnson, a louisianai lincselésekről írva, megjegyzi: „Demokratikus politikai formák mellett csakis terrorisztikus fogásokkal lehet antidemokratikus elnyomás alatt tartani egy népet, és ehhez kell a lincselés. A louisianai kongresszusi tagok

makacsul ellenezték a lincselés elleni törvények megszavazását. Louisianában az 1882 és 1948 közötti 66 év alatt 335 négerlincselést jegyeztek fel; ezeknek a lincseléseknek egynegyed része erőszak állítólagos elkövetése miatt történt."

Paul Washington, 24 éves leszerelt katona most Louisianában „erőszak" vádja miatt törvényes lincselés előtt áll. Feleségének, Velma Washingtonnak a bátyját 1941-ben lincselték meg. Dr. Johnson — kétségkívül a Washington-esettel kapcsolatban — ezt írja: „Felmerül az a kérdés, hogy vajjon egy olyan államban, amely 66 év alatt 335 négerlincselést tűrt el, pártatlannak lehet-e tekinteni a négerekkel szembeni *bármilyen* bírósági eljárást. Nyilvánvaló, hogy mind a 335 törvényen kívüli lincselés, mind pedig a louisianai 40 erőszak miatti *törvényes* kivégzés szervesen hozzátartozik a Fekete Törvénykönyv igazságszolgáltatási rendszeréhez, ez pedig a legkevésbbé sem fér össze a szövetségi alkotmány és a szövetségi állampolgári jogok törvényének szellemével . . ." Hozzátehetjük, hogy a fajirtás elleni egyezmény és az Egyesült Nemzetek Szervezete Alapokmányának szellemével sem.

Hogyan akadályozzák meg Georgiában gazdasági szankciókkal a szavazati jog gyakorlását

A szavazástól való „törvényes" elriasztó módszerek mellett, mint például a terror, a fenyegetés és az „erőszak" elkövetésének hazug vádja, az összeesküvés gazdasági nyomást is fejt ki azokkal a négerekkel szemben, akik megkísérlik, hogy alkotmányos jogukkal éljenek.

A Dél fehér ültetvényeseit, munkáltatóit és kereskedőit hagyományos összeesküvés szálai fűzik egymáshoz: sem állást, sem földet, házat, vetőmagot, műtrágyát, élelmiszert nem adnak azoknak a néger bérlőknek, részesbérlőknek és munkásoknak, akik szavaznak, vagy akár csak megkísérlik, hogy szavazzanak.

Ez az összeesküvés az újjáépítési korszak idején kezdődött, amikor ezek a szankciók, a Ku Klux Klan terrorjával párosulva, a 15. módosító szakasz megdöntésére szolgáltak. A szankciókat mind a mai napig alkalmazzák. Amióta megszüntették a Felszabadított Rabszolgák Hivatalát, amely egyéb támogatás mellett árucikkeket is osztott szét szükségben lévő volt rabszolgák között, a déli néger

sehonnan sem várhat segítséget, ha megfosztják földjétől, otthonától, állásától, vagy hitelétől — mert szavazni próbált.

„Azt mondják nekünk, hogy mindazok a színesbőrűek, akik szavaznak, éhen fognak halni a jövő évben" — mondta Emanuel Fortune 1874-ben egy kongresszusi vizsgálóbizottság előtt[28]. „Kénytelenek voltunk megkérni a kereskedőket, hogy előlegezzenek nekünk húst meg gabonát." Az ezzel egybehangzó tanúvallomások nem kevesebb, mint tizenhárom kötetet tesznek ki. És ma legalább kétszer ennyit tennének ki, ha akadna fórum, amely a tanúkat meghallgatná.

Az 1870-es állampolgári jogok törvényének 5. törvénycikke tízévi elzárást vagy 5 000 dollár pénzbüntetést szab ki arra, aki megkísérli, hogy bárkit is „megakadályozzon a 15. módosító szakaszban biztosított szavazati jog gyakorlásában — akár megvesztegetéssel, akár elbocsátással való fenyegetéssel, kilakoltatással... az illetőnek vagy családjának megfenyegetésével". Ez a törvénycikk büntetést szab ki arra, aki résztvesz a szavazati jog megvonására irányuló összeesküvésben, de ezt a törvénycikket az Egyesült Államok Legfelsőbb Bírósága 1881-ben hatálytalanította.

Amikor a századforduló körüli években a populista mozgalom — amint már láttuk — szavazásra bátorította a négereket, a vagyonos osztály, az egyéb megfélemlítési eszközök mellett, fokozta a gazdasági szankciók alkalmazását. De csak ritkán adtak ennek az összeesküvésnek írásban is kifejezést. Ilyen írásos dokumentum a demokratapárti hatóságok 1892-i körirata: „A demokratikus gazdákhoz és munkáltatókhoz", amelyben figyelmeztették őket a Populista Párt győzelmének „veszélyére", majd így folytatták:

„Ezt a veszélyt azonban mindaddig módotokban van még elhárítani, amíg teljhatalmúlag rendelkeztek tulajdonotokkal. Feltétlenül szükséges, hogy latbavessétek a bérlők, napszámosok és aratók feletti hatalmatokat... A populisták győzelme a földbérek, munkabérek, munkaórák rendezését és ellenőrzését jelentené, sztrájkokat az év bizonyos szakában... A magatok és társaitok békés élete, jóléte és boldogsága a ti gyors, erőteljes, határozott fellépésetektől függ olyanokkal szemben, akik a legnagyobb mértékben rátok vannak utalva."

[28] A volt felkelő államokban uralkodó állapotok vizsgálatával foglalkozó közös bizottság beszámolója.

Köztudomású, hogy az a sokmillió néger, aki még ma is a részesbérlet és haszonbérlet rabszolgaságában sínylődik, politikailag és gazdaságilag még mindig a földbirtokosok és a földbirtokosok ügyleteit finanszírozó bankármonopolisták hatalmában van. Gazdasági szankciókat alkalmaznak azok ellen a négerek ellen is, akik elég bátrak ahhoz, hogy hivatalos fórum elé vigyék ügyüket. Például Larkin Marshallt, közismert maconi (Georgia) néger lapkiadót, akit a Haladó Párt 1948-ban az Egyesült Államok szenátusába jelölt, június 28-án megfenyegették, hogy érvényesítik a vele szemben fennálló jelzálogkölcsön-követelést és elárverezik a házát, két nappal ezután pedig a Ku Klux Klan keresztet égetett el a háza előtt.

Faji törvények

Az összeesküvésnek megfelelő politikai légkörre és közhangulatra van szüksége ahhoz, hogy elérje célját: megszerezze az amerikai nép fölötti hatalmat azáltal, hogy szavazati jogától megfosztja és elnyomja a néger népet. Ezt a légkört a faji törvények egész sorával teremti meg — olyan államok törvényeivel, amelyek maguk is résztvesznek az összeesküvésben. Ennek a számszerint húsz államnak a fehér lakosságát már gyermekkorától kezdve magának a törvénynek a példája tanítja arra, hogy a néger alacsonyabbrendű és így nem szabad őt fehér honfitársaival egy vonalba helyezni, mert ez — amint a törvény nem egy esetben nyíltan ki is mondja — a fehérek bemocskolását jelentené.

A fehér gyermek hamar megtanulja, hogy a fehér embernek nem kell tiszteletben tartania a néger jogait. A fehér gyermek olyan elkülönített iskolákban tanulja meg ezt, amelyek már jellegüknél fogva is az erőszakra nevelik őt. Gyermekkorától kezdve azt látja, hogy a néger gyermekeknek jók a düledező, rosszul felszerelt, rettentően túlzsúfolt iskolák, ahol sokszor megfelelő egészségügyi berendezés sincs és amelyek gyakran az időjárással szemben sem nyujtanak védelmet — és nyilvánvalóan mindig jóval elmaradnak a fehér gyermekek iskolái mögött. Továbbá azt is látja, hogy a bírósági határozatok megtiltják a négereknek, hogy rendes környezetben lakjanak és nyomorúságos, túlzsúfolt negyedek omladozó házaiba kényszerítik őket.

Arra tanítják, hogy a néger a rendőrség kiszemelt céltáblája, és — amint a törvény ünnepélyesen előírja — nem tartják méltónak

arra, hogy a fehérekkel együtt utazzék, egyék, dolgozzék, egyszóval velük érintkezzék. A fehér gyermeknek addig mondják, míg elhiszi, hogy a néger származásánál fogva alacsonyabbrendű a fehérnél, nem alkalmas arra, hogy szavazzon, lusta, romlott erkölcsű, indulatos, egyedüli törekvése, hogy ösztöneit kielégítse. Folytonosan azt hallja, az ő magasztos élethivatása, hogy megóvja a fehér nő tisztaságát, a fehérek életmódjának és eszményeinek tisztaságát a néger mocsoktól. Szülei, tanárai, az egyház, a sajtó, a hatóságok, a tekintélyes és gazdag emberek, a mindennapi tanítások és tanulságok — mindez összevéve szilárdan belé rögzíti a fehér faj „felsőbbrendűségének" ismérveit és kizárólagos uralmának szükségességét. Mire felnő, egész beállítottsága már olyan, hogy ő is résztvesz abban az erőszakos, elnyomó tevékenységben, amelyet annyira hasznothajtónak talál ez az összeesküvés.

Igen sokan rámutattak már arra a hasonlóságra, amely Hitler zsidóellenes nürnbergi törvényei és az Egyesült Államoknak a fehér faj felsőbbrendűségét hirdető négerellenes törvényei között fennáll. Mindkét országban volt és az Egyesült Államokban még ma is megvan a faji előítéletek tébolya, a „tisztavérűség" tébolya, ahogy ezeket az előítéleteket a nácik és az amerikaiak közös kifejezéssel nevezték. Az Egyesült Államokban, ugyanúgy mint a multban a hitlerista Németországban, a törvény különösen szigorúan büntette, illetőleg bünteti ma is a „vérkeveredést" házasság vagy más kapcsolat útján. Mindkét rendszer arra kényszeríti a kiközösített kisebbséget, hogy honfitársaitól elkülönítve éljen. Mindkét ország: náci Németország és az Egyesült Államok faji alapon szabott, illetve szab ki büntetéseket állampolgáraira és nemcsak hogy megtagadja tőlük a rendőrség és a bíróság védelmét, hanem a rendőrséget és a bíróságot használja fel az ellenük intézett támadásokra.

A nácik — amint ezt törvényeik kimondták — „a német vér védelmében" hoztak intézkedéseket, s ugyanígy tesz többek között például Virginia is, amikor börtönbüntetéssel sujtja azokat, akik a választói névjegyzékbe hamis adatokat írnak be faji eredetüket illetően. A nácik megfosztották állampolgárságuktól mindazokat, akik nem voltak „germán vagy rokonfajú" vérből valók. És ugyanezt teszi sok déli állam is, ha nem is olyan szemérmetlen nyiltsággal, mint a hitleristák. A nácik nem egyszer őszintén elismerték, hogy hálával tartoznak az Egyesült Államoknak, amiért mintát adott nekik a saját faji törvénykezésükhöz. Egyik vezető

jogtudományi professzoruk, Dr. Heinrich Krieger egy őszinte csodálattól áthatott kötetben[29] fejtette ki az amerikai fajvédelem elméletét és gyakorlatát.

Az ilyen (faji) törvények legbőségesebb forrása a városi hatóság — írja Dr. Herbert Aptheker a *Masses and Mainstream* 1951 júliusi számában. — A Mason—Dixon vonaltól délre fekvő minden egyes helység törvénykönyve és igen sok tőle északra fekvőé is hemzseg a faji intézkedésektől. Ezek a törvénykönyvek rendszerint csak sokszorosított alakban vannak meg a helyi városházán, és nem iktatják be őket a nyomtatott törvénykönyvbe. Néhány rendelkezésre álló példa jól szemlélteti jellegüket.

Birmingham város (Alabama) rendeleteinek 597. cikke így szól: „Törvényellenes cselekedet, ha a négerek[30] és a fehérek együtt kártyáznak, kockáznak, dominóznak vagy egyéb társasjátékot játszanak." Azok, akik ilyen szörnyű vétségbe esnek, hathónapi elzárásnak vagy 100 dollár pénzbírságnak teszik ki magukat.

Az atlantai és a georgiai törvénykönyv arról is intézkedik, hogy színes fodrász ne fésüljön fehér nőket, továbbá, hogy színeseket ne lehessen a temetőnek fehérek számára fenntartott, elkülönített részébe temetni. Azonban még ennek a törvénynek tébolyult sovinizmusán is túltesz egy, az Egyesült Államok fővárosában hatályban lévő magánrendszabály, amelynek értelmében a kutyatemetőben korláttal kerítették el a fehérek kutyáinak sírját a színes gazdák kutyáinak sírhelyétől.

Tegyük hozzá, hogy az Egyesült Államok falvainak és városainak százai — kivált Délen és Nyugaton — eltiltják a négereket (illetve mexicóiakat és más színeseket) attól, hogy éjszakán át határaikon belül tartózkodjanak, vagy sok esetben attól, hogy a város területére lépjenek.

Húsz amerikai állam hozott elkülönítésre *kényszerítő* törvényeket. Az 1890-es alkotmány és Mississippi állam törvényei jellemzők mind a húsz déli állam faji törvényeire. Jóllehet a Mississippi-állambeli emberi jogok törvényének 3. szakasza kimondja, hogy „az Egyesült Államoknak valamennyi ebben az államban lakó állampolgára" Mississippi állampolgára, nyomban utána, a

[29] *Dr. H. Krieger.* Das Rassenrecht in den Vereinigten Staaten. (A faji torvény az Egyesült Államokban.) Berlin 1936.

[30] A faji törvényekben, az angol nyelvi szabállyal ellentétben, a *néger* szót csaknem mindig kisbetűvel írják.

8. szakasz 207-es tanügyi törvénycikke elrendeli az állampolgárok faj szerinti elkülönítését. Elrendeli, hogy „külön iskolákat tartsanak fenn a fehér és a négerfajú gyermekek számára".

Még a börtönben is gondoskodnak az elkülönítésről. A 10. szakasz fogházakra és börtönökre vonatkozó 225. cikke előírja, hogy a törvénykezés — amennyire lehet — gondoskodjék a fehér és fekete fegyencek elkülönítéséről.

Tilos a különböző fajok közötti házasságkötés. A 14. szakasz általános intézkedéseket tartalmazó 263. törvénycikke leszögezi, hogy: „Fehér ember házasságkötése négerrel, mulattal, vagy olyan személlyel, aki egynyolcadrészben vagy annál többen néger fajú, törvényellenes és érvénytelen."

A társadalmi egyenlőség vagy a vegyesházasság „népszerűsítése" is büntetendő cselekmény. Ez az intézkedés nyilvánvaló megszegése a szövetségi alkotmány emberi jogokra vonatkozó módosításainak. Az 1930-as Mississippi Törvénykönyv 20. fejezetének 1103. törvénycikke így szól: „Az a személy, cég vagy társaság, amely társadalmi egyenlőséget, fehérek és négerek közötti házasságkötést pártoló javaslatokat vagy érveket tartalmazó nyomtatott, gépelt vagy írott anyagot nyomat ki vagy terjeszt a közvélemény tájékoztatására és meggyőzésére, kihágást követ el és ötszáz dollárig terjedő pénzbírságra, vagy hat hónapot meg nem haladó elzárásra, vagy — a bíróság belátása szerint — mindkettőre ítélhető."

Elkülönítés a vonatokon. Az 1930-as Mississippi Törvénykönyv 20. fejezetének 1115. törvénycikke leszögezi: „Az a vasúttársaság, vagy annak a vasúttársaságnak a vezetője, amely nem gondoskodik arról, hogy minden személyszállító vonaton két vagy több utaskocsi legyen nem fehér fajúak részére — ahogy a törvény előírja —, vagy az a jegykezelő, aki nem gondoskodik arról, hogy minden utas a faja szerint kijelölt fülkében utazzék, kihágást követ el és húsz dollártól ötszáz dollárig terjedő pénzbírságra ítélhető."

Milton R. Konvitz ügyvéd, a Cornell Egyetemhez tartozó Ipari és Munkaügyi Viszonyok Iskolájának rendkívüli tanára, az amerikai faji törvényekről szóló tanulmányában ezt írja:

„A Mississippi-állambeli törvényekhez hasonló törvények vannak érvényben Virginiában, Észak-Karolinában, Dél-Karolinában, Georgiában, Alabamában, Floridában, Louisianában, Arkansasban, Oklahomában és Texasban is. Hasonló, bár kevésbbé szigorú törvények vannak Delaware-ben, Marylandben, Nyugat-Virginiában, Kentuckyben, Tennessee-ben és Missouriban. Delaware-ben, Maryland-

ben és Missouriban a törvény nem írja elő az elkülönítést a vonatokon. Nyolc északi állam (California, Colorado, Idaho, Indiana, Nebraska, Nevada, Oregon és Utah) tiltja a vegyesházasságot és néhány állam engedélyezi a külön iskolákat. Az északi államok nagyrészében a törvény nem írja elő a faji alapon létesülő kasztrendszert és sok államban a törvény kifejezetten eltiltja ezt. Ennek ellenére, éppen ezekben az államokban a közvélemény és a szokás sokszor kierőszakolja a megkülönböztetést.

Húsz államban előírják vagy kifejezetten megengedik a *tanulók elkülönítését.* Három államban a törvény még a süket és vak gyermekek között is kötelezővé teszi az iskolai elkülönítést. Tizenhat állam előírja az elkülönítést a fiatalkorú bűnözők között és a javítóintézetekben, és kilenc államban külön kereskedelmi és mezőgazdasági iskolák létesítését írja elő a törvény. Három állam kötelezővé teszi a külön iskolai könyvtárakat. Florida állam elrendeli, hogy a néger gyerekek tankönyveit külön helyen árusítsák. Tizenkét államban külön egyetemeket ír elő a törvény. Tizennégy államban külön tanítóképző van. Több államban néger gyerekeket csak néger tanerők taníthatnak és fehér gyerekeket csak fehér tanerők. Az egyik állam arról intézkedik, hogy fehér gyerekeket csak olyan fehér egyének taníthassanak, akik az Egyesült Államokban születtek, akiknek a szülei is angolul beszéltek és ők maguk is gyermekkoruk óta angolul beszélnek.

Tizennégy államban a törvény vasúti utazásra vonatkozó elkülönítéseket ír elő. Három állam elrendeli, hogy külön utazófülkék, hálófülkék és külön ágyneműs legyen a vonatokon a néger utasok részére. Nyolc állam külön várótermeket ír elő, tizenegy állam az autóbuszokon való elkülönítést. Ugyanezt kívánja meg tíz állam a villamosokon is, és három állam a személyszállító gőzösökön.

Két állam megkívánja a fajok szerinti elkülönítést a cirkuszban és a mutatványosbódékban. Három állam elkülönítést ír elő *parkokban, játszótereken és strandokon.* Három állam biliárd- és játéktermekben. Arkansas a lóversenytribünön. Tennessee és Virginia a színházakban és előadótermekben.

Törvények írják elő a *kórházakban* való elkülönítést is. Tizenegy államban az *elmebetegeket* is faj szerint kell elkülöníteni. Alabamában fehér ápolónő nem ápolhat néger férfit.

Tizenegy állam előírja *a büntető- és javítóintézetekben* való elkülönítést. Alabama és Tennessee azt is megkívánja, hogy ezekben az intézményekben külön fürdők legyenek a négerek részére, Arkansas előírja, hogy a négerek külön asztalnál egyenek és két másik állam megszabja, hogy külön hálóhelyiségekben aludjanak.

Egyes törvények az élet legkülönbözőbb vonatkozásaiban szabják meg az elkülönítést — olyan sok vonatkozásban, hogy fel sem lehet itt sorolni. De néhány példa is kellően megvilágítja a törvényesített

jimcrowizmus célját: Oklahoma külön *telefonfülkéket* ír elő a négerek részére. Egy texasi törvény megtiltja, hogy fehérek és négerek ökölvívómérkőzésre hívják ki egymást. Arkansas előírja a fajok elkülönítését a *szavazóhelyeken.* Georgiában néger pap csak néger párokat eskethet. Dél-Karolinában fehérek és négerek nem dolgozhatnak egy helyiségben a *gyapotszövőgyárakban* és nem használhatják egyidőben ugyanazokat a bejárati és kijárati ajtókat.

Ha egy állam nem hoz elkülönítő intézkedéseket valamilyen meghatározott vonatkozásban, ez korántsem jelenti azt, hogy abban a vonatkozásban nem érvényes a faji elkülönítés. Sok déli államnak és sok peremállamnak ugyan nincsenek elkülönítési törvényei a színházakra és szórakozóhelyekre, de ennek ellenére a négerek nem keveredhetnek a fehérekkel ezeken a helyeken, és nem is követelhetik, hogy beengedjék őket, mert ezekben az államokban nincsenek állampolgári jogokat megszabó törvények a négerek számára"[31].

Konvitz professzor teljes mértékben az Egyesült Államok kormányát teszi felelőssé a néger nép megnyomorításának bűnéért.

„A kongresszus nem volt hajlandó törvényt hozni a választói adó eltörlésére; nem volt hajlandó gondoskodni arról, hogy a szövetségi törvény szankcióit hatékonyan alkalmazzák a lincselésre; nem volt hajlandó büntetendő cselekménynek nyilvánítani a megkülönböztetést a magánalkalmaztatásban, az államok közötti kereskedelmi forgalomban, és nem volt hajlandó az állampolgári jogokat meghatározó és biztosító törvényeket hozni Washingtonban. A Legfelsőbb Bíróság nem nyilvánította alkotmányellenesnek a jimcrowizmust az államokon belüli kereskedelmi forgalomban, nem helyezte hatályon kívül az elkülönítést az iskolákban; ezzel megtagadta az egyenlő elbánást és a törvény előtti egyenlőség elvét. A Legfelsőbb Bíróság nem helyezte törvényen kívül a tulajdon eladására és bérletére vonatkozó korlátozó intézkedéseket; nem nyilvánította alkotmányellenesnek a választói adót, mint a szövetségi alkotmány biztosította jogra és privilégiumra kivetett adót. A Legfelsőbb Bíróság kiszolgáltatta a négereket az egyes államok kényére-kedvére; csakis az államok határozhatják meg és biztosíthatják az állampolgári jogokat. A néger az Egyesült Államok állampolgára, és mégis oly vékony szál fűzi őt a szövetségi kormányhoz, hogy amikor életének, szabadságának vagy tulajdonának megvédéséről van szó, a kormány kénytelen beismerni tehetetlenségét"[32].

A szövetségi kormányt, véleményünk szerint, kényszeríteni kellene: ismerje el bűnösségét, amely mint letagadhatatlan történeti tény áll az egész világ előtt. Egy kormány tehetetlensége akkor,

---

[31] „An Appeal to the World." 44—45. old.
[32] Ugyanott, 45—46. old.

amikor állampolgárainak megvédéséről van szó, egyértelmű a bűnösséggel. Később még részletesen rátérünk az Egyesült Államok kormányának sajátos szerepére ebben az összeesküvésben. Egyelőre a reakciós tőke és a különböző államok szerepére mutatunk rá nyomatékosabban. Az egyes államok által hozott megkülönböztető jimcrow-törvények eredményeképpen a monopoltőke hasznot húz az alacsony birtokbecslésből és a négerek intézményeinek fenntartására: iskolákra, utakra, játszóterekre, parkokra és egészségügyi berendezésekre kivetett alacsony adók révén is. Nemcsak közvetlenül húz ebből hasznot Délen, hanem közvetve is hasznot biztosít neki az egész országban az elkülönítés, amelyet törvény léptetett érvénybe és amelynek az a célja, hogy megbontsa a szakszervezeti és politikai mozgalmak egységét és ezzel biztosítsa az alacsony munkabéreket és magas profitokat.

A faji törvényeknek ez a rendszere, a négerellenes összeesküvés, amelynek részesei a monopolisták, akik profitot húznak belőle, az államok és hivatalnokaik, akik megvalósítják az összeesküvés céljait és a szövetségi kormány, amely ezt megengedi — mindez együttvéve évente súlyos dollármilliókat hoz a Dél acél- és elektromosiparát kézbentartó Morgan-érdekeltségnek, a Rockefeller olajérdekeltségnek, a du Pont vegyiparnak, a pamut- és húsiparnak és közvetítő bankjaiknak, amelyek a déli mezőgazdaságot tartják kézben. Ezeknek és a többi Wall Street-érdekeltségnek a képviselői a Dél politikai és gazdasági kényurai. Ők uralkodnak a törvényhozó testületeken, a kormányzókon, ők a hangadók a pártértekezleteken és sokszor ők irányítanak egész megyéket, városokat és falvakat. Hatalmuk megnyilvánul a faji törvényekben és a terrorban, és sokhelyt közvetlenül ők irányítják a rendőrséget és a bíróságokat is.

Állami engedéllyel működő, fajirtásra uszító szervezetek

Az állam felelősségét és részvételét ebben a fajirtó összeesküvésben még világosabban bizonyítja az, hogy tudatosan engedélyezi a négerellenes terrorcselekedetek végrehajtására alakult fajvédő szervezeteket. Ezeket a szervezeteket a különböző államok működési engedéllyel látják el és mint „altruista, nem haszonra dolgozó egyleteknek, jótékonycélú felebaráti intézményeknek és nevelő testületeknek", adómentességet biztosítanak nekik. Az az

engedély, amelyet az illetékes állam államtitkára bocsát ki átlag tíz dolláros névleges díj lefizetése ellenében, a jóváhagyott társulatoknak járó minden előjogot és teljes sérthetetlenséget biztosít számukra. Nemcsak az adómentesség lényeges kedvezményét jelenti, hanem biztosítja a terrorista szervezet tagjait a kártérítési perek ellen is. Az engedély továbbá rendszerint azzal a joggal is felruházza a szervezetet, hogy „fiókszervezeteket" létesítsen az Egyesült Államok minden részében. Ezenfelül az Egyesült Államok Adóhivatala és Pénzügyminisztériuma is többnyire elfogadja, hogy az egyes államok ezeket a terrorista csoportokat nem haszonra dolgozó intézményeknek minősítik, és felmenti őket a szövetségi társulati adók fizetése alól. Döntő bizonyítéka ez annak, hogy az Egyesült Államok kormánya, a fajirtók terrorista magánügynökségeinek pártolása révén, maga is bűnrészese az összeesküvésnek.

Légiónyi azoknak a fajirtó bandáknak a száma, amelyek a szövetségi kormány és az egyes államok kormányai jóváhagyását és törvényes felhatalmazását élvezik. Az alábbi jegyzék csak a leghírhedtebbek közül sorol fel néhányat:

1. Eredeti Déli Klanok (Georgia) Engedélyezett Társaság.
2. A Floridai Ku Klux Klan Lovagjai Engedélyezett Társaság.
3. Alabamai Klanok Szövetsége Engedélyezett Társaság.
4. A Kavalierek Klanjának Lovagjai (Virginia) Engedélyezett Társaság.
5. Dixie Egyesült Fiai (Tennessee) Engedélyezett Társaság.
6. Az Amerikai Partok Őrei (Virginia) Engedélyezett Társaság.
7. Amerikai Keystone Társaság (Pennsylvania) Engedélyezett Társaság.
8. Keresztény Amerikaiak Társasága (Texas) Engedélyezett Társaság.
9. A Tényeket Felderítők Egyesülete (Georgia) Engedélyezett Társaság.
10. A Szabad Vállalkozásért Harcolók Egyesülete (Texas), Engedélyezett Társaság.
11. Szabad Fehér Amerikaiak Szövetsége (Tennessee) Engedélyezett Társaság.
12. Mason-Dixon Társaság (Kentucky) Engedélyezett Társaság.
13. „Mi vagyunk a nép" (Georgia) Engedélyezett Társaság.

14. Vigilánsok Társasága (Georgia) Engedélyezett Társaság.

15. Leszerelt Katonák és Hazafiak Munkaszövetsége (Tennessee) Engedélyezett Társaság.

16. Amerikai Hazafiak Rendje (Texas) Engedélyezett Társaság.

17. Déli Bizottság az Alkotmány Megvédésére (Texas) Engedélyezett Társaság.

18. Patrick Henrikek Társasága (Georgia) Engedélyezett Társaság.

19. Déli Államok Ipari Tanácsa (Tennessee) Engedélyezett Társaság.

20. Kisvállalkozók Országos Egyesülete (Michigan) Engedélyezett Társaság.

Hogy milyen veszélyes, pusztító mérget terjesztenek ezek a fajvédő szervezetek, az kiderül Stetson Kennedy különleges megbízottnak a Georgiai Nyomozó Irodához és a Szövetségi Nyomozó Irodához benyujtott bizalmas jelentéseiben részletesen tárgyalt adatokból. Ezek a jelentések, amelyeket — mint Kennedy írja — a hivatalos közegek elsüllyesztettek, beszámolnak az atlantai (Georgia) Ku Klux Klan négerellenes „próbapogromjairól".

A következőket tudjuk meg belőlük:

1. Az atlantai Ku Klux Klan a városnak úgyszólván valamennyi taxisoffőrjét beszervezte a Klanba azzal a céllal, hogy a négerellenes pogromoknál felhasználhassa kocsijaikat, amelyek közül több rádió adó-vevő készülékkel van ellátva. Már 1946 januárjában jelentették az atlantai 1. sz. Klavernában (Whitehall Street 198½), hogy a város csaknem valamennyi taxisoffőrjét beszervezték a Klanba. Samuel Green Nagysárkány erre azt indítványozta, hogy a „felvételi kérvények ügyében hozzanak érdemleges döntést, mert rövidesen eljön az a nap, amikor minden taxira szükségünk lesz Atlantában, hogy gyors munkát végezhessünk". Greent megnyugtatták, hogy a Klansoffőrök „készen állnak és ha hívják őket, ott lesznek".

Vádoljuk a Ku Klux Klant, hogy hatalmában tartja az atlantai taxivállalatokat — csak az kaphat állást, aki csatlakozik a Klanhoz.

2. A Klan időnként „próbamozgósításokat" rendez, 1946 március 7-étől kezdődően, amikor G. T. Brown Nagy Titán az atlantai 213. sz. Klavernából a következő üzenetet küldte Samuel Roper Legfőbb Ciklopsznak a 297. sz. Klavernába: „Fel, hű testvéreim! Siessetek keletatlantai testvéreitek segítségére, amilyen gyorsan tudtok! Nagyfontosságú feladatot kell véghezvinni!" A tagokat arra buzdítják, hogy „Klan-tevékenységük" alatt viseljenek maguknál pisztolyt, gumibotot, késeket és boxereket.

3. Ugyanekkor Roper Legfőbb Ciklopsz a 297. sz. Klaverna Klan-tagjával, Ben Culpepperrel folytatott beszélgetésében megkérdezte Culpeppertől, aki a szövetségi kormány egyik fegyverraktárában a gépfegyverosztályon teljesített szolgálatot, nem lehetne-e valamilyen módon ellopni a fegyvereket a Klan részére. Azt a megoldást ajánlotta, hogy Klan-emberek „gyöngéden fejbeütik" és megkötözik Culpeppert, hogy a dolognak az a látszata legyen, hogy Culpeppert erőszakosan lefegyverezték és így rabolták ki a raktárt. Culpepper ezt felelte: „Abból, amit a kormány nem tud rámbizonyítani, nem lehet semmi bajom." (Ezt a jelentést továbbították az Egyesült Államok Igazságügyminisztériumának, de ahelyett hogy elbocsátották volna Culpeppert, vagy eljárást indítottak volna ellene, raktárfőrökhelyettesnek léptették elő a Déli Körzeti Hivatal Hadfelszerelési Ügyosztályára.)

4. Titkos kulcsot vezettek be telefonon keresztül történő mozgósításokra. A kulcs Atlanta város mozgósítási pontjait titkos névvel jelöli. Így például a város központjában lévő Five Pointsot „Kínai negyed" névvel jelölik, Buckhead nevű külvárosát „Fekete Sziklának" nevezik. Cliff Vitturra a telefonbeszélgetések során csak „Tiszta víz" Klan-név alatt szabad hivatkozni és az irányítása alatt álló Klavalier Katonai Ügyosztály neve „Üreg a falban". A Klan-tagok nem a nevükön jelentkeznek, hanem számokkal igazolják magukat.

5. Eugene Talmadge, mint kormányzójelölt, a Klan beígért támogatásáért viszonzásképpen megígérte, hogy szabad kezet enged a Klannak a négerellenes zavargásokban, mielőtt az állami miliciát kirendelné. Fia, Herman Talmadge, a jelenlegi kormányzó is kötelezőnek ismerte el magára nézve apja ígéreteit.

Ezeket a sajátosan amerikai módszereket úgy lehetne tekinteni, mint felnőtt emberek gyermekes játszadozásának mulatságos példáit, ha nem robbannának ki oly gyakran véres erőszakban, mégpedig többnyire négerek elleni erőszakban. Mindennapos amerikai szokás, hogy olyankor, amikor egy lincselő bandát összecsődítenek, hogy elfogjon egy menekülő négert, akit Klan-tagok vagy mások kiszemeltek arra, hogy „erőszak" elkövetésével vádolják, egyes személyeket rendőrségi közegek hatáskörével ruháznak fel. Sok négert tehát „törvényesen" gyilkolnak meg, amikor a csőcselékhez tartozó ilyen meghatalmazott emberek azért lövik le, mert „ellenállást fejtett ki a letartóztatással szemben". Ezeket a meghatalmazottakat a bíróság csaknem minden esetben felmenti.

Tétlen és hiszékeny emberek, akiket megöl az unalom és akiknél a fehér faj kizárólagos uralmának tanai és megvalósítása testi és szellemi degenerációra vezetett, erősen hajlanak arra,

hogy engedelmeskedjenek a lincselésre való buzdításnak, különösen akkor, ha ezt a cselekedetet a felbujtók az állampolgári erények mezébe öltöztetik és az állítólagos durva támadásokkal szemben, a szent ügy megvédelmezésének dicsfényével övezik. Ennek tulajdonítható, hogy azon a sokezer négeren kívül, akiknek a meggyilkolásáról nem maradt feljegyzés, 1882 és 1950 között Mississippiben 534 négert lincselt meg a csőcselék, Georgiában 491-et, Texasban 352-t, Louisianában 335-öt, Alabamában 299-et, Floridában 256-ot, Arkansasban 226-ot és Tennessee-ben 204-et. Ezekért a bűncselekményekért úgyszólván senkit sem büntetnek meg soha, mert a rendőrség és a bíróság együttműködik elkövetőikkel. Ilyenfajta emberek, amilyenekről Kennedy ír, 1882 és 1950 között 3 436 feljegyzett négerlincselést követtek el és sokezer néger megölésére uszítottak, akiknek a halála följegyzetlen maradt[33].

A New Orleansi Művelődési Alap déli konferenciája Battlehez, Virginia kormányzójához intézett levelében — amelyben kegyelmet kér a „Martinsville-i Hét" számára — megállapítja: „Délen valóságos rögeszmévé lett az erőszak elkövetésének gyanúja, és ez arra vezet, hogy ha a néger bármi módon igyekszik a helyzetén javítani, nyomban rásütik a déli nők erénye elleni támadás vádját." Az Egyesült Államok statisztikai adataira támaszkodva, a konferencia leszögezte, hogy „az erőszaknak halálbüntetéssel való megtorlása faji megtorlás — elnyomó intézkedés, amely Délen csaknem kizárólag a négereket sujtja". A levél kormánystatisztikai adatokra hivatkozik, amelyek kimutatják, hogy : 1. A tizenhárom déli államban 1938 és 1948 között 187 négerrel szemben mindössze tizenöt fehéret végeztek ki erőszak elkövetése miatt. 2. Egyazon körzetben, egyazon időszakban 475 négerrel szemben 219 fehéret végeztek ki gyilkosság miatt.

A dixiekraták

Egy összeesküvés keretében is — ugyanúgy, mint bármilyen más kollektív vállalkozáson belül — adódhatnak nézeteltérések a kívánt cél megvalósítását illetően. Ez áll arra az összeesküvésre is, amelyben a monopoltőke szövetkezett a szövetségi kormánnyal és az egyes államok kormányával a néger nép elleni fajirtó erő-

[33] Az alabamai Tuskagee Intézet statisztikai adatai.

szakra. Ez az összeesküvés — noha kitűnően összehangolt és minden vonatkozásban jól kapcsolódnak egymásba a láncszemei — mégsem működik egészen tökéletesen. Különösen sokat veszített tökélyéből a második világháború után, amikor a néger nép újult erővel mutatta meg azt az életbevágóan döntő elhatározását, hogy javít helyzetén és lerázza az embertelen elnyomás igáját.

Így történt, hogy 1946-ban nézeteltérés támadt abban a kérdésben, hogy mi lenne a legcélravezetőbb mód a négerek elnyomásának további fenntartására. Az összeesküvés egyik szárnya, amelynek névleges feje Truman elnök volt, úgy érezte, tudomást kell vennie arról, hogy milyen széleskörű és egyre fokozódó visszatetszést és felháborodást keltett világszerte az amerikaiak bánásmódja a „néger fajú" amerikaiakkal szemben. Az összeesküvőknek ez a szárnya érezte, hogy valamilyen engedményt kell tennie a világ közvéleményének, minthogy az amerikaiaknak az egyén szent és sérthetetlen voltáról, a szabad választás jogáról, a fajok egyenjogúságáról és a kétpártrendszer előnyeiről hangoztatott tételeinek hitelét erősen rontotta az a mindenütt kiütköző tény, hogy Amerikán belül az amerikaiak egy részét elnyomják. Az egyén sérthetetlenségének megvédéséről hangoztatott szavak üresen kongnak az amerikai négerek faji alapon történő tömeges legyilkolásának tényével szemben. A tömeges erőszak, amelyet otthon a nemfehér fajúak szavazásának megakadályozására alkalmaznak, rávilágított a Külügyminisztériumnak a szabad választások kérdésében külföldön kifejtett propagandája hamis voltára. A kétpártrendszer előnyeit fejtegető érvek meggyőző erejét pedig csökkentette az a körülmény, hogy a két vezető amerikai pártnak azonos programja van és az Egyesült Államok jelentős részében csak az egyik párt működhetik.

Ezért az összeesküvők egy része manőverezési lehetőséget akart magának biztosítani, hogy ilymódon a négereket is elnyomhassa és közben azt is bizonygathassa, hogy a négerek elleni fajirtás fokozatosan alábbhagy az Egyesült Államokban. Ki akarta nyilvánítani, hogy tagjai tisztában vannak ezzel a problémával és „a demokrácia lassú, de biztos eszközeivel" meg fogják ezt oldani.

A Demokrata Párt másik, dixiekraták néven ismert, győztesnek bizonyuló szárnya továbbra is meg akart maradni az elnyomás régi, nyílt és szégyentelen módszerei mellett, úgy vélekedvén, hogy az engedékenységnek még a látszata is veszélyes lehet. Nem szabad — mondták ennek a szárnynak a tagjai —, hogy

akár csak azt a látszatot is keltsük, hogy szélnek eresztjük a fehér faj kizárólagos uralmának jó, öreg, kipróbált és bevált „amerikai" elveit. A demagóg engedmények — mondták —, még ha mi tudjuk is, hogy mindez csak demagógia, azzal a kockázattal járnak, hogy a négerek és a fehérek tényleg el is hiszik azt, amit *látszólag* hisznek azok, akik azt állítják, hogy engedményeket tesznek. Az itthoni álláspont a döntő. Ha külföldön hisznek a fajok egyenlőségében, nem az a megoldás, hogy mi fogadjuk el a fajok közötti egyenlőségnek ezt az amerikai szellemmel ellentétes elvét, hanem az, hogy ők fogadják el a fehér faj kizárólagos uralmának igazi amerikai tételét. Így érveltek a dixiekraták, és ők győztek az összeesküvők két frakciója közötti vitában.

Az összeesküvők közötti, taktikai vonatkozású nézeteltérés 1946 december 5-én kezdődött, amikor Truman elnök kijelölt tizenöt állampolgárt, hogy vizsgálják meg az Egyesült Államokban az állampolgári szabadságjogok állását. Az ebből eredő jelentésnek, amely 1947 októberében „To Secure These Rights" címen jelent meg, fő tárgya a néger népen elkövetett jogfosztás, megkülönböztetés, elkülönítés és gyilkosság volt. Noha a jelentés mosakodás volt és kisebbíteni igyekezett a néger nép elleni, hosszú multra visszatekintő és intézményesített gaztetteket, ezek a gaztettek annyira elharapóztak már, olyan szörnyű, vérlázító és mindenekfölött kétségbevonhatatlan, elvitathatatlan tények, hogy a jelentés nagy részében a faji üldözés folytán az amerikaiak tömegeit sujtó elnyomással kellett foglalkozni.

A jelentés írója félszemmel a külföld közvéleménye felé sandít. Ezt elárulja Dean Acheson, akkor helyettes külügyminiszter 1946 május 8-i levele a Munkaalkalmak Igazságos Elosztásának Szövetségi Bizottságához. A levél egyik szakasza így szól:

„... kisebbségi csoportjainkkal szemben érvényesített megkülönböztetési politikánknak kedvezőtlen hatása van más országokkal való kapcsolatainkra. Külföldi ujságok és egyéb szószólók újra meg újra emlékeztetnek bennünket arra, hogy a különböző kisebbségekkel szembeni bánásmódunk egyáltalán nem megfelelő. Ha ezek a hangok olykor túlzottak is és nem is minden esetben jogosak, igen sokszor találóan mutatnak rá a faji, vallási vagy nemzetiségi eredetű megkülönböztetésekre. Gyakran szinte lehetetlen kielégítő választ adni külföldi bírálóinknak; túlságosan mély a szakadék hangoztatott elveink és egy sajátos helyzet tényei között, semhogy át lehessen azt hidalni. A gyanakvás és rosszalás légköre, amelyet az Egyesült Államok

kisebbségekkel szembeni magatartása más országokban teremt, komoly akadálya annak, hogy kölcsönös megértés és bizalom fejlődhessék ki az Egyesült Államok és ezen országok között. Nemzetközi kapcsolataink egyszerűben meg fognak javulni, amint a gyanakvásnak és rosszalásnak ezek az okai megszűnnek"[34].

A szakadék „hangoztatott elveink és egy sajátos helyzet tényei között" még nagyobb lett azóta, hogy Dean Acheson ezeket a szavakat leírta. Roosevelt elnök halála óta egyre rosszabbodik a néger nép helyzete az Egyesült Államokban — noha helyzetük lényeges elemei akkor is ugyanazok voltak, mint most. Ennek az állandó rosszabbodásnak egyik oka a dixiekraták győzelmes „harca" azon javaslatok ellen, amelyeket összeesküvő társaik nyilvánvalóan demagóg célzattal indítványoztak. Ezek a javaslatok arra vonatkoztak, hogy szövetségi törvény útján szüntessék meg a lincselést, létesítsenek szövetségi bizottságokat a munkaalkalmak igazságos elosztására, és erősítsék meg az Igazságügyminisztériumot, hogy érvényt szerezhessen az ország törvényeinek a déli államokban.

Ezeket az intézkedéseket az Állampolgári Jogok Elnöki Bizottsága javasolta 1947-ben. Javasolta, hogy az Egyesült Államok kormánya védje meg állampolgárait a törvényen kívüli akasztástól, hogy ne kelljen az amerikaiaknak adót fizetniök a szavazás jogáért, hogy valamennyi amerikai faji megkülönböztetés nélkül együtt élhessen és fajára és színére való tekintet nélkül dolgozhasson. Négy év telt el azóta, és ezek közül a javaslatok közül még egyet sem iktattak törvénybe.

Ezek a javaslatok bekerültek a Republikánus és a Demokrata Párt 1948-as választási programjába, hogy így megszerezzék az igen tekintélyes számú északi néger szavazatokat. Noha ezekért a javaslatokért igazában sohasem harcoltak, azokat sohasem támogatták, és nem is valósították meg őket, puszta említésük is elég volt ahhoz, hogy létrehozza a Dixiekrata-szövetséget. Ezek a dixiekraták különvéleményen levő konzervatív déli demokratapártiak. Céljuk — amit sikerült is elérniök — az volt, hogy Truman elnököt teljesen eltérítsék a javaslatok hatékony támogatására vonatkozó tényleges vagy látszólagos szándékától. Így gyakorolt nyomást az összeesküvők egyik frakciója a másikra, hogy továbbra is fenntarthassa a négerek elnyomásának hagyományos módszereit.

A Dixiekrata-mozgalom azért nevezetes, mert egy nyiltan faji alapon álló párt mozgalma; arra az „alaptételre" épül, hogy

[34] „To Secure These Rights." 146. old.

egyes amerikaiak olyan jogokat és kedvezményeket élvezhetnek, amelyek más amerikaiakat nem illetnek meg. A mozgalom az 1948-as elnökválasztáson jelölteket állított az Egyesült Államok elnöki és alelnöki posztjára, és, noha csak néhány államban szerepelt hivatalosan a választásokon, mégis mintegy másfélmillió szavazatot kapott. A Dixiekrata-mozgalom politikája a fehérek kizárólagos uralmát hirdető elmélet legotrombább megnyilvánulása. Ideológiájában ott van az erőszakkal való állandó fenyegetőzés. A déli Demokrata Párt reakciós magva körül szerveződött meg és csaknem minden hivatalos okmányában, jelöltjeinek és támogatóinak programbeszédeiben — ezek közül nem egy a rádión keresztül és valamennyi nyilvánosan hangzott el — közvetlenül vagy közvetve a néger nép elleni erőszakra uszított.

A Dixiekrata-mozgalomra jellemző az is, hogy választási propagandairataikban nem egyszer még a négerek ember voltát is tagadták és sűrűn bizonygatták, hogy ha megadnák a négereknek az alkotmány biztosította állampolgári jogokat, ebből csak erőszak származna.

A Dixiekrata-mozgalommal szembeszökően napvilágra került a néger nép elleni összeesküvés, vagy legalább is annak egy része. Nem is próbálta ezt senki sem tagadni. Annál inkább igyekeztek igazolást találni rá.

Az alabamai, Mississippi-állambeli és délkarolinai Demokrata Pártok — amelyeknek hangadói személy szerint is csaknem azonosak voltak az ottani kormányok tagjaival — nyiltan megegyeztek abban, hogy megtagadják a néger néptől jogait. Ezeknek az államoknak Demokrata Pártjukon keresztül kinyilvánított állásfoglalása azt eredményezte, hogy országszerte elszabotálták azt, hogy — akár csak taktikai okokból is — előmozdítsák a négerek jogainak ügyét.

A dixiekraták, vagy ahogy hivatalosan nevezik magukat: Az Államok Jogait Védő Demokraták, 1948-ban politikai gyűlést tartottak Houstonban (Texas). J. Strom Thurmondot, Dél-Karolina akkori kormányzóját jelölték elnöküknek. Fielding L. Wrightet, Mississippi kormányzóját — aki ragaszkodott ahhoz, hogy törvényesített gyilkosságot kövessenek el Willie McGee-n egy olyan bűnért, amelyet soha nem követett el — jelölték az Egyesült Államok alelnökének. A Dixiekrata-kampány az első perctől kezdve hangsúlyozta, hogy a fajok egyenlőségéről elhangzott indítványok „a Kreml amerikaellenes cselszövései".

A Dixiekrata-kampány hangjára jellemző ez az egyik igen fontos iratukból vett részlet:

„Ha abból a magától értetődő tételből indulunk ki, hogy a fehérek és a feketék különbözők, minden nehézség nélkül eljutunk ahhoz a konklúzióhoz, hogy nem egyenlők és soha nem is lehetnek egyenlők. A ló és a tehén például nem egyenlők. Az a táplálék, ami a lónak elegendő egy napi munka elvégzéséhez, a tehénnek kevés ahhoz, hogy jól tejeljen. Nem egyenlők, és ha mindkettőjük legfőbb érdekeit tartjuk szem előtt, nem is szabad velük egyenlően bánnunk. Az arany is, az ezüst is nemesfém, mégsem egyenlők. Csaknem minden tekintetben különbözők . . .

Az egyenlőség elmélete kommunista elmélet. Mindenkit az élettelen tárgy színvonalára süllyeszt. Faji szempontból nézve, az ilyen elmélet általános elfogadásának logikus végső következménye: a világ valamennyi népének és fajának összeolvadása egy fajjá"[35].

Az alábbi idézet pedig — a választói adóval kapcsolatban — megmutatja, hogyan vélekednek a dixiekraták a néger nép képességeiről:

„A néger tropikus éghajlat szülötte. Ezen az éghajlaton nagy bőségben terem a gyümölcs és a kókuszdió és nem kell az időjárás ellen ruházattal védekezni. A néger tehát sohasem érezte szükségét annak, hogy önkéntes együttműködés alapján termeljen valamit. A dzsungel társadalmának szükségletei csekélyek és nem kívánják meg az árutermelést, szállítást és adás-vételt. A néger faj alkata ehhez a körülményhez idomult és ennél az alkatnál fogva a négerben fel sem merülhet az a gondolat, hogy önként együttműködjön. Ugyanebből az okból a négerek és egyes fehérek, akikből szintén hiányzik a fenti erény, sohasem fognak önként adót fizetni . . . A választói adó elkülöníti egymástól azokat, akik a maguk jószántából nem támogatnák a kormányt és azokat, akik önként támogatják"[36].

Az elkülönítést illetően a kézikönyv ezt írja:

„Az elkülönítés joga bizonyos értelemben ugyanolyan jog, mint a gyülekezés joga. Az alkotmány biztosítja a békés gyülekezés jogát. Az elkülönítés joga természetes jog, és ha ezt elvitatják, nem érezhetjük magunkat többé szabadnak. Amerika az elkülönítés híveinek hazája. Az amerikaiak követelik az elkülönítés jogát"[37].

Továbbá:

„De azt mondhatják, hogy igazságtalan dolog eltiltani a nége-

[35] Az Államok Jogait Védő Demokraták tájékoztatója és előadói kézikönyve. Az Államok Jogait Védő Demokraták választói kampánybizottságának központja kiadása. Jackson, Mississippi. 51. old.
[36] Ugyanott, 52, 53. old.
[37] Ugyanott, 54. old.

reket a nyilvános helyek, mint például szállodák, kávéházak, színházak, továbbá fodrászüzletek, kozmetikai intézetek stb. használatától, és arra kényszeríteni őket, hogy jimcrow-kocsikon utazzanak.

Az igazságtalanság vádjával fölösleges közelebbről foglalkozni. A fehérek csak fehérekkel léphetnek üzleti összeköttetésbe, — a négerek csak négerekkel. A fehér emberre nem kötelező, hogy néger közcélokra költse a pénzét; ugyanígy a néger sem tartozik pénzét fehér közcélú intézményekre költeni"[38].

Frank M. Dixon, Alabama kormányzója, 1948 július 17-én Birminghamben (Alabama), Az Államok Jogait Védő Demokraták konferenciáján Thurmond és Wright jelölését támogató beszédében, amellyel az egész konferencia alaphangját megadta, ezt mondta:

„Ez a rothadt program a feketék és fehérek közötti minden különbség, minden különválasztás eltörlését akarja. Nyiltan vallja ezt. A Délt nagy olvasztótégellyé akarják változtatni a fehérek és négerek társadalmi, politikai és gazdasági elkeveredésének megvalósítására. Ez a program le akar bennünket süllyeszteni egy korcs, alacsonyabbrendű, kevertvérű faj színvonalára, csúfot űz angolszász örökségünkből, bebörtönzéssel akarja megtörni vezetőinket, hogy ezzel megsemmisítse reményeinket, törekvéseinket, jövőnket és gyermekeink jövőjét"[39].

Thurmond kormányzó, az Egyesült Államok egyik elnökjelöltje kijelentette: az a javaslat, hogy alakítsanak bizottságot, amely gondoskodik a négerek méltányos alkalmazásáról és küzd a faji megkülönböztetés megszüntetéséért a munkáltatás terén, „egy orosz törvény mintájára készült, amelyet Sztálin hozott 1930 körül ... a nemzetiségek egyenjogúságára vonatkozólag. A méltányos alkalmazásról gondoskodó bizottság kiválóan megfelel az orosz kormányformának ... Annál kevésbbé alkalmas arra, hogy a szabad Amerikában fejtse ki tevékenységét, vagy bármely más szabad országban, ahol tiszteletben tartják az egyén emberi méltóságát és értékét." Thurmond a lincselés elleni törvényjavaslatot zsarnokságnak minősítette és feltette a kérdést: „Lehet-e valami kevésbbé amerikai?" Különösen kikelt azok ellen a javaslatok ellen, amelyek el akarják törölni a jimcrow-törvényeket az amerikai hadseregben. Azt mondta: „vannak emberek, akik még a katonák erkölcsi szilárdságának és az ország biztonságának

[38] Ugyanott, 55. old.
[39] Ugyanott, 43, 44. old.

feláldozása árán és az ország védelmével megbízott katonai vezetők tanácsa ellenére is készek megszüntetni a faji megkülönböztetést a hadseregben. Katonai szolgálatot teljesítő ifjainkat nem szabad fölösleges veszélynek kitennünk. Az amerikai nép nem akarja, hogy fiait olyan helyzetbe hozzák, amelyet a katonai vezetők veszélyesnek tartanak, csupán azért, hogy az ország egyes politikusai megnyerjék maguknak egy blokk szavazatát"[40].

Noha a Dixiekrata-mozgalom nem választotta meg jelöltjeit — amit igazában nem is szándékozott sohasem megtenni —, működése teljes mértékben eredményes volt: sikerült Truman elnököt, a Demokrata Pártot és más összeesküvőtársait visszatérítenie a néger nép elnyomásának hagyományos módszereihez. A harc álharc volt, nem egyéb, mint a felelősség megosztása az összeesküvésen belül. A dixiekraták feladata volt az, hogy elkendőzzék: az összeesküvés egy pillanatig sem haladt az Elnöki Bizottság javaslatainak a vonalán. Látszólagos nyomást gyakorolt a kongresszusra, a Legfelsőbb Bíróságra és az elnökre, és ezek mind a hárman engedtek a nyomásnak. A Legfelsőbb Bíróság lényegében ugyanúgy folytatta tevékenységét, mint ötven év óta mindig, és továbbra is megtalálta a kibúvókat az ország legfőbb törvénykönyvének, az Egyesült Államok alkotmányának rendelkezései alól. A kongresszus ezután is határozottan elutasította hogy megszavazza a négerek állampolgári jogaira vonatkozó törvényjavaslatokat, az elnök pedig nagy hatalma és az alkotmány értelmében reá háruló nagy kötelezettségei ellenére semmit sem tett ez ellen.

Az elnök kétszínűségére rávilágít egy Arthur Krocknak adott nyilatkozata, amely a *New York Times* 1950 február 15-i számában jelent meg. A nyilatkozat az elnök véleményét tartalmazta a Munkaalkalmak Igazságos Elosztásának Bizottságáról. Az alábbi kérdést és feleletet Krock és Truman párbeszédéből idézzük:

„*Kérdés:* Ön pártolja a Munkaalkalmak Igazságos Elosztásának Bizottsága törvénytervezetét ... Jól ismeri a *négerek faji adottságait és alkalmatlanságukat* bizonyos fajta munkakörök betöltésére. Sokan azt tartják, hogy előbb még művelődniök kell, mielőtt helyénvaló lenne a Munkaalkalmak Igazságos Elosztása Bizottságának akár önkéntes működése is. Miért lenne akkor mégis kívánatos, hogy a töi-

[40] Ugyanott, 14, 15. old.

vény írja ezt elő és a munkáltatóra hárítsa a kísérletezés kockázatának terhét?

Válasz: Az elnök nem támogatna olyan törvényeket, illetve megvonná támogatását olyan törvényektől, amelyek megfosztanák az állampolgárt *attól a jogától, hogy úgy vezesse vállalkozását, amelyért ő felelős, ahogy jónak látja.* Az elnök azonban nem ért egyet azzal, hogy a Munkaalkalmak Igazságos Elosztásának Bizottsága működésének törvénybeiktatása a fentemlített következményekkel járna. Ha ezt hinné, nem pártolná ezt a javaslatot. Az ő elnöksége alatt semmiesetre sem kell ilyen következményektől tartani." (Kiemelés tőlünk.)

Truman és a dixiekraták „harcának" látszatjellegét bizonyítja még az is, hogy az 1948-as választások után a jóviszony gyorsan helyreállt közöttük. Nem nehezteltek egymásra. Az Alsop fivérek a *New York Herald Tribune* 1951 január 12-i számában megjegyzik, hogy Truman a dixiekratákat „adóhivatali, bírói és egyéb hasonló llások símogatóan lágy özönével engesztelte ki, és ezzel elhomályosította a mult ellenséges érzéseinek emlékét" — noha kiengesztelésre itt nem is volt szükség.

Victor Perlo így kommentálja azt az interjut, amelyet Truman a Munkaalkalmak Igazságos Elosztásának Szövetségi Bizottsága kérdésében adott Krocknak:

„ Az elnök tehát fenntartás nélkül magáévá teszi a néger nép «faji alacsonyabbrendűségének» imperialista, soviniszta elméletét. Világosan kimondja, hogy semmit sem akar tenni a monopoltőke ellen, mely ennek az elméletnek értelmében jár el a négerekkel szemben és lefölözi az ebből származó extraprofitot. Leleplezi igazi célját, azt, hogy féktelen demagógiával akarja becsapni a négereket és a többi ország népeit, melyek jól ismerik a szégyenletes amerikai „jimcrow-rendszert"[41].

Az elkülönítés Truman elnöksége alatt is zavartalanul folytatódik.

„A négerek elkülönítésének és elnyomásának «rendes» módja a hadseregben és a polgári közigazgatásban teljes erővel folytatódik Truman elnöksége alatt. Truman szövetségi kormánya a kisujját sem mozdította meg azért, hogy megfékezze a néger nép elleni rendőrségi erőszaknak és törvényes lincselésnek Északon és Délen új erővel felcsapó hullámát"[42].

---

[41] *Perlo.* American Imperialism. 93. old.
[42] Ugyanott, 91, 92. old.

Az Egyesült Államok négerellenes fajirtási összeesküvésének középpontjában az Egyesült Államok kormánya áll. Amint már megállapítottuk, szinte magától értetődő, hogy a szövetségi kormány negatív vagy pozitív formában megadott szentesítése nélkül, a fajirtás állandó, következetes, széles körben elterjedt és intézményesített gyakorlása lehetetlen volna. Állítjuk, hogy azok a szövetségi hatóságok, amelyek ezt megengedik — az Egyesült Államok elnökétől a Legfelsőbb Bíróság és a kongresszus tagjaiig, a törvényt végrehajtó legmagasabb közegtől a legalantasabbig — megszegik ünnepélyes hivatali esküjüket, amellyel az alkotmányra, az amerikai jog alappillérére fölesküdtek. Ugyanis az alkotmány 14. és 15. módosító szakaszának betartása lehetetlenné tenné a fajirtást. Azt is kimutattuk, hogy az Egyesült Államok alkotmányára tett hűségeskü megszegése egyben a fajirtás elleni egyezmény és az Egyesült Nemzetek Szervezete Alapokmányának megszegését is eredményezi.

És azt is megállapítottuk, hogy ennek a fajirtási összeesküvésnek fő mozgatója a monopoltőke, az összeesküvésből származó évi négymilliárd dolláros profit bezsebelése és a politikai és gazdasági hatalom megtartása érdekében. Állítottuk, hogy az Egyesült Államok kormánya ennek a monopoltőkének a kreatúrája. Ennek döntő bizonyítéka az a tény, hogy a mesésen jövedelmező háborús mozgósítás csaknem valamennyi kulcspozíciójában a Wall Street képviselői ülnek. Ezek tartják kézben az Egyesült Államok kormányát és rajta keresztül az Egyesült Államok gazdasági életének irányítását — és mindkettőt felhasználják saját profitjuk növelésére. Volt idő, amikor a Wall Street a politikai élet vezetőire gyakorolt nyomáson és befolyáson keresztül kormányozott. Most közvetlenül kormányoz. A Wall Street főemberei és a legfontosabb kormánypozíciókban ülő vezetők egyazon személyek. Ezt bizonyítja az az alábbi lista is, amelyet a Munkaügyeket Vizsgáló Egyesület készített a kulcspozíciókban lévő Wall Street-emberekről:[43]

A Háborús Mozgósítási Hivatal főnöke: Charles E. Wilson, a General Electric Co. volt elnöke és a Guaranty Trust Co.-nak, a Mor-

[43] A könyv eredetijének megjelenése óta az alábbi lista sok pontban megváltozott. A lényeg azonban változatlan: az állami kulcspozíciókat továbbra is a Wall Street emberei töltik be. — *Szerk.*

ganok egyik bankjának igazgatója. Wilson évi 62 000 dolláros nyugdíjjal vonult vissza a General Electric igazgatásától. Nagyobb hatalma van, mint bármelyik állami közegnek — kivéve az elnököt béke idején, bár egyes, nem is túl merész vélemények szerint, kettőjük közül is ő a hatalmasabb.

Tengerészeti miniszter: Francis P. Matthews, az omahai Securities Acceptance részvénytársaság igazgatóságának elnöke; az Északnyugati Bell telefontársaság volt igazgatója; az omahai Central National Insurance Co. biztosítótársaság igazgatója.

Hadügyminiszter: George C. Marshall tábornok, egy Morgan-vállalat: a Pan-American World Airways repülőtársaság igazgatója. Marshallt leváltotta:

Hadügyi államtitkár: Robert A. Lovett, a Brown Brothers, Harriman and Co., New York egyik vezető, tőkebefektetésekkel foglalkozó bankjának társtulajdonosa, a Union Pacific és más vasúttársaságok, továbbá a New York Life Insurance Co. biztosítótársaság igazgatója.

A légierők minisztere: Thomas K. Finletter, társtulajdonos a Coudert Bros. nagy ügyvédi irodában, amely Franco Spanyolországát képviseli az Egyesült Államokban; az American Machine and Metals Inc. fémárugyár igazgatója. Régóta harcol azért, hogy bővítsék ki hatalmas mértékben a katonai és tengerészeti légierő építkezéseit.

A gazdasági mozgósítás szervezője (Wilson előtt): *W. Stuart Symington*, a National Security Resources Board (A nemzetbiztonság tényezői koordinálásának bizottsága) elnöke volt, most a Reconstruction Finance Corporation (Újjáépítési Pénzügyi Társaság) elnöke, amely a magángyárosok terjeszkedését finanszírozza. Ezt megelőzően Symington a Colonial Radio Corp. rádiótársaság, a Rustless Iron and Steel Co. vas- és acéltársaság és az Emerson Electric Mfg. Co. villamostársaság elnöke és vezérigazgatója volt.

Kereskedelmi miniszter: Charles Sawyer, cincinnati vállalati ügyész, azelőtt a Procter and Gamble Co.-t képviselő nagy ügyvédi iroda tagja; az American Thermos Bottle Co. hőpalack-társaság, a Union Central Life Insurance Co. biztosítótársaság és a Crosley Co. igazgatója.

A Hadügyi Termelési Hivatal elnöke: William Henry Harrison, egy Morgan-monopólium: az International Telephone and Telegraph Corp. telefon- és távírótársaság igazgatója. Harrison elnöke volt a Federal Telephone and Radio Corp. telefon- és rádiótársaságnak és az International Standard Electric Corp. I. T. and T. érdekeltségeinek.

C. E. Wilson különleges feladatokkal megbízott helyettese a Háborús Mozgósítási Hivatalban: Sydney J. Weinberg, a Wall Street egyik vezető cégének, a Goldman, Sachs and Co.-nak főrészvényese, a General Electric Co., a B. F. Goodrich Co. gumitársaság, a General Foods Corp. élelmiszer-társaság, a Continental Can Co. konzervdoboz-

társaság, a General Cigar Co. szivargyár, a McKesson and Robbins, a Sears Roebuck and Co., a National Dairy Products Corp. tejtermék és más vállalatok igazgatója. Weinberg vezető szerepet játszott abban a kampányban, melynek során nagytőkéseket toboroztak kormányállások betöltésére; ezek közül sokan az ő igazgatása alatt álló vállalatokból kerültek ki. (Nemrég, miután toborzó munkáját befejezte, leköszönt.)

C. E. Wilson helyettese a Háborús Mozgósítási Hivatalban: Lucius D. Clay tábornok, a Continental Can Co. elnöke, a Lehman Corp. és a Newmont Mining Corp., Morganék legnagyobb rézbányái beruházó vállalatának igazgatója. Ennek a társaságnak nagy bányaérdekeltségei vannak Afrikában, valamint a Phelps-Dodge Corp. és a Kennecott Copper Corp.-ban. (Clay 1952 március 30-án leköszönt, hogy visszatérjen a Continental Can Co.-hoz, de mint „tanácsadó" továbbra is közreműködik az ügyek intézésében.)

A Háborús Mozgósítási Hivatal tájékoztatási tanácsosa: W. Howard Chase, a General Foods Corp. tájékoztatási osztályának igazgatója.

Az Anyaghivatal (HMH) igazgatójának helyettese: Ifj. *Fred Searls,* a Newmont Mining Co. elnöke. (Searls ugyan nemrégiben leköszönt, de mások segítségével befolyása továbbra is érvényesül; réz és egyéb fémek tekintetében még mindig ő határozza meg a hivatalos álláspontot.)

A Vezérkari Ellátás helyettes ügyvezetője: Edwin T. Gibson, a General Foods Corp. alelnöke és igazgatója. Azzal foglalkozik, hogy társaságok és magánvállalatok terjeszkedéséhez adóamortizációt és hatalmas kormányszubvenciókat biztosít.

A Vegyészeti Ügyosztály igazgatója: John S. Bates, a világ egyik legnagyobb vegyi kartellje érdekeltségének, a Ciba gyógyszergyárnak elnöke.

A Gépészeti Ügyosztály igazgatója: Marshall M. Smith, az E. W. Bliss Co. alelnöke. A szerszámgépeknek, a haditermelés alapvető felszerelésének elosztását irányítja.

A Gumi Ügyosztály igazgatója: Leland E. Spencer, a Goodyear Tire and Rubber Co., az Egyesült Államok legnagyobb gumiárutermelő társasága érdekeltségének, a Kelly-Springfield Tire Co.-nak alelnöke.

A Vas és Acél Ügyosztály igazgatója: Melvin W. Cole, a Bethlehem Steel Corp., az ország második legnagyobb acéltársasága Nyugati Eladási Osztályának helyettes vezérigazgatója.

A Hadügyi Hivatal Petróleum Ügyosztályának megbízottja: Bruce K. Brown, az indianai Standard Oil irányítása alatt lévő Pan-American Petroleum and Transport Co. olajtársaság elnöke.

A Hadügyi Hivatal Villanyerő Ügyosztályának vezetője: Clifford

B. McManus, a Georgia Power Co.-nak, a Commonwealth and Southern hatalmas Morgan-holdingtársaság második legnagyobb érdekeltségének elnöke.

A Hadügyi Hivatal Szilárd Fűtőanyag Ügyosztályának vezetője: Charles W. Connor, azelőtt az Armco Steel Corp. szénbánya ügyleteit intézte.

A Gazdasági Stabilizációs Hivatal vezetője: Eric A. Johnston, azelőtt az Egyesült Államok Kereskedelmi Kamarájának elnöke; a Seattle First National Bank igazgatója; a United Air Lines repülőtársaság és a Bank of America igazgatója és a Motion Picture Association of America filmvállalatok egyesületének elnöke. Ez utóbbi pozíciójában mint a „filmipar császára" volt ismeretes.

Szállítás, Közművek, Fűtőanyag és Közszolgáltatások Ügyosztályának igazgatója: Richard L. Bowditch, a Boston and Maine R. R., a Sprague Steamship Co. hajózási társaság, a First National Bank of Boston és a Liberty Mutual Insurance Co. biztosítótársaság igazgatója.

A Hadfelszerelési Bizottság elnöke: John D. Small, a Maxson Food Systems élelmiszeripari társaság elnöke; a New Yorki Kereskedelmi Kamara merkantil osztályának elnöke; az Emerson Radio and Phonograph Corp. volt alelnöke.

A Hadfelszerelési Bizottság alelnöke: William T. Van Etten, a Dun and Bradstreet Inc. alelnöke, a New Yorki Kereskedelmi Kamara volt elnöke.

A Hadfelszerelési Bizottság alelnöke: Cornelius W. Middleton, az egyik legnagyobb fémgyárnak, a U. S. Steel, a Republic Steel acéltársaságokkal és a General Electric-kel szoros kapcsolatban lévő Babcock and Wilcox Co. igazgatója.

A Hadfelszerelési Bizottság alelnöke: Roscoe Seybold, a Westinghouse Electric Supply Co. volt alelnöke.

Az Egyesült Államok Küldöttségének helyettes vezetője az ENSzben: John Foster Dulles, a kanadai International Nickel Co., az American Agricultural Chemical Co., a Babcock and Wilcox Corp., az American Bank Note Co. igazgatója, a Bank of New York and Fifth Avenue megbízottja, társ a Morgan, Rockefeller és más tőkecsoportok érdekeit képviselő Sullivan and Cromwell wallstreeti nagy ügyvédi irodában; közeli kapcsolatban áll azokkal a bankkörökkel, amelyek Hitlert támogatták Németországban, mint például a J. Henry Schroder Banking Corp. és az I. G. Farben. Mindkettő a Sullivan and Cromwell ügyfele.

Az Egyesült Államok elnökének külügyi tanácsadója: W. Averell Harriman, a Brown Bros, Harriman and Co. társtulajdonosa; a Union Pacific vasúttársaság volt alelnöke, a newyorki Guaranty Trust Co. (Morgan bank) egykori igazgatója, az Illinois Central R. R., a Western

Union Telegraph Co. és sok más hajózási és vasúttársaság igazgatója.

A Külügyminisztérium gazdasági tanácsosa: William L. Thorp, a General Public Utilities Corp. igazgatója, az Associated Gas and Electric Corp. volt megbízottja, az Associated Electric Co. és a United Coach Co. igazgatója.

Az Európai Ügyek külügyi államtitkára: George V. Perkins, a Merck and Co., a hasonnevű náci céggel rokon vegyi vállalat alelnöke, a City Bank Farmers Trust Co.-nak, a Wall Street egyik vezető bankjának volt igazgatója.

A Külügyminisztérium Politikai Bizottságának elnöke: Paul H. Nitze, a Dillon, Read and Co. volt alelnöke, a U. S. Commercial Co. kereskedelmi társaság alelnöke és igazgatója, a Rubber Development Co. gumitársaság igazgatója. Családján és a Dillon Readen keresztül szoros kapcsolatban van a német kartellistákkal és a Norddeutscher Lloyd érdekeltségekkel.

Az Egyesült Államok nagybritanniai nagykövete: Walter S. Gifford (az 1950 szeptemberében leköszönt Lewis W. Douglas-nek, a Mutual Life Insurance Co. biztosítótársaság elnökének, az American Cyanamid Co. vegyi társaság igazgatójának utóda), az American Telephone and Telegraph Co. volt elnöke, a U. S. Steel Corp. igazgatója, a Morgan-First National tőkeérdekcsoport fő bankjának, a newyorki First National Banknak igazgatója.

Ezek a gazdag emberek, az ország leghatalmasabbjai, akiknek kezében több mint 147 milliárd dollárnyi vagyon összpontosul, teremtik meg a politikai légkört Washingtonban. Számukra a nemzet jólétét saját profitjuk jelenti. Az ő nézeteik, politikájuk és politikai elgondolásaik irányítják a kormányt. Ők befolyásolják az elnököt, ők nyomják rá bélyegüket a Legfelsőbb Bíróság működésére, szavuk van e bíróság tagjainak kinevezésében és ők tartják kezükben a kongresszust. Jelentős mértékben ők az okai annak, hogy Truman elnök vonakodik végrehajtási utasítással megteremteni a Munkaalkalmak Igazságos Elosztásának Szövetségi Bizottságát, ahogyan azt Roosevelt elnök tette. Ők az okai annak is, hogy Truman vonakodik a hadsereg legfelsőbb parancsnokának hatalmával élni, hogy végetvessen az elkülönítésnek, megkülönböztetésnek és jimcrowizmusnak az Egyesült Államok szárazföldi, légi és tengeri hadseregében. Mindkét lépéssel nagyban előmozdítaná a 14. alkotmánymódosítás szellemének és tartalmának érvényrejutását és teljesítené a törvényt, amelynek végrehajtására felesküdött. Az a politikai atmoszféra, amelyet a monopolisták alakítanak ki, hozzájárul egy olyan légkör megteremtéséhez, amelyben a

Legfelsőbb Bíróság támogatja a választói adó törvényét és vonakodik a megvásárolható bíróságok által ártatlanul halálra ítélt négereknek megadni a 14. módosító szakaszban biztosított törvényes eljárás jogát. Ezek a monopolisták uralkodnak azon a kongresszuson, amely egyetlen egy törvényt sem hozott annak érdekében, hogy érvényt szerezzen az Egyesült Államok néger állampolgárai alkotmányban biztosított, elidegeníthetetlen jogainak; azon a kongresszuson, amely a faji alapon történő elkülönítés, megkülönböztetés és elnyomás miatt hírhedtté tette a közvetlen kormányzása alatt álló szövetségi fővárost.

A monopoltőke hatalma egyformán nagy a különböző államokban. Nemrégiben a Színes Népek Haladását Előmozdító Országos Egyesület kérelmet intézett a U. S. Steel Corp. acéltársasághoz és alabamai érdekeltségéhez, a Tennessee Coal and Iron Company szén- és acéltársasághoz, hogy vessenek véget Birminghamben (Alabama) a *helyi és állami rendőrség* által szított négerellenes erőszaknak. A U. S. Steel Company azt felelte, hogy a dolgot „alaposabban" meg kell beszélni helyi érdekeltségével! Tehát egy magántársaság a hatósági szervek elismert ura.

A bűnösség beismerése

Az Egyesült Államok kormányának saját állampolgárai: az Egyesült Államok néger népe elleni fajirtó politikája annyira nyilvánvaló, hogy maga a kormány is kénytelen ezt elismerni. Az Állampolgári Jogok Elnöki Bizottsága 1947-ben jelentést adott ki, amely a bűnösség beismerését s a bűnök elismerését tartalmazza. A bizottság jelentésében rámutat arra, hogy a faji megkülönböztetés és erőszak eltűrése az amerikai társadalom színvonalának lesüllyedéséhez vezet, s megállapítja:

„Ahol az igazságszolgáltatás megkülönböztetést tesz ember és ember között, ott senki sem érezheti magát biztonságban . . . Annak a társadalomnak, amely eltűri, hogy magánszemélyek önkényes erőszakot kövessenek el tagjaival szemben, menthetetlenül megrendül az erkölcsi alapja. Ha eltűri, hogy embereket megfelelő jogi eljárás nélkül bebörtönözzenek, vagy megöljenek, ezzel önmagát is teljesen lealacsonyítja"[44].

[44] „To Secure These Rights." 6. old.

A jelentés elismeri az állam bűnrészességét a lincselésben:

„A lincselők megbüntetését nem tekintik az állami vagy a helyi hatóságokra háruló feladatnak . . . Az állami közegek — aktív vagy passzív magatartásukkal — nem egyszer részesei a bűncselekménynek"[45].

A jelentés nem mondja ki, hogy a szövetségi közegek gyakran azért „aktív vagy passzív részesei a bűncselekményeknek", mert elmulasztják alkalmazni a 14. és 15. alkotmánymódosítások rendelkezéseit, amelyek megakadályoznák a bűntett elkövetését, hanem így folytatja: „A szövetségi kormány büntető törekvéseivel szemben ellenállás mutatkozik." Valóban gyakori eset, hogy a bűncselekmény elkövetői ellenállást fejtenek ki a büntetéssel szemben. Az ilyen ellenállást azonban általában nem szokás oknak tekinteni a büntetés elengedésére.

A jelentés elismeri vádiratunk pontjait. Elismeri, hogy a lincselés fajirtó jellegű, hogy célja a néger nép elnyomása:

„A lincselők úgyszólván teljes mentesítése a büntetés alól csupán kirívó megnyilvánulása annak a széleskörű, általános büntetlenségnek, amelyet a fehérek sokhelyt élveznek a négerek ellen elkövetett kevésbbé súlyos bűncselekedeteiknél. Ezenfelül a lincselés a legfőbb fenyegetés, amellyel eszébe juttatják a négernek alárendelt helyzetét"[46].

A jelentés elismeri „a csoporthoz tartozó egyének meggyilkolását" faji alapon:

„Ezzel a terrorista módszerrel megerősítik a négerre erőszakolt összes többi kényszerkörülmény érvényét."

Elismeri a csoporthoz tartozó egyénekkel szemben alkalmazott súlyos lelki terrort:

„A déli néger feje fölött állandóan ott lebeg a lincselés fenyegetése. Nyomasztó teherként ül rajta az a tudat, hogy egy hamisan értelmezett szó vagy cselekedet halálát okozhatja"[47].

Ez a hivatalos bűnbeismerés elismeri az állam felelősségét és bűnösségét:

---

[45] Ugyanott, 23. old.
[46] Ugyanott, 24. old.
[47] Ugyanott, 25. old.

„Be kell számolnunk a hatóságok helytelen magatartásának különféle elterjedt módjairól is. Ilyenek: rendőrségi közegek durva, tettleges támadásai kisebbségi csoportok ellen, kegyetlen kínzások alkalmazása a rabok vallomásának kicsikarására . . . A bizottság tudomására hozott törvényellenes cselekedetek nagy részét Délen követték el. Egyaránt van bizonyíték a rendőrségnek a négerek és a fehérek ellen elkövetett törvényellenes cselekedeteire, *de a faji megkülönböztetésből származó esetek túlsúlyban vannak.*" (Kiemelés tőlünk.)

„J. Edgar Hoover a Bizottság előtt tett tanúvallomásában felemlít egy fogházat, ahol ritkán fordult elő, hogy az újonnan érkezett férfi vagy női fogyencet előbb revolver agyával, azután gumicsővel kegyetlenül meg ne verték volna. (Ez sok helységben bevett szokás.) Az Igazságügyminisztérium irattára hemzseg a déli államok törvénytelen hatósági cselekedeteinek adataitól . . . (De semmi sem történik e cselekedetek megszüntetésére.) Meggyőződésünk, hogy a rendőrség durva négerellenes cselekedeteinek száma nyugtalanítóan magas."[48] (A zárójelben foglalt részek tőlünk.)

A „fokozatosság" elmélete

Az Elnöki Bizottság jelentését nem követték gyakorlati lépések. A kongresszus — amint már mondottuk — egyetlen egy javaslatát sem iktatta törvénybe és nem adta meg a négereknek a törvény előtti egyenlőséget, amelyet a 14. módosító szakasz és az Egyesült Nemzetek Szervezetének Alapokmánya biztosít számukra. Az elnök az alkotmány megőrzésére tett hivatali esküje ellenére sem harcolt bizottsága javaslataiért, sőt még azokban az esetekben sem szerzett érvényt e javaslatoknak, amikor ez teljesen tőle függött volna.

Ezeket a mulasztásokat a „fokozatosság" elméletével szokták mentegetni. Már több mint háromszáz év óta dívik az Egyesült Államokban ez az elgondolás a néger nép helyzetének fokozatos, a természetes fejlődés ütemében haladó javulásáról, de közben a négerek egyre fokozódó mértékben esnek áldozatul a faji alapon történő tömeggyilkosságoknak, a megkülönböztetésnek és elkülönítésnek. A fokozatosság elmélete különösen a több mint kétszáz évig tartó rabszolgaság idején virágzott. Akkor indítványozták azt, hogy „fokozatosan" szüntessék meg a rabszolgaságot. Ez

[48] Ugyanott, 25, 26, 27. old.

rendszerint úgy történt, hogy a rabszolgákat valóban nagyon fokozatosan másutt telepítették le. Azonban a rabszolgaság intézményét — amely terjedelmében és erejében állandóan nőtt — csak a polgárháború szüntette meg —, de nem fokozatosan, hanem egycsapásra.

Mi, néger kérelmezők, megelégeltük már ezt a háromszáz éves elméletet. Mi most is fajirtás alatt sínylődünk, és ezért bármilyen rokonszenves is a fokozatosság elmélete a tudósoknak, politikusoknak és statisztikusoknak, nekünk egy cseppet sem, tetszik. Voltak, akik az Elnöki Bizottság jelentését nagy örömmel üdvözölték, mint „nagy lépést a javulás felé". Mi azonban nem mulaszthatjuk el, hogy rámutassunk arra, hogy az itt felpanaszolt lűncselekmények nagy részét az Elnöki Bizottság jelentése *után* követték el, hogy ezután történt a „Martinsville-i Hét" meggyilkolása is, hogy a megkülönböztetés, elkülönítés és elnyomás a jelentés után is folytatódott és folytatódik.

Most is, mialatt ezt a segítséget kérő petíciót írjuk, nap nap után, óráról-órára folytatódnak a gyilkosságok. 1951 május hónapja elején a columbusi (Georgia) rendőrség az erőszakoskodások éjféli orgiáját zúdította a néger lakosokra, akik között sok amerikai katona is volt. A rendőrség behatolt a Georgia állambeli városka néger vendéglőibe és mulatóiba, s vaktában ütlegelni kezdte a vendégeket. A rendőrök száz embert súlyosan megsebesítettek, közülük többet addig vertek revolverük agyával, amíg elvesztették eszméletüket.

Huszonnégy órával egy ilyen verekedés után, egy cheraw-i (Dél-Karolina) rendőr Chartha Johnson bútorgyári néger munkást elvitte a gyárból, ahol dolgozott, a helyi fogházban kegyetlenül megverte és a félszemét kiütötte. Johnsont a teljes megvakulás veszélye fenyegeti.

Nem sokkal ezután és nem messze onnan, a délkarolinai Beaufortban, halálraítélték Smith Harvey-t, mert védekezett egy fehér suhancokból álló banda ellen, amely azt követelte tőle, hogy „szerezzen egy néger nőt".

Május 6-án Birminghamben (Alabama) rendjük jelvényét, a fehér leplet viselő Ku Klux Klan-emberek felégettek két néger házat, mert lakóik ideköltöztek a néger gettóból. Két héttel később a szomszédos Fairfieldben négyszáz néger család lett hajléktalanná, mert a felgyujtott házak oltására kivezényelt tűzoltóság oltás helyett tétlenül nézte a tűz pusztítását.

Ugyancsak májusban Georgiában a hawkinsville-i Thomas Bragg sheriff agyonlőtt két néger katonát, akik megbilincselve az ő őrizete alá voltak helyezve.

Detroitban (Michigan) az id. Charles Gordyt életfogytiglani fegyházra ítélték, mert fiát és otthonát védelmezte a rendőrség törvénytelen támadása ellen. Később a rendőrség gépfegyverrel lőtte szét a Gordy-lakást.

Edward Honeycuttot Louisianában az állam hordozható villamosszékében végezték ki „erőszak" vádja alapján.

Norfolkban (Virginia) május 28-án Joseph Mann lelkészt egy beszédéért, amelyet az elkülönítés ellen mondott, a csőcselék olymódon égette meg, hogy előbb benzinnel leöntötte és azután meggyujtotta.

Ugyanaznap New Yorkban egy kisebb közlekedési baleset után Samuel Appelbaum rendőr agyonlőtte Henry Fieldset. A közvélemény ismételt felháborodott tiltakozása ellenére, az esküdtszékek kétszer is felmentették a fehér rendőrt.

Ciceróban (Illinois) a csőcselék a rendőrség szemeláttára felégette és kifosztotta egy új lakónegyed első néger lakosának házát. A szomszédos Chicagóban az ország egyik legkiválóbb néger vegyésze hasonló elbánásban részesült és tetejébe kizárták a Union League Clubból, noha előzőleg szavazás útján Chicago „elsőszámú polgárává" nyilvánították.

Semmi sem történik e bűncselekmények megszüntetésére. Bőven készültek róluk jelentések. Tetteket azonban nem láttunk.

Ez az oka annak, hogy megelégeltük a „fokozatosságot".

A jimcrowizmus a hadseregben

A szövetségi kormány régóta bevallott politikája az, hogy az Egyesült Államok hadseregében is fenntartja az elkülönítési és megkülönböztetési rendszert — azt a rendszert, amely sérti az Egyesült Nemzetek Szervezetének Alapokmányát és a fajirtás elleni egyezmény meghatározása szerint fajirtásra vezet. Az Egyesült Államok alkotmánya értelmében az elnök a szárazföldi hadsereg, a tengeri és légiflotta legfőbb parancsnoka. Az előírás szerint engedelmeskedni kell parancsainak. Időnként ki is bocsát kétértelmű „parancsokat", amelyek előlírják, hogy szüntessék meg

a hadseregben a megkülönböztetést és elkülönítést. Ezeket a „parancsokat" következetesen nem veszik figyelembe, és ennek a legcsekélyebb fegyelmi következménye sincs. Azt kell tehát hinni, a parancsokat nem is azzal a célzattal adták ki, hogy engedelmeskedjenek nekik. Valóban, amikor az elnök az első ilyen parancsokat kiadta, Bradley tábornok, aki akkor vezérkari főnök volt, nyiltan kijelentette, hogy „ez semmiféle változást sem idéz elő a hadseregben". A néger katonákat azóta is néger egységekben különítik el és ezeket az egységeket rendszerint munkára vagy teherfuvarozásra használják. A tengeri és légiflottánál a négereket csaknem mindig szakácsnak, vagy más szolgai munkára használják.

„. . . a tények arról tanúskodnak — mondja az Állampolgári Jogok Elnöki Bizottságának jelentése —, hogy a különböző kisebbségek tagjai, akik annak a nemzetnek a fennmaradásáért harcoltak és haltak meg, amely sötét előítéletet táplál irántuk, még a harctéren is, ahol életüket adták, megkülönböztetést tapasztaltak."

Mivel semilyen konkrét lépés sem történt az Elnöki Bizottság javaslatainak keresztülvitelére, a megkülönböztetés „a harctéren, ahol életüket adták", még ma is folytatódik — Koreában. Thurgood Marshall, a Színesbőrűek Haladását Előmozdító Országos Egyesület jogtanácsosa, Koreában folytatott vizsgálatai kapcsán megállapította, hogy az amerikai néger csapatok tagjait olyan feltűnően nagy számban állítják hadbíróság elé és ítélik el, a hadbíróság elé állított fehér katonák csekély számával szemben, hogy azt kell hinni, a hadbíróságok faji alapon ítélkeznek. Ez is „a csoporthoz tartozó egyénekkel szemben alkalmazott súlyos testi és lelki terror" egyik esete.

Ennek a leleplezésnek és egyéb tiltakozó hangoknak eredményeképpen Truman elnök kénytelen volt Leon Gilbert hadnagy halálbüntetését húszévi fegyházbüntetésre változtatni. Továbbá Délen minden ok nélkül olyan gyakran öltek vagy vertek meg büntetlenül a rendőrség emberei amerikai katonákat, ha azok történetesen négerek voltak, hogy ez a fajirtási eljárások egyik válfajának tekinthető. Délen nem tisztelik az amerikai katonai egyenruhát, ha viselője néger — a néger katona ugyanolyan megkülönböztetésnek, elkülönítésnek és erőszaknak van kitéve, mintha civil volna.

A néger katonák hadbírósági esetei-ről az állampolgári jogok

védelmére alakult szövetség nyujtott áttekintést egy kiadványában, amelyben többek közt ezt mondja:

„A Koreában harcoló néger csapatok elleni kegyetlenkedések egyéb esetei:

a) November 4-én James Hicks jelenti a Baltimore-i *Afro-American*-ben, hogy Koreában a csak négerekből álló 24. gyalogezred 11 katonáján a «Gilbert-kezelést» alkalmazták. Jelenti továbbá, hogy több katonát hadbíróság elé állítottak az ellenség előtt tanúsított helytelen magatartás miatt. Hicks megírja, hogy látott Dél-Japánban egy fogolyszállító vonatot, amelyben fegyveres őrök kísérték a foglyokat a katonai büntetőtáborokba. Leírja azt a látványt, amikor a néger katonai rabok megérkeztek Japánba és a vonatnál várakozó fegyveres őrség kíséretében kettesével a fogolyszállító kocsihoz vonultak.

b) 1950 december 21-én a New Yorkban megjelenő *Daily Worker* beszámol arról, hogy Koreában Paul Paulfrey őrmestert 20 évre ítélték állítólagos «helytelen magatartás» miatt.

c) A Színesbőrűek Haladását Előmozdító Országos Egyesület 1950 november 16-i jelentése beszámol arról, hogy több levelet kapott a koreai néger csapatok katonáitól. A katonák kérik, indítson vizsgálatot a 24. gyalogezred elleni tömegüldözés ügyében. Egy néger katona levele így szól: «Hadbíróság elé állítanak és életfogytiglani fegyházra ítélnek bennünket — mégpedig nem szórványosan, hanem négyes-ötös csoportokban.» Egy másik, tíz évre elítélt katona panaszolja: «Nem hiszem, hogy igazságos volt az eljárás... Úgy látszik, csak a négerek kapnak ilyen súlyos büntetéseket...»

d) Az *Amsterdam News* 1951 február 23-i száma jelenti, hogy Thurgood Marshall, a Színesbőrűek Haladását Előmozdító Országos Egyesület jogtanácsosa vizsgálatokat folytatott a Koreában és Japánban harcoló amerikai hadseregben uralkodó eljárásokat illetően."

Marshall leszögezi, hogy a MacArthur tábornok irattárában talált vizsgálati anyagról szóló jelentés a következőkre derít fényt:

1. 32 négert és csak két fehéret ítéltek el a 75. háborús törvénycikk állítólagos megszegéséért. A fehér katonákat 3 és 5 évre ítélték. A 32 néger közül tizenötöt életfogytiglani fegyházra ítéltek, egyet (Gilbert hadnagyot) halálra; egyet 50 évre és tizenötöt 5-től 25 évig terjedő börtönre.

2. Marshall mintegy 70 besorozott katonával beszélt a 24. gyalogezred és az ehhez kapcsolt 159. tüzérezred minden századából és ütegéből, és valamennyinek az volt a véleménye, hogy a néger katonákat sujtó ítélet „rendkívül kemény".

„A nem szűnő tiltakozás ellenére az Egyesült Államok hadserege semmi jelét sem adta annak, hogy változtatni szándékozik a koreai csapatok közt érvényesített négerellenes jimcrow-politikán . . ."[49]

Az Állampolgári Jogok Elnöki Bizottsága 1947 októberében maga is elismerte, hogy a hadseregben nyiltan nem veszik figyelembe az elnöknek az elkülönítés ellen kiadott „parancsait".

„A katonai egységeknél a mult év folyamán végzett helyzettanulmányokból kiderül, hogy a gyakorlat nincs összhangban a megkülönböztetés kérdésében hangoztatott kijelentésekkel.

A szárazföldi hadseregben alig minden hetvenedik néger katonának van tiszti rangja, míg a fehérek között körülbelül hét emberre esik egy tiszt. A hadiflottánál összesen két néger tiszt van; a néger tengerészek és tisztjeik aránya: egynél kevesebb a tízezerhez. Ezzel szemben 58 571 fehér tiszt van, vagyis minden hetedik tengerészre esik egy tiszt: A tengerészgyalogságnál a tisztek száma 7 798 és egyetlen néger sincs köztük. A partvédelmi őrség 2 190 tisztje között mindössze egy néger van, ugyanakkor az őrség néger közkatonáinak száma 910. A partvédelmi őrség fehér tisztjeinek és közkatonáinak aránya egy a hathoz.

Ezzel szemben rendkívül nagy számban szerepelnek néger katonák az alantas beosztásokban, különösen a hadiflottánál, a tengerészgyalogságnál és a partvédelmi őrségnél. A néger tengerészeknek csaknem 80 százaléka mint szakács, pincér vagy segédpincér teljesít szolgálatot. A fehéreknek kevesebb mint két százaléka van hasonló beosztásban. A tengerészgyalogsághoz besorozott összes fehéreknek csaknem 15 százaléka a három legmagasabb kategóriában van, míg a négereknek kevesebb mint két és fél százaléka van ilyen kategóriában. A partvédelmi őrségnél ugyanilyen nagy az eltérés. A szárazföldi hadseregben nem ilyen kirívó a különbség, de ott is jelentékeny. A négereknek kevesebb mint kilenc százaléka, viszont a fehéreknek tizenhat százaléka van a három legmagasabb fokozatban.

A kisebbségekhez tartozókat a katonai akadémiákra és más katonaiskolákba sem igen veszik fel. A hadseregen belüli iskoláknál is arra vallanak a nagy számbeli eltérések, hogy a magasabb kiképzésre való felvétel sokszor faji alapon történik. A katonai főiskoláknál pedig az a helyzet, hogy az elmult 75 év alatt a westpointi Katonai Akadémia összesen 37 néger kadétot vett fel, az annapolisi Tengerészeti Akadémia pedig hatot. Nem tudnak arról, hogy a Partvédelmi

[49] „Az 1950-es év főbb eseményeinek áttekintése, különös tekintettel az Egyesült Államok néger lakosságára." 6, 7, 8. old.

Őrség Akadémiájára valaha is bekerült volna néger hallgató — noha itt a felvétel nyilvános felvételi vizsga alapján történik, amelyre fajra való tekintet nélkül mindenki jelentkezhet.

A négerek sorozására és az állami nemzetőrség néger egységeire vonatkozó szabályzatokat az egyes államok hatóságai adják ki. A legtöbb államban nincsenek néger egységek, és azok közül, ahol vannak, csupán három rendeli el szabályzatban az elkülönítést. Azon 34 állam közül, amely az Elnöki Tanácsadó Bizottság általános katonai kiképzésre vonatkozó kérdéseire válaszolt, mindössze kettő engedélyezi, hogy néger katonákat fehér egységekbe osszanak be. A bizottság a megkülönböztetés kérdéseivel kapcsolatban kijelentette, hogy «károsnak tartja azoknak az államoknak az eljárását, amelyek kizárják a négereket a nemzetőrségbe való felvételből. Ezeknek a civil osztagoknak elkülönítés és megkülönböztetés nélkül magukba kell foglalniok népességünk minden rétegét. A totális honvédelem megkívánja, hogy az összes állampolgárok vegyenek részt honvédelmi szolgálatunkban.»

A bizottság megállapítja, hogy a jelenlegi állapotok fennmaradása esetén az általános katonai kiképzés programtervezetének számos előnye nem érvényesülhetne. Ennek a programtervezetnek:

«. . . egyenlő jogokat és lehetőségeket kell teremtenie mindazok számára, akiken ez a kötelezettség (a honvédelemé — *Szerk.)* nyugszik. Sem magában a kiképzésben, sem a program bármely pontjának kivitelezésében nem szabad megkülönböztetést alkalmazni semilyen személlyel vagy csoporttal szemben sem, faja, osztálya, nemzetisége vagy vallása miatt. Sem elkülönítésnek, sem kedvezésnek nem lehet helye ebben a programban. A megkülönböztetés megtűrése semmivé foszlatná az állampolgári egyenlőség fontos és gyakorlati példán keresztül történő tanítását, amelyet ez a kiképzés adhat. *Semmi sem lehetne veszélyesebb népünk jövőbeli magatartására és nemzetünk egységére nézve, mint egy olyan program, amellyel szövetségi kormányunk arra kényszerítené ifjúságunkat, hogy bizonyos időn át faji vagy osztályellentéteket szülő vagy ilyen ellentéteket szító légkörben éljen*»"[50].

Az általunk kiemelt mondat nyílt elismerése az elkülönítés fajirtó természetének. A valóság az, hogy nem csupán néhány négernek hanem az egész néger népnek — és nem „bizonyos időn át", hanem egész életén keresztül ilyen körülmények között kell az Egyesült Államokban élnie. Mivel mindmáig semmi sem történt annak érdekében, hogy az Állampolgári Jogok Elnöki Bizottsága jelentésének szellemében változtassanak a helyzeten, a fentemlített

[50] „To Secure These Rights." 42, 43. old.

megkülönböztetési eljárások továbbra is érvényben vannak az Egyesült Államok hadseregében. Az ilyen elkülönítés valósággal neveli, biztatja és előkészíti az ifjúságot a faji alapon történő megkülönböztetésre és erőszakra. Az az elkülönítési és megkülönböztetési politika, amelyet az amerikai hadseregben az Egyesült Államok kormányának jóváhagyásával folytatnak, nemcsak megsérti az Egyesült Nemzetek Szervezete Alapokmányának minden egyes szakaszát — az „emberi jogokat és alapvető szabadságjogokat *faji megkülönböztetés nélkül*" biztosító szakaszokat —, de tetejébe fajirtásra is vezet. Elkerülhetetlen következménye „súlyos testi vagy lelki terror alkalmazása a csoporthoz tartozó egyénekkel szemben", ha ugyan nem „a csoporthoz tartozó egyének meggyilkolása". Bizonyítja ezt a tényt a hadbíróság néger elítéltjeinek a fehér elítéltekhez képest feltűnően nagy száma.

Washington

Ugyanilyen világos és elvitathatatlan az Egyesült Államok kormányának bűnrészessége a nemzet fővárosában, Washingtonban elkövetett fajirtásban is. A fővárost közvetlenül a kongresszus kormányozza. Itt nem lehet hangzatos érvekhez folyamodni, mint amilyenek: „az államok jogai", vagy „a hatalom megosztottsága". A nemzet fővárosa hírhedt arról az elkülönítési politikáról, amely elkerülhetetlenül „a csoporthoz tartozó egyének meggyilkolására", „a csoporthoz tartozó egyénekkel szembeni súlyos testi és lelki terrorra", vagy „a csoport olyan életkörülmények közé kényszerítésére" vezet, „amelyek teljes vagy részleges fizikai pusztulását célozzák".

Washingtonban a legtöbb kórházba nem vesznek fel néger betegeket. Számos néger halt meg azért, mert a washingtoni kórházak nem vették fel őket. Az ország legszörnyűbb gettói közé tartoznak a washingtoni gettók: a betegség és a nyomor tanyái, valóságos szemétdombok; nem is tagadja senki, hogy megrövidítik a bennük lakók életét. Ezek a gettók jellegzetes formái „a csoport olyan életkörülmények közé kényszerítésének, amelyek teljes vagy részleges fizikai pusztulását célozzák". A négerek elleni rendőri erőszakot szüli az az elkülönítés, amely Washingtonban elzárja a négerek elől a jó játszótereket és parkokat, a rendes lakónegyedeket, az éttermeket, szállodákat és szórakozóhelyeket. A washingtoni

rendőrség nyilván úgy okoskodik, hogy ha a négereket a törvény nem tartja méltóknak az állampolgárt megillető jogokra, akkor emberséges bánásmód sem jár nekik.

Az Elnöki Bizottság 1947-es jelentésének megállapítása szerint Washingtonban az elkülönített néger iskolák csaknem minden tekintetben elmaradnak a fehér iskolák mögött. És e megállapítás óta sem változott semmi. A néger iskolák tanulólétszáma befogadóképességükhöz viszonyítva 35 százalékkal *meghaladja* a fehérekét.

A washingtoni négereket egyre inkább beszorítják néhány túlzsúfolt nyomornegyedbe. Ide börtönzi be őket a korlátozó intézkedések jogi fondorlata, amellyel elzárják előlük a jobb lakóhelyeket. 1940-ben a néger lakások 40 százaléka nem felelt meg a minimális követelményeknek.

Washingtonban a négerek alkalmazása terén általánosan, mind a magánvállalatoknál, mind pedig az Egyesült Államok kormányának állami állásaiban érvényben van a megkülönböztetési politika. Az 1943—44-es adóévben a beérkező panaszoknak csaknem egynegyed részében négerek a szövetségi kormányt vádolták az alkalmazás terén érvényesített megkülönböztetési politikával. A kormány egyik hivatalába nyert betekintés felfedte azt a tényt, hogy ha alkalmaz is a kormány négert, hétszer annyi szolgálati idő után lépteti elő, mint hasonló munkát végző fehér kartársát. Egy washingtoni hatósági közeg szavai szerint: „A washingtoni négereknek nincs joguk érdem alapján állást kérni." 1940-ben — a kormány statisztikái szerint — a washingtoni néger dolgozók háromnegyed része mint háztartási alkalmazott, napszámos, vagy szolgai teendőket végző munkás kapott alkalmazást. A fehér dolgozóknak csak egynyolcada volt ilyen alkalmazásban.

Noha Washingtonban a négerek betegségi arányszáma magasabb mint a fehéreké, a város tizenkét kórháza közül négy nem vesz fel néger beteget és a többi is csak kis számban és elkülönített kórtermekbe.

Az Egyesült Államok kormányának teljes mértékben hatalmában áll, hogy Washingtonban végetvessen az elkülönítésnek és megkülönböztetésnek.

És ugyancsak teljes mértékben mulasztja el azt, hogy éljen ezzel a hatalmával.

„Az elkülönítést nemcsak az egyes államok viszik véghez" — mondja az Állampolgári Jogok Elnöki Bizottságának jelentése[51]. — A szövetségi kormány ott is megtűri, ahol hatalmában volna megszüntetni. Az imént láttuk, hogy mi a helyzet a hadseregben. Egy másik kiválóan jellemző példa a Panama-csatorna övezetének esete."

A Panama-csatorna övezete teljesen az Egyesült Államok kormányának fennhatósága alatt áll. És éppen a csatorna övezetében a legszigorúbb és a legteljesebb az elkülönítési rendszer az alkalmazottak ezrei között. A fehér alkalmazottakat „arany alkalmazottaknak", a négereket „ezüst alkalmazottaknak" nevezik. Ebben a rendszerben minden, ami a négerek szükségleteit szolgálja, más és rosszabb, mint az, ami a fehérek számára készül. Rosszabb „ezüst" hálótermeik, „ezüst" éttermeik vannak; rosszabb „ezüst" élelmiszerüzletekben vásárolnak, „ezüst" szórakozóhelyekre járnak és jóval alacsonyabb „ezüst" fizetést kapnak. Ezt az egész „arany" és „ezüst" elkülönítési rendszert teljes mértékben a szövetségi kormány tartja fenn.

A kormánytól kiinduló egyéb megkülönböztetések

A szövetségi kormánynak csaknem minden intézkedését és tényked̈ését a megkülönböztetés szelleme hatja át. A szövetségi lakáshivatal hivatalosan jóváhagyja a jimcrow-lakásviszonyokat, amikor biztosítási kézikönyvében figyelmeztet az „össze nem illő faji csoportok" együttlakásából származó betáblázási kockázatokra.

Dr. Richard Sterner, a Carnegie-alapítvány védnöksége alatt tanulmányozta a kérdést 1942-ben és megállapította, hogy a kormányszervek gyakran megkülönböztetést alkalmaznak a négerekkel szemben a nekik járó szolgáltatások tekintetében is. Sok esetben a törvények úgy vannak megfogalmazva, hogy a négerek többsége ne részesülhessen azokban az előnyökben, amelyekre éppen nekik van a legnagyobb szükségük. „Így például — az Állampolgári Jogok Elnöki Bizottságának 1947-es jelentése sze-

[51] „To Secure These Rights." 79, 80. old.

rint — az öregségi és balesetbiztosítás, továbbá a munkanélküli segély rendszere nem terjed ki a mezőgazdasági munkásokra, a háztartási dolgozókra és az önálló foglalkozásúakra. A négerek 65 százaléka esik ezekbe a kategóriákba, míg a fehéreknek összesen 40 százaléka."

Dr. Sterner megállapította, hogy bár a négereknek nagyobb szükségük van az öregségi segélyre, mint a fehéreknek, a Szövetségi Öregségi Segélyszervezetben a négereknek engedélyezett segély átlag alacsonyabb, mint a fehéreknek engedélyezett segélyösszegek. Azt is megállapította, hogy a Szövetségi Mezőgazdasági Hivatal juttatásai alacsonyabbak a négerek, mint a fehérek számára. Továbbá, hogy megkülönböztetést alkalmaznak a segély nagysága és a segélyezettek száma tekintetében a vakoknak, a fiatalkorú bűnözőknek, a visszamaradott és fogyatékos képességű gyermekeknek nyujtott segély terén.

De a legjelentősebb megkülönböztetés, amelyet az Egyesült Államok kormánya szüntelenül érvényesít a négerekkel szemben az, hogy az Igazságügyminisztérium, a kongresszus és a Legfelsőbb Bíróság megtagadja a négerektől a 14. módosító szakaszban biztosított, törvény előtti egyenlőséget. Vagyis a szövetségi kormány eme közegei megtagadják a négerektől a törvény védelmét, amely minden más állampolgárnak magától értetődően jár. Ennek következtében a négerek állandóan kényre-kegyre ki vannak szolgáltatva a törvénytipró bűnözők kedvtelésének, a legmagasabb rangúaktól a legalantasabbakig.

Az Igazságügyminisztérium, az igazságügyminiszter irányítása mellett, a szövetségi kormány törvényeinek érvényesítését biztosító szerv. Ide futnak be a panaszok a szövetségi törvény megszegéséről, ez indítja meg a vizsgálatot a Szövetségi Nyomozó Irodán keresztül, és a bűnvádi eljárást a szövetségi ügyészeken keresztül a szövetségi törvényszékeknél folytatja le. Többnyire néger állampolgároktól jövő, az állampolgári jogok megsértésére vonatkozó beadványok óriási tömege miatt, 1939-ben külön Állampolgári Jogok Ügyosztályát létesítettek. Ehhez az ügyosztályhoz évente 1 500—2 500 panasz érkezik be az állampolgári jogok megsértése ügyében. De az 1947-ig bezárólag számított nyolc év alatt mintegy 12 000 eset közül csak 178-ban indítottak eljárást.

Ez a hivatal tehát csődöt mondott mind a néger nép megvédése, mind az alkotmányban biztosított jogainak támogatása,

vagy a fajirtás bűnének megakadályozása, illetve megbüntetése tekintetében. A szokásos magyarázat erre az, hogy a törvény lehetetlenné teszi a bűnösök elítélését. A beavatatlan ember azt hiheti, hogy a 14. és 15. alkotmánymódosítás és az ennek az alapján hozott Állampolgári Jogok Törvénye világos és egyértelmű, és gyakorlati érvénybeléptetéséhez nem kell egyéb, mint az elnök, az Igazságügyminisztérium és a Legfelsőbb Bíróság elhatározása és akarata. Meg kell hagyni, hogy azok a csavaros határozatok, amelyekkel a Legfelsőbb Bíróság, hagyományos szokás szerint, kimutatja, hogy a néger állampolgárokat védő egyszerű és világos törvényeknek egészen más jelentésük van, megnehezítik az Igazságügyminisztérium Állampolgári Jogok Ügyosztályának a dolgát.

Defetizmus és cselekedni nem akarás azonban ennél lényegesen nagyobb mértékben járult hozzá ahhoz, hogy az ügyosztály ilyen kevés eredményt tudott felmutatni a néger állampolgárok megvédésének ügyében. Az elnök óvakodott kibővíteni az Állampolgári Jogok Ügyosztályát — ezzel szemben tetemesen felduzzasztotta a Szövetségi Nyomozó Irodát és az elnyomás hatásos eszközévé tette. Az Állampolgári Jogok Elnöki Bizottsága úgy véli, hogy ez a defetizmus, ez a cselekedni nem akarás a Szövetségi Nyomozó Irodától eredhet, amelynek feladata kinyomozni azokat az ügyeket, amelyekben azután az Állampolgári Jogok Ügyosztályának eljárást kell indítania. „Az Igazságügyminisztérium állampolgári jogokkal foglalkozó eseteinek iratai között bizonyítékokat találunk arra — mondja a jelentés a 123. oldalon —, hogy a Nyomozóiroda sokszor terhesnek és bajosnak találta, hogy minden egyes panasz esetében külön nyomozást indítson az állampolgári jogok ügyében. Ezenkívül a nyomozás nem mindig volt olyan alapos, ahogyan azt a helyzet megkívánta volna . . . A Szövetségi Nyomozó Iroda hivatalnokainak hajlandósága, hogy együttműködjenek a helyi rendőrség közegeivel, sokszor igen károsan befolyásolja az állampolgári jogokat érintő ügyben indított nyomozás menetét. Olykor maguk a helyi hatóságok is gyanúban állnak. És amikor erről nincs is szó, az áldozatok vagy tanúk annyira meg vannak rémülve, hogy nem merik esetüket őszintén elmondani a szövetségi nyomozó közegeknek, mivel tudják, hogy sokan közülük együttműködnek a helybeli rendőrséggel. És ha egyszer már létrejött ez a természetes kapcsolat, a Szövetségi Nyomozó Iroda hivatalnokának nehéz megszakítania és a helyi

hatóság nélkül, vagy éppen ellene dolgoznia, amikor egy állampolgári jogokat érintő eset merül fel."

Bármi legyen is az oka, annyi bizonyos, hogy az Állampolgári Jogok Ügyosztálya, amely kifejezetten abból a célból alakult meg, hogy megvédje a négereket a jogfosztásokkal szemben, ugyanolyan maradéktalanul csődöt mondott e feladata teljesítésében, mint a kormány bármely más szerve.

A kongresszus

Az Egyesült Államok kongresszusa sok éven át vonakodott megfelelő törvényben biztosítani azokat a jogokat, amelyek az alkotmány szerint megilletik a négereket. Ezzel a magatartásával a kongresszus minden egyes tagja megszegte hivatali esküjét, amellyel megfogadta, hogy megőrzi az Egyesült Államok alkotmányát (beleértve a négereknek megfelelő törvényes eljárást, a törvény előtti egyenlőséget és mindenekelőtt a szavazati jogot biztosító módosításokat). Ennek az évek során át újra meg újra megismétlődő elutasító magatartásnak történeti ténye önmagábanvéve is felbujtás a fajirtásra, mivel rajta keresztül a szövetségi kormány a törvényhozás útján is kifejezésre juttatja, hogy a fehér amerikai nem tartozik tiszteletben tartani az amerikai négerek jogait. Ezenkívül közvetett jóváhagyás és felhatalmazás ez azon államok számára, amelyek elkülönítéssel, megvásárolható bírósággal és korrupt rendőrséggel üldözik a négereket.

A kongresszusi ülésszakokon újra meg újra előterjesztettek törvényjavaslatokat a négerek alkotmányos jogainak megerősítésére, a lincselés ellen, a választói adó megszüntetésére és az alkalmaztatás terén történő megkülönböztetéseket megszüntető Munkaalkalmakat Igazságosan Elosztó Szövetségi Bizottság megalakítására. És újra meg újra leszavazták, félretették vagy obstrukciókkal agyonbeszélték ezeket a javaslatokat. Tetejébe minden negyedik évben berántják a néger népet a politikai hamisjátékba. A két — egymással egyetértésben dolgozó — fő politikai párt négyévenként megígéri a négereknek, hogy végre-valahára megkapják alapvető állampolgári jogaikat, hogy ezután nemcsak néma gépemberek lesznek, akiknek egyedüli rendeltetésük, hogy a monopoltőke profitjait növeljék; hogy mostantól kezdve megvédik őket az erőszakkal és a vérontással szemben. Ezeket az ígéreteket a kon-

gresszus egyes ülésszakain rendszeresen megismétlik és ugyanilyen rendszeresen meg is szegik őket.

A rászedési taktika intézménnyé lett, s elnevezték „Gentlemen's Agreement"-nek („úriemberek megállapodása"). Lényegében a négerek kijátszása ez: a Demokrata és a Republikánus Párt kongresszusi vezetősége megállapodik egymással abban, hogy nem enged olyan törvényeket megszavazni, amelyek biztosítanák a négerek teljes állampolgári és szavazati jogát. Ezzel állandósítják az elnyomást és vérontást, amelynek megtűrése vagy eltiltása egyedül a kongresszusi „úriemberek" szavától függ. Az „úriemberek megállapodását" sohasem szegték meg. A módosító javaslatokat és obstrukciókat felhasználják arra, hogy kisemmizzék az amerikai négert jogaiból, amelyek mint amerikai állampolgárt megilletik.

A Színesbőrűek Haladását Előmozdító Országos Egyesület és az Amerikai Zsidó Kongresszus 1950-es jelentése ezt mondja a legutóbbi kongresszusi ülésről:

„Semilyen lényeges intézkedés sem történt az állampolgári jogok, a választói adó, a lincselés elleni törvényjavaslat ügyében, sem az államok közötti üzleti forgalomban, vagy a katonaságnál alkalmazott megkülönböztetés kérdésében, sem a Washington önkormányzatáról és az egyenlőség kérdéséről szóló törvényjavaslat ügyében . . ."

Egy másik, a négerek szörnyű helyzetével foglalkozó jelentés, amelyet az állampolgári jogok védelmére alakult szövetség készített 1950-ben, így kommentálja a fenti idézetet és magát a jelentést:

„A jelentés mulasztása, hogy nem hozza mindezt kapcsolatba a kétpárti Truman-kormányzat agresszív, háborús politikájával, és nem mutat rá annak a jelentőségére, hogy a Truman-kormány még arra sem hajlandó, hogy akár csak színleg is megkísérelje a néger nép számára életbevágóan fontos törvények megszavaztatását.

Nem említi azt a körülményt sem, hogy ugyanakkor, amikor 1950 januárjában ötezer delegátus sereglett össze Washingtonban, hogy sürgesse a FEPC működésének törvénybeiktatását, Truman elnök halászni ment a floridai Key Westbe és a kisujját sem volt hajlandó megmozdítani azért, hogy saját pártjának embereit megnyerje a törvényjavaslat támogatására.

Az, hogy a kongresszus 1950-ben a leghatározottabban visszautasította, hogy bármiféle törvényt is megszavazzon az állampolgári jogok ügyében, és a Demokrata Párt még színleg sem kísérelte meg, hogy harcoljon ezért — csakis az amerikai uralkodóosztály agresszív

háborús politikájával magyarázható. Továbbá az a tény, hogy megszavazta a McCarran-törvényt, amely az állampolgári jogok követelését bűncselekménynek minősíti, világosan bizonyítja, hogy a kongresszus nemcsak elmulasztott állampolgári jogokat biztosító, megfelelő törvényeket hozni, de valósággal elvágta annak az útját, hogy a négerek és fehér szövetségeseik a jövőben petíciót adhassanak be az állampolgári jogok ügyében. Így tehát a kormány törvényhozó szervének 1950-es tényked̈ése tulajdonképpen a néger tömegek élete és jogai elleni támadás volt."

A Legfelsőbb Bíróság

A Legfelsőbb Bíróság bűnös közreműködése a néger nép elleni zsarnokság támogatásában különösen azért felháborító, mert törvényes mázzal vonja be az elnyomást, s a törvénykönyvekből és döntvénytárakból kihalászott jogi körülírásokkal mentegeti a fajirtást. A törvény tiszteletet keltő nyelvén adja meg a felhatalmazást a gyilkolásra és elkülönítésre, ami menthetetlenül faji alapon elkövetett tömegmészárlásra vezet. Színlelt pártatlansággal és olimposzi fenséggel több mint 15 millió amerikait szolgáltat ki az elnyomásnak és üldözésnek. Nemzedékeken át gondosan félremagyarázta a 14. és 15. alkotmánymódosítás szándékát, egyértelmű szavait, világos, mindenki számára érthető jelentését. Helyzetéből fakadó egész súlyával és méltóságával — azzal az álszent méltósággal, amelyet legális csapdáinak köszönhet — kinyilvánította, hogy az Egyesült Államok néger népét saját kormánya nem tudja hatékonyan megvédeni az elkülönítés, a jogfosztás és az erőszak ellen. Nincs a jogi elméleteknek, vagy az állampolgári jogokat kiforgató magyarázatoknak olyan tömege, amely enyhíteni tudná bűnét. Megalázásnak és erőszaknak szolgáltatott ki egy népet — védelmére bízott amerikaiakat.

Azonban még ennél is tovább ment. A négerek védelmét szolgáló rendelkezéseket a négereket elnyomó monopoltőke gyarapítására használta fel. Kisütötte, hogy a 14. alkotmánymódosítás nem a négerek, hanem a hatalmas trösztök védelmét szolgálja. 1868-tól 1912-ig a Legfelsőbb Bíróság 604 döntést hozott a 14. alkotmánymódosítás alapján, és ezekből 312 tőkés érdekeket szolgált. Huszonnyolc fellebbezést nyujtottak be a Bíróságnak a négerek jogai ügyében, s ezekből huszonkettőben kedvezőtlen döntést hozott.

Még 1945-ben *Screwsnak az Egyesült Államok ellen* indított perében is úgy találta a Legfelsőbb Bíróság, hogy a 14. alkotmánymódosítás, amely biztosítja a négerek számára a megfelelő törvényes eljárást, nem vonatkozik olyan négerre, akit a rendőrség gumiabroncs ellopásával vádolt, letartóztatott és még a tárgyalás előtt agyonvert. Különösen sziklaszilárd volt és maradt a Legfelsőbb Bíróság az elkülönítés fenntartásában. Következetesen kitart amellett, hogy az elkülönítés nem jelenti az egyenlő elbánást elrendelő 14. alkotmánymódosítás megszegését. Érvnek azt az elméletet használja fel, hogy az elkülönítés törvényes, ha „különálló, de egyenlő" intézményekről és szolgáltatásokról gondoskodik. Az a szembeszökő és könnyen bebizonyítható tény, hogy a négerek számára fenntartott intézmények és szolgáltatások úgyszólván sohasem egyenlő értékűek a fehérekével, hanem azoknál mindig silányabbak, nem ingatta meg a bíróságot határozatában. 1896-ban Harlan bíró egy még ma is időszerű, erőteljes kisebbségi nyilatkozatában azzal vádolja meg bírótársait, hogy az elkülönítési politika támogatásával megcsonkítják a 13. és 14. alkotmánymódosítást. A *Plessy—Ferguson*-perben ezt írja:

„A mi alkotmányunk színvak, nem ismer és nem tűr meg osztályozást az állampolgárok között . . . Mi azzal dicsekszünk, hogy a mi népünk nagyobb szabadságot élvez, mint a világ bármelyik népe. Azonban ezt a dicsekvést nehéz összeegyeztetni a törvénykezés mai állásával, amely a szó szoros értelmében a lealázás és a szolgaság bélyegét nyomja rá a törvény előtt velünk egyenlő állampolgártársaink nagy tömegére. Az «egyenlő» bánásmód átlátszó leple . . . senkit sem téveszthet meg és nem oldoz fel a napjainkban elkövetett bűnök alól."

Noha 1945-ben a Legfelsőbb Bíróság a *Smith—Allright*-perben a demokratapárti fehér előválasztások ellen hozott döntést, 1951-ben támogatta a választói adót, amely egyike a négereket a szavazástól visszatartó fogásoknak. És ha a Legfelsőbb Bíróság 1945-ben hozott döntésével hajlott is arra, hogy hozzásegítse a négereket a szavazáshoz, ez a döntés semmissé vált azáltal, hogy a szövetségi kormány nem vitte keresztül büntető eljárással. A szövetségi kormánynak ez a mulasztása lehetővé teszi, hogy a déli államok sikeresen meghiúsítsák a négerek szavazását. Hasonlóképpen, a Legfelsőbb Bíróságnak az elkülönített lakónegyedekre vonatkozó kedvezőtlen döntéseit is felhasználják, így a Legfelsőbb

Bíróság 1951 júniusában hozott korlátozó rendeletét, amelynek a polgári bíróság előtt lefolytatott eljárással érvényt lehet szerezni. Ezenkívül a Legfelsőbb Bíróság nem tett lépéseket számos állam törvénybe iktatott elkülönítő intézkedései ellen, jóllehet ez az elkülönítés a néger nép ellen irányuló fajirtás forrása és melegágya.

Ehelyett a Legfelsőbb Bíróság azzal akarja a liberális magatartás látszatát kelteni, hogy a kérdést a felületen érinti, olyan döntésekkel, amelyek mit sem változtatnak a döntő súllyal jelentkező elkülönítés tényén. John Pittman, a *Masses and Mainstream* 1951 februári és január 2-i számában elemzi a Legfelsőbb Bíróságnak azt a döntését, amelyet 1950 október 9-én hozott a négerek jogainak ügyében és ezt írja:

„Mult év október 9-én a Legfelsőbb Bíróság elutasította az atlantai tanítók fellebbezését, amelyben arra kérik a Legfelsőbb Bíróságot, teremtsen jogalapot arra, hogy a fehérekével egyenlő fizetést kapjanak. Mivel a tanítók a városi néger középosztály zömét képezik, ez az elutasító határozat a néger középosztály életszínvonalát a fehér középosztályé alá szorítja le. Ez az elutasítás megszilárdította a néger tanítók másodrendű helyzetét.

A Legfelsőbb Bíróság egy másik határozatában elutasította, hogy revízió alá vegye Glen Taylor fellebbezését. Glen Taylort «rendbontó magatartásért» ítélték el, mert Birmingham-ben mindenáron be akart menni egy «Bejárat négereknek» feliratú ajtón. Ez a döntés megszilárdította a négerek elkülönítettségi helyzetét.

Egy harmadik döntés Oklahoma városbeli négerek fellebbezését utasítja el. Ezek a négerek olyan fehér háztulajdonosoktól vásároltak lakásokat, akik megállapodtak más fehér háztulajdonosokkal, hogy nem adnak el lakásokat négereknek. Az oklahomai bíróságok érvénytelennek nyilvánították a vételt. Noha a Legfelsőbb Bíróság 1949-ben kimondta, hogy a bíróságok nem léptethetnek életbe korlátozó rendelkezéseket, ebben az oklahomai esetben rácáfolt önmagára, helyreállította a gettó fenntartását szolgáló fő eszköz legalitását és újból alátámasztotta azt az 1949-ben hozott döntését, amellyel jóváhagyta a Metropolitan életbiztosítótársaság jimcrow-politikáját a hatalmas newyorki Stuyvesant Town lakónegyed építkezésénél.

A Legfelsőbb Bíróság kétízben elutasította a virginiai «Martinsville-i Hét» ártatlanul bíróság elé hurcolt áldozatok kérelmét, akiket a fehér nő elleni erőszak régi, bevált vádja ürügyén ítéltek halálra. Utolsó, 1951 január 2-i döntésében már egyáltalán nem is foglalkozott a vádlottak bűnösségének kérdésével, tudomást sem vett ügyük törvényszéki tárgyalásáról, a kizárólag fehérekből álló esküdtszék

ítéletéről és arról a tényről, hogy Virginia állam történetében sohasem volt rá példa, hogy fehér embert erőszak elkövetése miatt halálra ítéljenek; ezt kizárólag négerek számára tartották fenn. Ez a döntés az egész országban megszilárdította az igazságszolgáltatás útján való lincselés gyakorlatát.

Azonban a Legfelsőbb Bíróság — félretéve a «különálló, de egyenlő» megoldást — helyt adott néger folyamodók kérésének, hogy azokban az államokban, ahol nincsenek néger egyetemek és egyetemi kollégiumok, a négerek a fehér egyetemekre járhassanak. Ennek a döntésnek eredményeképpen 200 néger hallgatót vettek fel a déli államok szakiskoláira és egyetemeire.

Ha tehát az Egyesült Államok Legfelsőbb Bíróságának döntését azoknak a négereknek az érdekében, akik magasabb szakmai kiképzésre vagy főiskolai képzettségre törekednek — s akiknek a számát gazdasági tényezők egyre jobban korlátozzák — összevetjük azokkal az intézkedéseivel, amelyekkel körülbástyázza a jimcrow-rendszert a lakáskérdésben, a gazdasági lehetőségek és a közintézmények területén, valamint a lincs-igazságszolgáltatás szentesítésével, a mérleg világosan megmutatja ennek a politikának a célját: lényegtelen engedményeket tenni a közép- és felsőbb osztálynak és fenntartani a tömegek helyzetét."

Amikor összegezzük a szövetségi kormány bűnösségét a fajirtásnak kedvező körülmények megteremtésében és fenntartásában, nem árt, ha elismételjük Konvitz professzor szavait:

„A kongresszus vonakodott törvényben hatálytalanítani a választói adót: vonakodott büntetendő cselekménynek nyilvánítani a megkülönböztetést a magánalkalmazásban és az államok közötti üzleti forgalomban; arra sem volt hajlandó, hogy világosan meghatározza és biztosítsa az állampolgári jogokat Washingtonban. A Legfelsőbb Bíróság nem volt hajlandó alkotmányellenesnek nyilvánítani a jimcrowizmust az államon belüli üzleti forgalomban; nem volt hajlandó hatályon kívül helyezni az iskolai megkülönböztetést, s ezzel biztosítani azt az egyenlőséget, amit a törvénynek mindenki számára nyujtania kell; nem érvénytelenítette a tulajdon adás-vételét, illetve bérbevételét korlátozó intézkedéseket; és nem volt hajlandó kimondani, hogy a szövetségi alkotmány biztosította választói jogra kivetett adó alkotmányellenes. A Legfelsőbb Bíróság kényre-kegyre kiszolgáltatta a négereket az egyes államok önkényes intézkedéseinek; ezeknek az államoknak hatalmukban áll, hogy maguk határozzák meg az állampolgári jogokat és tőlük függ, hogy érvényt szereznek-e azoknak."

Mindezek a mulasztások nagymértékben hozzájárulnak a fajirtáshoz, a faji alapon elkövetett gyilkosságokhoz, az elkülöní-

téshez, amely „a csoport olyan életkörülmények közé kényszerítése, amelyek teljes vagy részleges fizikai pusztulását célozzák", és eredménye „a csoporthoz tartozó egyénekkel szembeni súlyos testi és lelki terror".

*

A fajirtás elleni egyezmény 3. szakaszába ütköző fajirtási összeesküvést tárgyaló fejezet végére érve leszögezzük, hogy bebizonyítottuk: ez az összeesküvés tény; bebizonyítottuk, hogy az Egyesült Államok kormányának különböző szervei és minisztériumai szövetkeztek az egyes államok kormányaival és a finánctőkével az összeesküvés céljának megvalósítására. Rávilágítottunk az összeesküvés indítóokára és bemutattuk módszereit. Bebizonyítottuk, hogy a monopoltőke évi négymilliárd dollár profitot húz belőle; hogy a néger nép egy részének faji alapon történő megölésével a monopoltőke még jobban ki tudja zsákmányolni a megmaradt részt; a fajirtás a döntő láncszem abban a láncban, amely az amerikaiakat a Wall Street terveihez és profitjához kötözi. Bebizonyítottuk, hogy mind az állami kormányzatok, mindpedig a szövetségi kormány a monopoltőke kreatúrái; hogy az összeesküvésnek egyik terméke az is, hogy egy politikai pártnak nyilt programja volt a fehér faj egyeduralmának érvényesítése; hogy az államok pártolják és a szövetségi kormány engedélyezi egész sereg terrorista társaság működését, amelyek a néger nép elleni szervezett erőszak célját szolgálják; hogy az összeesküvés másik termékeképpen a néger népet megfosztották szavazati jogától és ezzel gyengítik a békéért, a gazdasági és politikai demokráciáért folytatott küzdelemben kibontakozó tömegmozgalmakat; hogy a különböző államok az összeesküvés támogatására egész sereg, a hitleri törvényekhez hasonló faji törvényt szerkesztettek és léptettek életbe; hogy a szövetségi kormány megengedi az elkülönítést mind az Egyesült Államok hadseregében, Washingtonban és a Panama-csatorna övezetében, mindpedig az Egyesült Államok különböző államaiban, noha jól tudja, hogy az ilyen elkülönítés menthetetlenül fajirtásra vezet.

Leszögezzük továbbá, hogy az Egyesült Államok elnöke, az Egyesült Államok kormányának legfőbb végrehajtó szerve, a kongresszus és a Legfelsőbb Bíróság régtől fogva összehangolják cselekedeteiket és mulasztásaikat, hogy ezek által megvalósítsák annak a négerellenes összeesküvésnek a céljait, amelyben ők maguk

is résztvesznek. A bűn súlyosságát és pusztító hatását nem csökkenti, hogy ezt a fajirtást és mindazt, ami ezt lehetővé teszi, csupán az államok jogai, vagy a politikai élet egyensúlyát szolgáló biztosítékok „amerikai rendszerének" nevezik.

3. SZAKASZ (C)
KÖZVETLEN ÉS NYILT USZITÁS FAJIRTÁS ELKÖVETÉSÉRE

Az egész ország szűntelenül visszhangzik a fehér faj kizárólagos uralmát hirdetők harsogásától, amellyel azt követelik, hogy a négert — ha lehet, törvényes úton, de ha szükséges, erőszakkal — le kell béklyózni alantas helyzetében. Az erőszakkal való fenyegetőzés közös nevezője mindezeknek az uszításoknak, amelyeknek jelentős szerepük van a belőlük eredő, faji alapon elkövetett tömeggyilkosságokban, akár az elkülönített iskolák mellett kardoskodnak, akár a fehér előválasztások dícséretét zengik, vagy a „fehér nő tisztaságát" hangoztatják ezek az uszítások. Kivált Délen alig akad olyan állami állásban lévő ember — a legalacsonyabbtól a legmagasabb rangúig — aki ne érezné magát feljogosítva arra, hogy megtorlással fenyegesse az amerikai négereket, ha nem maradnak meg „a helyükön". A nagyképű beszédmodor — amely csodálattal adózik a rabszolgatartó államok multbeli szövetségének és bosszúval fenyegeti meg azt a négert, aki jogait gyakorolni meri — szinte műfajjá lett Amerikában, kivált Délen, ahol ennek olyan kidolgozott kész formái vannak, akárcsak a szonettnek. Kormányzók, Kleagle[52]-ek és szenátorok, sheriffek, üzletemberek és kongresszusi tagok állandó kelléktárához tartozik és igen gyakran terjesztik a rádión át milliónak.

A következőkben ízelítőt adunk ebből az uszításból, amely amerikai intézménnyé lett és amelynek fenyegetései eléggé világosak azok előtt, akik ismerik a déli stílus finom árnyalatait. Azt, hogy a fenyegetéseket komolyan gondolják, bizonyítják a néger halottak, a néger nyomorékok és az esetek itt közölt, töredékes része. Ezeket az uszítási eseteket nem időrendi sorrendben közöljük, hanem inkább a szerint a jellemző sajátosság szerint, amelyet szemléltetni kívánunk.

---

[52] Ku Klux Klan rangfokozat. — *Szerk.*

Herman Talmadge kormányzó (Georgia) 1949 október 22-én egy rádióbeszédben a négereknek a 14. és 15. alkotmánymódosítások szerinti jogaikért vívott harcáról szólva, ezt mondta: „*Vállvetve fogunk harcolni minden fegyverünkkel* és nem engedünk egy jótányit sem hagyományos elkülönítési rendszerünkből." (Kiemelés tőlünk.) Ugyanekkor „veszélyeseknek és forradalmiaknak" nevezte a négerek azon követeléseit, amelyek a törvényes amerikai jogok elnyerésére irányulnak. „Harcolni fogunk ez ellen a galád törekvés ellen minden rendelkezésünkre álló eszközzel... Harcolni fogunk ellene az állami bíróságokon... Harcolni fogunk a szövetségi bíróságokon. *Harcolni fogunk ellenük vidéken és városokban.*" (Kiemelés tőlünk.)

Theodore Bilbo szenátor (Mississippi) 1946 június 22-én rádióbeszédet tartott, és ebben a július 2-i előválasztásokon szavazni akaró négerek meggyilkolását ajánlotta. Sokatmondóan hozzátette, hogy ő maga tizenegy gyilkossággal vádolt egyént védett a törvény előtt és mind a tizenegyet felmentették. „Ragadjatok meg minden eszközt, hogy megakadályozzátok őket a szavazásban — folytatta — és ha nem értitek, mire gondolok, nem ismeritek a korszerű megelőzési eszközöket." 1946 augusztus 9-én újabb rádióbeszédet tartott (ezúttal a Mutual Broadcasting System leadón) és bejelentette magáról, hogy a Ku Klux Klan tagja. „Véleményem szerint — mondta — annak, hogy egy néger kutyát megakadályozzunk a szavazásban, a legjobb módja, hogy előző este meglátogatjuk."

1945 június 29-én Bilbo nevetéstől fuldokolva mesélt el egy riporternek egy lincselési történetet. Egy hónappal később levelet írt Detroitba (Michigan) Mrs. Dolly Masonnek és Critt McSwainnek. A levélben „Kedves néger kutya barátaim"-nak szólítja őket és bejelenti, hogy Detroitban rövidesen újabb négerellenes zavargás lesz. Az 1945 július 24-i „Kongresszusi jegyzőkönyv" Bilbo következő kijelentéseit tartalmazza: „Megjósolom, hogy ha visszajön ez az egymillió vagy még több néger katona, akit a háború alatt addig dédelgettek, míg elhitték, hogy ha visszajönnek Amerikába, megkapják mindazokat a jogokat, amelyek a fehér ember kizárólagos jussa a fehér ember országában — megjósolom, hogy pokol lesz az élet Georgiában és a Nagy Tavaktól a Mexicói öbölig." Végül ezt mondta még: „Az afrikai eredetű néger faj 3 000 év óta semmit sem fejlődött. Sokan közülük még ma is az emberevők fokán vannak..."

1947 január 4-én a déli demokraták obstruálták a szenátus megszerveződését, mert ez vonakodott „haladéktalanul" letétetni a hivatali hűségesküt Bilbóval. A szenátus halogatta Bilbo beiktatását. A louisianai Allen J. Ellender, akit a szenátus megbízott a Mississippi-állambeli négerellenes terror ügyében folytatott vizsgálat vezetésével, igyekezett a terrort fehérre mosni és azt állította, hogy a szenátorok azért vonakodtak Bilbót beiktatni, „mert meg akarták szerezni a

néger kutyák szavazatát". Két nap mulva — Bilbo még mindig nem tette le a hivatali esküt — a demokratapártiak megszüntették az obstrukciót. Bilbo New Orleansba ment megoperáltatni magát és a szenátus úgy határozott, hogy visszatértéig függőben tartja megbizatását „de nincsenek előítéletei vele szemben és nem tesz lépéseket ellene". Addig is Bilbo és beosztottjai megkapják fizetésüket. Erre a kompromisszumra nem lett volna szükség, mert mindkét Háznak szuverén joga eldönteni, hogy kit ítél alkalmasnak a tagságra. — Bilbo 1947 augusztus 21-én szájrákban meghalt anélkül, hogy szenátusi székétől megfosztották volna.

James O. Eastland szenátor (Mississippi) 1945 június 28-án az Egyesült Államok szenátusában mondott beszédében megvádolta a néger katonákat, hogy fehér nők ellen erőszakot követtek el Európában. Eastland azt az uszító célzatú és utóbb bizonyítékokkal megcáfolt állítást tette, hogy a francia hadsereghez tartozó szenegálok és más gyarmati néger katonák 5 000 német nő ellen követtek el erőszakot a stuttgarti földalatti vasút alagútjában. A helyi francia konzulátus hivatalosan tiltakozott az Egyesült Államok külügyminisztériumánál, és hazugnak minősítette Eastland vádjait. Egy hétig tartó vizsgálat után, július 6-án a Szövetséges Csapatok Főparancsnoksága is megcáfolta a vádat. A szenátusban sem Eastland beszéde alatt, sem azt követően egyetlen tiltakozó szó sem hangzott el a vád ellen. 1945 október 12-én Eastland szenátor azzal kérkedett egy CIO üzemi küldöttség előtt, hogy Mississippiben fehérekből álló titkos bizottságok alakulnak, hogy a négereket — ott, ahol szükség lesz rá — megakadályozzák a szavazásban. Az 1946 január 25-i *Congressional Record* számot ad arról, hogy Eastland szenátor azzal fenyegetőzött, hogy ha a FEPC működését törvényesen elismerik, „nagy örömére fog szolgálni, hogy intézkedéseit hatálytalanítsa". Jelezte, hogy olyan Klan-terror és lincselés következik, amilyen az újjáépítési korszak vége óta nem volt.

Jeffries polgármester (Detroit, Michigan) 1945-ben, újbóli megválasztásáért folytatott kampánya során, négereket és zsidókat támadó röpiratokat terjesztett.

Allen J. Ellender szenátor (Louisiana) 1946 júniusában a szenátusban ezt mondta: „Hiszek a fehér faj kizárólagos uralmában, és amíg a szenátusban vagyok, harcolni fogok érte, mert meggyőződésem, hogy . . . ha megengedik ebben az országban a fehérek és négerek keveredését, korcs faj fog belőle származni és bekövetkeznek azok a feltételek, amelyek az egyiptomi, hindu és más civilizációk hanyatlását okozták . . . Egy olyan fajt, amely nem tett bizonyságot alkotó szelleméről, alkalmatlannak kell tekinteni a civilizáció előmozdítása szempontjából és a fajápolás kérdésével foglalkozó szakemberek figyelmébe kell ajánlanunk. Azok, akik az Egyesült Államokban meg akar-

ják óvni a fehér faj tisztaságát, az eugenikai eszmények szellemében dolgoznak. Az eugenikai eszmény veti fel azt a követelményt, hogy zárjuk ki az ázsiai fajt Amerikából és honosítsuk vissza a négereket hazájukba."

John Sparkman szenátor (Alabama) választási körútján, 1948 szeptember 24-én Montgomery-ben (Alabama) a Huntington Főiskolán ezt mondta: „Én, mint szenátorotok, továbbra is harcolni fogok — úgy, amint az elmúlt tizenkét évben is harcoltam — az ellen, hogy a déli államokban törvénybe iktassák a négerek állampolgári jogait.

Frederick Sullens, a jacksoni (Mississippi) *Daily News* főszerkesztője, lincselésre uszított *Robert Durr* néger lapszerkesztő ellen. Durr levelet írt Sullensnek és kérte, írja meg lapjában az igazat a legutóbb Magee-ben (Mississippi) történt esetről, amikor három néger család ellen hajtóvadászatot indítottak, vérebekkel a mocsarakba űzték és ott lelövöldözték őket. Sullens a következő címmel hozta lapjában Durr levelét: „Egy birminghami néger lapszerkesztő arcátlan levele." És tovább: „A postai szabályzat tiltja, hogy elmondhassuk azt, amit ennek az arcátlan levélnek az írójáról el kellene mondanunk." Ezután dícséri a 300 tagból álló lincselő bandát, amely a magee-i négereket legyilkolta és így folytatja: „Csak annyit mondunk, hogy ha ebben az országban faji zavargások történnek, a Robert Durr-féle négereket kell értük felelőssé tenni és elsőknek sorravenni."

William Lindley, a Floridai Rendőrök Egyesületének elnöke 1946 januárjában egy St. Augustine-ben (Florida) tartott gyűlés alkalmával azt mondta, hogy a néger leszerelt katonáknak „az őket megillető helyen" kell maradniok. A néger leszerelt katonákról mint „Eleanor[53] kiválasztott gyermekeiről" beszélt és hozzátette: „Ezek a fiúk bármikor készek arra, hogy rendőröket támadjanak meg, nem egyszer — ha egy kicsit nekivadulnak — fegyverrel is." Lindley az amerikai néger katonák és az angol és francia nők vegyesházasságáról szólva azt mondta, hogy a hazatérő néger katonák „azt képzelik, hogy most majd feleségül vehetik a mi leányainkat". Ezeket a néger leszerelt katonákat neurotikusoknak minősítette. Lindley megemlítette, hogy a Floridai Rendőrök Egyesülete törvényes pénzbeli támogatást szavazott meg a rendőröknek. Beszéde végén kijelentette: „Ezek a hazatérő fiúk hősöknek játsszák ki magukat anélkül, hogy valaha is egy puskát láttak volna, hacsak nem loptak egyet és ezt csempészték be magukkal. Gondoskodnunk kell arról, hogy az őket megillető helyen maradjanak."

Hugh Dubrose, a birminghami (Alabama) *Rádióujság* főszerkesztője, nevével aláírt cikkben kirohanást intéz azon négerek ellen,

[53] Eleanor = Eleanor Roosevelt, Franklin D. Roosevelt, volt köztársasági elnök özvegye. — *Szerk.*

akik a megyei törvényszék előtt szavazati jogukért tüntettek. Dubrose többek között ezt írta: „Arra, hogy ez milyen helytelen, legjobb bizonyítékom hírszolgálatunk jelentése, amely arról tudósít, hogy alig néhány órával a négerek felvonulása után, máris felmerült a Ku Klux Klan megszervezésének, illetve újramegszervezésének terve."

A következőkben vigiláns szervezetek és vezetőik jellegzetes uszításait és fajvédő írók írásainak egyes részleteit hozzuk:

A Dixie Egyesült Fiai 1943 december 28-án bejegyzett társaság, mint a Ku Klux Klan háború alatti fedőszerve működött. Esküszövege a következő szakaszt tartalmazta: „Az Amerikai Egyesült Államok a fehér ember országa legyen, vagy a négeré? Vajjon azt akarjuk, hogy a négerek második Pearl Harbort készítsenek elő a számunkra, itt, ebben az országban? Készek vagytok-e harcolni azért, hogy az Amerikai Egyesült Államok a fehér emberek országa legyen?"

A *Dixie Egyesült Fiai* egy másik, titkos, minden tagra kötelező szóbeli esküszövege a következő: „Fogadom és esküszöm, hogy ellátom magam jó fegyverrel és sok lőszerrel, és igyekszem ezeket jól felhasználni a néger kutyák ellen, ha mozgolódni kezdenek és mindent megteszek, hogy alaposan ellássam a bajukat. Fogadom és esküszöm, továbbá, hogy kertelés nélkül végzek velük, mert a néger csak akkor jó, ha halott..."

A Dixie Egyesült Fiai szertartásában az elnök a következő szöveget olvassa fel az új tagoknak: „Az Amerikai Egyesült Államok az uralkodó faj, a fehér ember országa kell hogy legyen és maradjon. A mi feladatunk gondoskodni arról, hogy ez így legyen. A világ fehérbőrű népeinek kell az uralkodó fajnak lennie, nemcsak itt, hanem a többi országban is, azért, mert — ők a fehérek. Emberek, elfog-e benneteket valaha is a düh? Nem érzitek, hogy ki kell törni és addig pusztítani a négereket, amíg egy sem marad belőlük az országban? Rendünk tagjait kell jelöltetnünk és meg kell választanunk őket állami, megyei és városi közhivatalokba. Ezeknek az embereknek módjukban lesz olyan törvényekkel bővíteni törvénykönyveinket, amelyek segíteni fogják munkánkat. Ahhoz is hozzásegíthetnek bennünket, hogy fegyverhez és lőszerhez jussunk és megvédhessük magunkat és az Egyesült Államok fehér lakosságát."

Jesse B. Stoner, a tennessee-i Ku Klux Klan Kleagle-je 1946 július 25-én nyilvánosan ismertette terveit a négerek és zsidók felszámolását illetően. Bejelentette, hogy a tennessee-i Klan használni fog gázt, villamosszéket, kötelet, lőfegyvert — „amit a legcélravezetőbbnek talál".

William Gregg Blanchard, a miami (Florida) Fehér Front vezére, a *Nation and Race* c. hivatalos lapban ezt írta: „Ha az ember inkább hisz a történelemnek, mint elpuhult és hamis ideológiáknak,

azonnal felismeri az északi és az északi befolyás szerint alakult világ felsőbbrendűségét. A demokrácia és a népek önrendelkezése eszméinek egyre veszélyesebb előretörése a színes világban gyengíti a nyugati világ hatalmát, de egyelőre nincs még vége a fehér faj kizárólagos uralmának. Ha majd a szövetségi kormány elismeri a biológiai értékeket és módszeresen: kitelepítéssel, születésszabályozással és szigorú elkülönítéssel igyekszik megoldani a Dél problémáit, akkor majd végetvethetünk a faji éberségnek . . . Ebben a sötét fajban, amely rabszolgasorban boldog volt és szeretetreméltó, ma fel kell ismernünk a vésztjósló forradalmi tömeget, és ennek megfelelően kell féken tartanunk . . . A faji nacionalizmus megköveteli, hogy a négert a nemzet őrizete alá helyezzük és a fehér állam méltóságához illő külön törvényeket hozzunk számára. — A Fehér Front Fajvédő Nacionalista Programját: a fajkeveredést főbenjáró bűnné kell nyilvánítani; a zsidókat el kell különíteni; az Egyesült Államoknak Dél-Amerika északi népeivel együtt szigorú felügyeletet kell gyakorolnia egész Latin-Amerika területe fölött; az amerikaiaknak részt kell venniök a fehéreknek a színes világ fölött gyakorolt ellenőrzésében és irányításában."

Jelentés az Amerikai Keresztény Hadsereg megalakulásáról (Convers, Georgia) 1946: „Minden amerikai keresztény hazafi örömmel fogja üdvözölni ezt a mozgalmat. Független Hazafiak! Itt a nagy alkalom! Ez a harc hidegvérű politikai akció, amelyet a dzsungel törvénye, «az erősebb fennmaradása» fog eldönteni."

„Én, kaukázusi fajú amerikai, aki abban a kiváltságban részesültem, hogy az Amerikai Keresztény Hadsereg tagja lehetek, felajánlom hűségemet, és ha megszegném fogadalmamat, vonjanak meg tőlem minden jogot és igényt az Amerikai Keresztény Hadsereg tagságára vagy a Fehér Fajért harcoló Amerikai Keresztény Párttal vagy a Közemberek Pártjával való kapcsolatra."

James Shipp, a Közemberek Pártja, az Amerikai Keresztény Párt stb. elnöke, 1946-ban ezt mondta: „A zsidóknak megvan a maguk helye Amerikában. Mi nem fogunk velük úgy bánni, mint egyes országok. Van helyük a termelésben. Hadd dolgozzanak a földeken és hordjanak trágyát, de a kormányzattól tartsuk távol őket."

3. SZAKASZ (E)
FAJIRTÁSBAN VALÓ BŰNRÉSZESSÉG

A fajirtásban való bűnrészességgel vádoljuk:
Az Egyesült Államok elnökét;
Az Egyesült Államok kongresszusát;

Az Egyesült Államok Legfelsőbb Bíróságát;
Az Egyesült Államok igazságügyminiszterét;
Az Egyesült Államok Igazságügyminisztériumát;

Mississippi, Virginia, Észak-Karolina, Dél-Karolina, Georgia, Alabama, Florida, Louisiana, Arkansas, Oklahoma és Texas államokat és állami hatóságaikat, mivel valamennyien cselekvő részesei az Egyesült Nemzetek Szervezete Alapokmányát sértő négerellenes elkülönítési politikának, és ezzel elősegítik a fajirtást; mivel valamennyien intézményesített erőszakot alkalmaznak a bíróságon és rendőrségen keresztül azért, hogy a néger nép politikai és gazdasági fejlődését meggátolják;

A Morgan-, Rockefeller-, Du Pont- és Mellon-érdekeltségeket, amelyek az Egyesült Államok politikai és gazdasági életét általánosságban, a déli államokat pedig különösképpen uralmuk alatt tartják;

Az Eredeti Déli Klanokat (Georgia);
A Floridai Ku Klux Klan Lovagjait;
Az Alabamai Klanok Szövetségét;

James Byrnest, Dél-Karolina kormányzóját, volt külügyminisztert, a Legfelsőbb Bíróság volt tagját, uszító kijelentései miatt, amelyekben az elkülönítést pártolta — azt az intézményt, amely önmagábanvéve is faji alapon elkövetett gyilkosságokra vezet;

J. Strom Thurmondot, Dél-Karolina volt kormányzóját, a dixiekraták 1948-as elnökjelöltjét, a fehér faj kizárólagos uralmát hirdető kijelentései és egy olyan politikai párt vezetése miatt, amelynek hivatalos iratai az Egyesült Államok néger népe elleni erőszakra uszítanak;

Fielding L. Wrightot, Mississippi kormányzóját, akit a dixiekratáknak a fehérek kizárólagos uralmát hirdető programja alapján helyettes elnöknek jelöltek. Vádoljuk a fent idézett okokból és vádoljuk az ártatlan Willie McGee faji alapon történt meggyilkolásával;

Herman Talmadge-ot, Georgia kormányzóját, ismételt, részben a rádión keresztül terjesztett, a fehér faj felsőbbrendűségét hangoztató, fajirtásra uszító kijelentései miatt;

John Rankin, demokratapárti kongresszusi tagot (Mississippi állam) ismételt, fajirtó erőszakra való uszítás miatt;

Eastland demokratapárti szenátort (Mississippi állam), mert ismételten síkraszállt az elkülönítés mellett és egyéb faji uszításokért;

Allen J. Ellender demokratapárti szenátort (Louisiana állam) a fehér faj kizárólagos uralmát hirdető, négerek elleni erőszakra felbujtó kijelentései miatt.

ÖSSZEFOGLALÁS ÉS KÉRELEM

Vitatható, hogy vajjon célszerű dolog-e elítélni az Egyesült Államok kormányát azért a fajirtásért, amelyet 15 millió néger állampolgár ellen elkövet és engedélyez. De az nem vitás, hogy ez a fajirtás valóban fennáll. Tagadhatatlan tény ez. Az Egyesült Államok kormánya, a már előbb idézett Állampolgári Jogok Elnöki Bizottságának jelentésében maga is elismeri, hogy a négerek elnyomását a törvény szentesíti és a bíróságok meg a rendőrség hajtják végre. Leírja, megvizsgálja, felméri ezt az elnyomást — ír róla, beszél róla —, mindent, mindent megtesz, csak éppen nem változtat rajta. Beismeri és védelmébe veszi.

A petíció aláíróinak nem volt nehéz bőséges bizonyítási anyaggal szolgálni: lépten-nyomon kínálkozik ez az amerikai élet minden területén. Azonban úgy érezzük, hogy szavak és statisztikák nem tudják visszatükrözni a néger nép állandó gyötrelmét. Bebizonyítottuk „a csoporthoz tartozó egyének meggyilkolásának" bűnét, de az esetek felsorolása nem enyhítheti azoknak az ártatlan négereknek helyzetét, akiket a rendőrség fogva tart börtöncellájuk csapdájában, amely haláluk színhelye lesz. Bemutattuk a fajirtás elleni egyezmény 2. szakaszának tilalmába ütköző „testi és lelki terror alkalmazását", de a bizonyíték bajosan tudja érzékelhetővé tenni ezer meg ezer néger egész életén át tartó rettegését, azokét, akiket arra kényszerítenek, hogy a hivatalos erőszak és a Ku Klux Klan huligánok ökle alatt éljenek. Megkíséreltük bemutatni, hogy „olyan életkörülményeket kényszerítenek a csoportra, amelyek teljes vagy részleges fizikai pusztulását célozzák" — de ez sem tudja kellően érzékeltetni azoknak a reménytelenül kétségbeesett helyzetét, akiket a törvény arra kényszerít, hogy betegségben és nyomorban éljenek fajuk, születésük vagy színük miatt. Bemutattunk fajirtásra való uszításokat, megmutattuk, hogyan szőttek összeesküvést ennek az elkövetésére — és most csak annyit tehetünk hozzá, hogy egy egész nép, amelyet kormánya nemcsak nem véd, de maga dobja oda az erőszak prédájául, kérőn fordul a Közgyűlés felé. Háromszáz év hosszú várakozási idő. Kérjük a világ közvéleményét, az emberiség lelkiismeretét, amely az Egyesült

Nemzetek Szervezetének Közgyűlésén keresztül fejeződik ki, ne menjenek el közömbösen kérelmünk mellett.

Amikor ezt a petíciót beterjesztjük, hazafias kötelességet teljesítünk, mert tudjuk, hogy hazafias tett minden olyan cselekedet, amely segít megszabadítani az amerikai néger népet az Egyesült Államok elnyomásának rémétől. Az amerikaiak egykor igazságról álmodtak; igazságot akartak minden ember számára, tekintet nélkül fajára, hitére, vagy színére. Az, aki ezt az eszményt elárulja, elárulja hazánkat, elárulja a világot, mivel az Egyesült Államok nagyhatalom, amelynek jó vagy rossz irányban való állásfoglalása senki számára sem lehet közömbös.

És ezért mint a világ polgárai is fellebbezünk, mert meggyőződésünk, hogy ha a rabló reakció erői továbbra is szabadon folytathatják jelenlegi politikájukat, ha továbbra is szabadon űzhetik a profitot hozó fajirtást amerikai állampolgárok ellen, akkor rövidesen szélesebb alapon: más nemzetek állampolgárai ellen is kiterjesztik majd ezt a fajirtást. Így tehát nemcsak a magunk ügyében folyamodunk, hanem az egész emberiség érdekében is. És nemcsak az Egyesült Államok néger népe elleni fajirtás bűntényének a megszüntetéséért szólalunk fel, hanem a béke érdekében is.

Ha a Közgyűlés, mint az emberiség lelkiismerete, teljesíti hivatását és kedvezően intézi el petíciónkat, ezzel a béke ügyét szolgálja — s a béke megvédése az Egyesült Nemzetek Szervezete létének legfőbb célja. Emlékeztetünk Jackson bíró szavaira, aki a nürnbergi náciper tárgyalása alkalmával kijelentette, hogy az ilyen bűnök elhallgatása bűnrészesekké tenne bennünket is. Alig hisszük, hogy a Közgyűlés el ne ítélné a petíciónkban felpanaszolt bűntényeket.

Kérjük az Egyesült Nemzetek Szervezetének Közgyűlését, állapítsa meg és mondja ki határozatban, hogy az Egyesült Államok kormánya bűnös az Egyesült Államok néger népe ellen elkövetett fajirtásban, és követelje, hogy az Egyesült Államok kormánya szüntesse be és akadályozza meg a fajirtás bűntényét.

Kérjük továbbá, hogy a Közgyűlés ítélje el határozatban az Egyesült Államok kormányát, amiért vonakodik figyelembe venni az Egyesült Nemzetek Szervezete Alapokmányának és a fajirtás elleni egyezménynek előírásait és eleget tenni azok értelmében vállalt nemzetközi kötelezettségeinek. Kérjük, követelje a Közgyűlés, hogy az Egyesült Államok kormánya azonnal tegyen

hatékony lépéseket az Alapokmány és a fajirtás elleni egyezmény értelmében vállalt nemzetközi kötelezettségeinek teljesítésére.

Kérjük a fajirtás elleni egyezmény 8. szakaszának érvényesítését, amely arról intézkedik, hogy bármely aláíró félnek joga van az „Egyesült Nemzetek Szervezetének illetékes szerveihez fordulni, hogy az Alapokmány értelmében tegyenek lépéseket a fajirtás megakadályozására és megszüntetésére".

Reméljük, hogy az igazság és a világbéke érdekében, az Egyesült Nemzetek Szervezete Alapokmánya sértetlenségének és a fajirtás elleni egyezmény becsületének megóvására, valamelyik aláíró fél magáévá teszi ügyünket és „az Egyesült Nemzetek Szervezetének illetékes szerveihez fordul" azzal a kéréssel, hogy „tegyék meg a szükséges lépéseket".

Ha bármilyen vita merülne fel azt illetően, hogy alkalmazhatók-e a fajirtás elleni egyezmény kritériumai az itt közzéadott bűntényekre, kérjük, hogy ebben a kérdésben a fajirtás elleni egyezmény 9. szakasza előírásának megfelelően, a Nemzetközi Bíróság döntsön.

Kezdettől fogva hangsúlyoztuk, hogy — amint az Egyesült Nemzetek Szervezetének Titkársága a fajirtás elleni egyezményt megszavazó rögtönzött bizottsághoz írt jegyzékében mondta — „az Egyezménynek nemcsak a fajirtás megbüntetésével kell foglalkoznia, hanem a fajirtás megakadályozásával is".

Kérjük tehát, tegyen a Közgyűlés lépéseket e bűntény megakadályozásának biztosítására. Végül pedig kérjük, hogy ha a Közgyűlés bármilyen más rendszabályokat ítélne helyesnek az Egyesült Nemzetek Szervezete Alapokmányának és a fajirtás elleni egyezménynek érvényesítésére, alkalmazza azokat az Egyesült Államok néger népe biztonságának védelmében. A világbéke ügyét mozdítja ezzel elő.

TARTALOM

Bevezetés 7

I. rész. Bevezető nyilatkozat 11

Az Egyesült Nemzetek Szervezete Közgyűlésének ! *(11)*. A fajirtás fasizmusra és háborúra vezet *(11)*. A csoporthoz tartozó egyének meggyilkolása *(12)*. Gazdasági fajirtás *(13)*. Összeesküvés fajirtásra *(15)*. A demokrácia megnyomorítása *(15)*. A néger kérelmezők *(16)*. „Tagadják és megcsúfolják emberi méltóságunkat" *(17)*. A bizonyítás *(18)*. A „híres esetek" *(19)*. Jellegzetes esetek *(20)*. Más, faji alapon elkövetett gyilkosságok *(23)*. Uszítás fajirtásra *(27)*. Klan terror *(29)*. Lelki terror *(31)*. A szavazati jog megtagadása *(34)*. A „fekete övezet" *(35)*. A négerkérdés — lényegében agrárkérdés *(36)*. Fajirtás profitért *(38)*. A háborús módosítások *(39)*. Az újjáépítési korszak *(40)*. A terror fokozódása *(41)*. Fajirtás és háború *(42)*. A fajirtás megszüntetése megszilárdítja a békét *(43)*.

II. rész. A bizonyítás 44

2. szakasz *(a)*. A csoporthoz tartozó egyének meggyilkolása *(45)*. 2. szakasz *(b)*. Súlyos testi és lelki terror alkalmazása a csoporthoz tartozó egyénekkel szemben *(46)*. 2. szakasz *(c)*. Olyan életkörülményeket kényszerítenek a csoportra, amelyek teljes vagy részleges fizikai pusztulását célozzák *(47)*. 3. szakasz *(b)*. Összeesküvés fajirtás elkövetésére *(55)*. A néger gettókból húzott profit *(64)*. A szavazati jog megtagadása *(67)*. Hogyan akadályozzák meg Georgiában terror útján a szavazati jog gyakorlását *(71)*. Hogyan akadályozzák meg Georgiában gazdasági szankciókkal a szavazati jog gyakorlását *(79)*. Faji törvények *(81)*. Állami engedéllyel működő, fajirtásra uszító szervezetek *(87)*. A dixiekraták *(91)*. Az Egyesült Államok kormányának bűnössége *(100)*. A bűnösség beismerése *(105)*. A „fokozatosság" elmélete *(107)*. A jimcrowizmus a hadseregben *(109)*. Washington *(114)*. A Panama-csatorna övezete *(116)*. A kormánytól kiinduló egyéb megkülönböztetések *(116)*. A kongresszus *(119)*. A Legfelsőbb Bíróság *(121)*. 3. szakasz *(c)*. Közvetlen és nyilt uszítás fajirtás elkövetésére *(126)*. 3. szakasz *(e)*. Fajirtásban való bűnrészesség *(131)*.

Összefoglalás és kérelem 134

Felelős lektor: Fraknói Júlia.

A könyv szedését 1952 július 16-án kezdték meg.
Megjelent augusztus 18-án, 6000 példányban.
Ez a könyv az MNOSZ 5601—50 Á és MNOSZ 5602—50 Á szabványok szerint készült

4688. — Franklin-nyomda Budapest, VIII., Szentkirályi-u. 28. Felelős Vértes Ferenc.

5 — Ft